Călătorie în har de Richard P. Belcher

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BELCHER, RICHARD P.

Călătorie în har: roman teologic / Richard P. Belcher.

— Arad: Multimedia, 2003 ISBN 973 – 9278 – 77 – 9

821.111 – 97 – 135.1

Tipărit în România

© 2003, Richard P. Belcher Toate drepturile rezervate Publicat cu permisiune

Originally published in USA under the title: A Journey în Grace – A Theological Novei

Copyright © 1988, Richbarry Press Columbia, S.C. 29202

Traducere: Octavian Verlan Editare: Emilia Pop Tehnoredactare: Mircea Aioanei Coperta: Horea Vârtaci

Editura MULTIMEDIA, Arad

Cuprins

TINERE, EŞTI CALVINIST

CINE POATE SĂ-MI SPUNĂ CE ESTE UN CALVINIST?

TOŢI URĂSC CALVINISMUL?

SUNT TOŢI CALVINIŞTIIHIPERCALVINIŞTI?

CE ESTE DEPRAVAREA TOTALĂ

CE ESTE ALEGEREA NECONDIŢIONATĂ

CE ESTE ISPĂŞIREA LIMITATĂ?

CE ESTE HARUL IREZISTIBIL?

CE ESTE PERSEVERENŢA SFINŢILOR?

CUM POT GĂSI TIMP PENTRU ACEST STUDIU?

AU FOST PRIMII BAPTIŞTI CALVINIŞTI?

ESTE ASTĂZI O EREZIE CA BAPTIŞTII

SĂ FIE CALVINIŞTI?

VREI SĂ TE CĂSĂTOREŞTI CU MINE?

VREI SĂ FII PASTORUL NOSTRU?

ESTE DEPRAVAREA TOTALĂ BIBLICĂ?

ESTE ALEGEREA NECONDIŢIONATĂ BIBLICĂ?

VĂ RUGĂM SĂ NE FIŢI PASTOR

ESTE DUMNEZEU NEDREPT DATORITĂ ALEGERII NECONDIŢIONATE?

NU ŞTIŢI CĂ ACEST OM ESTE CALVINIST?

PENTRU CINE A MURIT CRISTOS?

A ISPĂŞIT CRISTOS PĂCATELE SAU NU?
NEAGĂ CALVINISMUL NECESITATEA RUGĂCIUNII?
VINDECĂ TEOLOGIA CALVINISTĂ TOATE RELELE DIN BISERICĂ?
ESTE CRISTOS MÂNTUITORUL LUMII?
EXISTĂ VREO PROBLEMĂ DACĂ SUNT CALVINIST?
ÎN BIBLIE „TOŢI" ÎNSEAMNĂ
ÎNTOTDEAUNA TOŢI?
CUM AU AJUNS BAPTIŞTII ÎNTR-O ÎNCURCĂTURĂ ATÂT DE MARE?
A GUSTAT CRISTOS MOARTEA PENTRU TOŢI OAMENII SAU PENTRU TOATE LUCRURILE?
ESTE DUMNEZEU CU ADEVĂRAT SUVERAN ÎNPROBLMELE ZILNICE ALE VIEŢII?
VREI SĂ PREDICI LA ÎNMORMÂNTAREA SA?
DE UNDE-I VIN ASEMENEA IDEI?
CE LEGĂTURĂ ESTE ÎNTRE 2 PETRU 3: 9 ŞI ISPĂŞIREA LIMITATĂ?
UNDE VOI GĂSI UN CALVINIST ECHILIBRAT?
CE LEGĂTURĂ EXISTĂ ÎNTRE 2 PETRU 2: 1 ŞI ISPĂŞIREA LIMITATĂ?
EŞTI UN ADEVĂRAT CALVINIST?
CE ESTE HARUL IREZISTIBIL?
NU-ŢI AMINTEŞTI DE MINE?
MĂ VEI AJUTA?
ESTE HARUL LUI DUMNEZEU IREZISTIBIL?
CE ESTE PERSEVERENŢA SFINŢILOR?
ESTE DOCTRINA PERSEVERĂRII BIBLICĂ?
TÂNĂRĂ DOAMNĂ, SUNTEŢI CALVINISTĂ?
VEI RĂSPUNDE LA ACESTE ÎNTREBĂRI
DESPRE CALVINISM?
VREI S-O IEI DE SOŢIE…?

CAPITOLUL 1

TINERE, EŞTI CALVINIST?

În 15 octombrie 1970 mi s-a oferit ocazia de a-mi îndeplini un vis pe care-l aveam de doi ani: posibilitatea de a deveni pastor peste câteva zile. Nu vreau să spun că am fost invitat oficial de o biserică sau că am ţinut deja o predică de probă, dar o biserică rămasă fără pastor

m-a contactat pentru a discuta despre posibilitatea ca eu să devin noul lor pastor. Nu-mi venea să cred.

Nu era o biserică mare: frecventa medie duminică dimineaţa era de cincizeci-şaizeci de persoane. Salariul (cu toate că nu-l cunoşteam încă) nu putea fi atât de mare încât să scriu o scrisoare entuziastă acasă. Biserica nu se afla într-o zonă metropolitană şi nici măcar într-un orăşel dintr-o zonă rurală. Era o biserică de tară aflată la distanţă de alte localităţi şi era frecventată de oameni cu mijloace şi viaţă modeste.

Aceste lucruri nu erau importante pentru un student în anul doi la teologie pastorală la un colegiu biblic. Predicasem doar de vreo douăzeci de ori de la convertirea mea, în primii ani de liceu, iar perspectiva de a predica săptămânal, de a avea propria mea biserică, propria mea turmă şi propriul meu amvon era copleşitoare.

Multe dintre bisericile rurale aflate pe o rază de o sută de kilometri depindeau de colegiul baptist local pentru a contacta pastorii şi predicatorii de care aveau nevoie. Acest aranjament, pe lângă faptul că rezolva problemele bisericilor, oferea ajutor financiar tinerilor care doreau să înveţe şi care dobândeau în acest mod şi experienţă practică. Vă puteţi imagina bucuria şi entuziasmul meu când una dintre aceste biserici m-a contactat în vederea unei întâlniri în urma căreia să stabilească dacă sunt candidatul potrivit pentru a fi noul pastor. Data interviului a fost stabilită pentru 15 octombrie 1970, la o săptămână după ce am fost contactat la telefon.

Săptămâna dintre apelul telefonic şi întâlnire mi s-a părut interminabilă. Când va sosi ziua aceea? Problema nu era că nu aveam la ce să mă gândesc. Aveam multe lucruri la care să mă gândesc!

Dorind să fac o impresie bună „comitetului" care îmi va lua interviul, am încercat să anticipez fiecare întorsătură pe care ar fi putut-o lua întâlnirea.

Ce mă vor întreba despre doctrină? Am încercat să mă pregătesc citind o broşură despre credinţa baptistă şi chiar m-am străduit să memorez câteva versete-cheie referitoare la fiecare articol de doctrină. La orice întrebare, am hotărât eu, voi răspunde cu autoritate în voce, cu încredere şi promptitudine. Nu voi aborda domeniile controversate şi nici cele în care mă simţeam slab pregătit.

Dar dacă îmi vor pune întrebări legate de confesiune? Nu eram de origine baptistă: tatăl meu nu a fost un predicator sau un diacon

baptist, nu aveam diplome de la Şcoala duminicală, de la Şcoala biblică de vacanţă sau premii de la concursuri biblice etc. Am fost un nimeni înainte de convertirea mea din timpul liceului. Poate că acest fapt ar putea stârni mai multă simpatie şi înţelegere din partea lor decât dacă aş fi provenit dintr-o confesiune religioasă concurentă. Am hotărât să adopt nu numai o atitudine de autoritate şi de încredere, ci şi una de smerenie şi dorinţă de a învăţa, dacă se vor pune în discuţie probleme legate de viaţa confesiunii baptiste. Am încercat să-mi depăşesc ignoranţa în acest domeniu citind o scurtă istorie a confesiunii şi am memorat numele câtorva oameni remarcabili, precum şi date şi evenimente importante.

Dacă mă vor întreba despre soţia mea? Nu aveam soţie şi nici nu căutam una, dar am hotărât că era bine să le spun că nu sunt împotriva căsătoriei, dacă se iveşte persoana potrivită.

Astfel, cu multă grijă şi atenţie, m-am pregătit pentru acea oră hotărâtoare a întâlnirii. În sfârşit marea zi a sosit!

Am parcurs cu maşina cei aproape şaizeci de kilometri de la campusul colegiului până la biserică, planificându-mi să ajung cu mult înainte de ora stabilită, în caz că se întâmpla ceva cu maşina mea, un Plymouth Valiant vechi de opt ani. Nu se cădea să întârzii în acest important moment al istoriei. Aproape că nici nu am observat cum a scăzut lumina zilei şi s-a lăsat întunericul în timp ce conduceam pe un vânt destul de puternic. Probabil că era doar o seară ca toate celelalte pentru oamenii pe care îi vedeam pe drum, oameni care se întorceau de la responsabilităţile zilei pentru a lua cina şi a petrece o seară în faţa televizorului. Dar pentru mine era ziua vieţii mele! Aşa cum vedeam lucrurile atunci, întâlnirea din următoarele ore urma să hotărască dacă voi deveni pastor, având propria mea biserică, sau dacă voi rămâne un „tânăr predicator". M-am străduit în continuare să-mi imprim în minte gândul că trebuie să afişez o atitudine plină de încredere şi autoritate orice mă vor întreba, dar fără să uit să mă arăt smerit şi dornic de a învăţa.

Comitetul era compus din şase membri: patru bărbaţi şi două femei. Au fost foarte prietenoşi, iar în unele momente ale discuţiei au părut mai stânjeniţi decât eram eu. Poate că nici ei nu ştiau mai multe lucruri decât mine despre alegerea unui pastor. Acest lucru m-a liniştit şi mi-a întărit hotărârea de a arăta încredere şi autoritate.

Au început prin a mă întreba despre primii mei ani de viaţă şi

despre convertire. Le-am dat un răspuns care nu putea decât să-i cucerească: nu am avut privilegiul de a fi crescut într-o familie creştină, ci proveneam dintr-o familie dezbinată. Le-am spus despre experienţa mântuirii mele, menţionând câteva detalii, iar încrederea mea i-a asigurat că ştiu bine ce s-a întâmplat atunci. Au fost mişcaţi şi am observat chiar şi câteva lacrimi în ochii unei doamne. Le-am spus adevărul, dar cu înflăcărare şi sinceritate. Fără să fiu întrebat, am continuat să le spun despre oamenii pe care i-am câştigat pentru Domnul de la întoarcerea mea. S-au bucurat foarte mult. Începutul a fost promiţător! Dacă şi restul întâlnirii ar decurge la fel!

Apoi mi-au pus întrebări despre doctrină şi am înţeles imediat câte rezultate extraordinare au adus studiile mele. Credeam în Biblie? „Da", le-am răspuns şi le-am citat 2 Timotei 3: 16 – 4: 4. Credeam în mântuirea doar prin credinţă? „Absolut, le-am răspuns plin de încredere şi, citând din nou din Scriptură, am adăugat: acesta este motivul principal pentru care am devenit baptist". Am continuat apoi să discutăm despre alte subiecte: botezul, Cina Domnului, a doua venire a lui Cristos şi, pentru că răspunsurile mele i-au satisfăcut, încrederea şi autoritatea mi-au crescut.

Când am terminat discuţia despre doctrină, m-am simţit foarte încrezător, iar ei, aşa cum mă aşteptasem, mi-au pus întrebări legate de confesiunea baptistă. Credeam în programele confesiunii? Eram devotat programului de misiune al confesiunii? Citirea broşurii m-a ajutat foarte mult şi am reuşit să strecor în discuţie şi câteva nume, date şi evenimente pe care ei nici măcar nu le cunoşteau. Încrederea mi-a crescut şi mai mult!

În cele din urmă am ajuns la ceea ce am crezut eu că era finalul întâlnirii. Răspunsesem la fiecare întrebare cu pricepere şi cu uşurinţă. Atitudinea mea de încredere şi autoritate crescuse cu fiecare întrebare. Dar am reuşit să-mi păstrez smerenia. M-am purtat exact aşa cum îmi propusesem. Se părea că pot pleca fericit spre casă, când moderatorul discuţiei a adăugat dacă mai sunt şi alte întrebări pe care doreau să mi le pună. A urmat o lungă perioadă de tăcere. Aşteptam ca moderatorul să pună capăt întâlnirii, când, deodată, un bărbat şi-a manifestat dorinţa de a-mi pune o întrebare. Până atunci se mulţumise să asculte. Acum însă avea o întrebare pentru „tânărul predicator". Avea o privire uşor dispreţuitoare şi încruntată.

„Tinere, a spus el, eşti calvinist?"

M-a prins complet descoperit. Nu ştiam ce era un calvinist. Nu auzisem niciodată cuvântul „calvinist”. Tonul vocii şi asprimea care s-au desprins din întrebarea lui m-au făcut să cred că nu era calvinist şi că, oricare ar fi semnificaţia cuvântului, sensul lui era negativ – iar biserica lor nu va angaja niciodată un pastor calvinist.

Imediat mi-am dat seama de încurcătura în care mă aflam. Am fost tentat să le spun categoric că nu sunt calvinist pentru că era evident că acesta era răspunsul dorit. Dar le puteam spune că nu sunt ceea ce nu puteam defini? Dacă recunoşteam că nu ştiu ce este un calvinist, nu ar fi crezut ei că sunt lipsit de cunoştinţele necesare pentru a deveni pastorul lor? Privindu-le feţele în timp ce aşteptau răspunsul meu, mi-am dat seama că, orice ar fi, „calvinismul” a creat în trecut tulburări şi probleme în biserică. Poate că acum problema devenise gravă şi ei căutau pe cineva care să cunoască bine subiectul şi să poată îndrepta biserica în direcţia bună. Ar fi ales un pastor care ignora o problemă ce a produs o dezbinare în comunitatea lor? Dacă aş fi răspuns negativ la întrebare şi apoi ei doreau să discutăm în continuare subiectul, aş fi fost obligat să îmi trădez nu numai ignoranţa, ci de asemenea şi încercarea de a-i înşela.

Trebuia să iau o hotărâre şi încă foarte repede. M-am hotărât să-mi urmez planul iniţial de a răspunde cu încredere şi autoritate. Ezitant şi temător, dar cu aerul unui expert în acest subiect, am răspuns: „Nu, domnule, absolut nu! Nu găsesc niciun temei în Scriptură pe baza căruia cineva să devină calvinist”.

Răspunsul li s-a părut satisfăcător, iar momentul tensionat a fost depăşit datorită lui. Ne-am relaxat cu toţii din nou şi le-am spus cu diplomaţie că am multe teme de efectuat şi trebuie să mă întorc la şcoală. Mi-au mulţumit pentru că mi-am rupt o părticică din timpul necesar studiilor pentru a vorbi cu ei şi, după ce ne-am rugat, am plecat.

În mod surprinzător, în timp ce conduceam prin vânt şi prin întuneric, mintea mea nu era preocupată de faptul dacă voi deveni sau nu pastor. În minte îmi stăruia întrebarea: „Tinere, eşti calvinist?”, cât şi răspunsul meu: „Nu, domnule, absolut nu! Nu găsesc niciun temei în Scriptură pe baza căruia cineva să devină calvinist”.

Am minţit comitetul? Negaţia din răspunsul meu a fost corectă, am concluzionat eu. Cum puteam fi ceea ce nu ştiam ce înseamnă? De asemenea, răspunsul meu că nimeni nu poate găsi o justificare în

Scriptură pentru a deveni calvinist a fost corect. După cunoştinţele mele, nu găsisem nimic în Biblie care să dea dreptul cuiva să devină calvinist.

Dar, pe de altă parte, era posibil să fiu calvinist şi să nu ştiu? Dacă eram, înseamnă că am minţit. Poate că în Scriptură există motive pentru a deveni calvinist, dar eu nu le cunoşteam pentru că nu ştiam ce este un calvinist.

În timp ce Valiantul meu din ’62 aluneca prin întuneric, am hotărât în inima mea să aflu ce este un calvinist. Mai mult decât atât, eram hotărât să aflu răspunsul la întrebarea: „Tinere, eşti calvinist?” Pe viitor, când mi se va pune această întrebare, voi fi pregătit.

CAPITOLUL 2

CINE POATE SĂ-MI SPUNĂ CE ESTE UN CALVINIST?

În acea seară de 15 octombrie 1970 am ajuns la campus foarte hotărât să aflu răspunsurile. În timp ce conduceam prin întuneric m-am decis că îmi voi începe căutările înainte de a merge la culcare. Desigur, ştiam că internatul unui colegiu baptist era plin de „tineri predicatori” baptişti. Dintre ei, cel puţin unul trebuia să ştie ce este un calvinist. Voi începe cu studenţii cei mai apropiaţi mie şi le voi pune aceeaşi întrebare pe care mi-a pus-o acel membru încruntat din comitet: „Tinere, eşti calvinist?”

În mod logic, căutările mele au început cu întrebările puse colegului meu de cameră, Todd Shelton. Todd era o „figură”, ca să nu spun mai mult. Era cu câţiva ani mai mare decât mine şi (după cum spunea el – şi îi făcea plăcere să o spună) avusese o viaţă destul de agitată înainte de a se întoarce la Dumnezeu. Era un predicator la mare căutare, în special datorită povestirilor din viaţa lui de dinainte de convertire, care îi impresionau pe ascultători, mai ales pe cei tineri.

De asemenea, Todd era cu ochii mai mult după fete, fapt ce îmi producea uneori îngrijorare. Nu voi uita niciodată seara când m-a rugat să-i împrumut maşina pentru a se duce la o întâlnire. Cunoscându-i obiceiurile şi reputaţia, i-am împrumutat maşina numai cu o condiţie: să evite Lakeview Park, locul favorit de întâlnire al îndrăgostiţilor. Cred că nu ar fi trebuit să fiu surprins când, pe la ora zece şi treizeci în acea seară, colegii mi-au bătut la uşă, râzând şi strigând că m-au văzut la Lakeview Park şi că, atunci când s-au apropiat de maşină, am demarat în trombă. Acea experienţă m-a făcut să pun la îndoială cuvântul lui Todd şi l-am muştruluit serios pentru că

şi-a încălcat cuvântul şi mi-a distrus reputaţia. Nu mi-a răspuns decât cu zâmbetul lui ştrengăresc şi nici măcar nu a recunoscut că a fost în parc.

Când am intrat în cameră în acea seară, hotărât să-i pun întrebarea care mă frământa, Todd era culcat pe patul de jos, citind o carte umoristică. Era lectura lui favorită, mai importantă chiar decât temele şi Biblia. M-a privit, m-a salutat cu expresia sa prietenoasă, dar transparentă, şi s-a întors la lectura lui. După ce mi-am scos haina şi mi-am aşezat-o în dulap, i-am spus: „Todd, vreau să te întreb ceva".

„Pare serios!", a răspuns Todd, întrebându-se probabil dacă nu îl voi mustra iarăşi.

Nu ştiam cum să procedez altfel şi, de fapt, voiam să trec direct la subiect, aşa că l-am întrebat direct: „Todd, eşti calvinist?"

„Nu, eu nu", a răspuns el repede şi încrezător.

Crezând probabil că bravează, la fel cum am făcut eu în faţa comitetului, am continuat ancheta: „Ce este un calvinist?"

Mi-am dat seama imediat că voi primi un răspuns superficial, pentru că acesta era obiceiul lui Todd – să pretindă că ştie totul despre orice subiect, cu toate că nu ştia aproape nimic. Amintindu-mi cât de iritat fusesem de câteva ori din cauza acestei caracteristici a lui Todd, m-am simţit şi mai ruşinat pentru că am jucat acelaşi joc cu membrii bisericii când m-au întrebat despre calvinism.

Fără să se gândească şi aproape fără să ridice ochii din carte, Todd mi-a răspuns că un calvinist este un prezbiterian, deoarece numele provenea de la John Calvin, fondatorul confesiunii prezbiteriene.

Când l-am întrebat: „Dar care dintre convingerile calviniste sunt atât de supărătoare pentru baptişti?", Todd m-a asigurat că motivul era practica lor de a boteza copiii mici, asemănătoare cu a romano-catolicilor.

„Asta e tot?" am întrebat eu, simţind că trebuie să mai fie ceva şi nefiind convins că Todd nu mă tratează de sus.

„Asta e tot!" mi-a replicat el.

Trebuie să recunosc că m-am simţit mai liniştit gândindu-mă la întâlnirea din acea seară, deoarece, în cazul în care Todd avea dreptate, am răspuns întrebărilor despre botez din perspectiva baptistă. Dar dacă botezul copiilor mici era esenţa calvinismului, de ce a fost considerată acea întrebare atât de importantă pentru a fi pusă în

discuţie? Prezentasem în profunzime şi cu grijă concepţia baptistă despre botez înainte de întrebarea despre calvinism. Din această cauză aveam o bănuială deranjantă că problema nu se rezuma doar la botez, mai ales în lumina lucrurilor pe care le cunoşteam despre Todd. M-am decis să merg la alţi colegi din internat, ca să aflu şi alte lucruri referitoare la acest subiect.

Ieşind pe coridor în căutarea altor tineri teologi, m-am întâlnit cu Marvin Simpson.

„Marvin, ai puţin timp?" l-am întrebat politicos.

„Sigur, Ira. Ce doreşti?" mi-a răspuns el.

Marvin era un băiat atât de bun! Pe deasupra, era un tânăr spiritual, fiind considerat de cei mai mulţi drept cel mai spiritual student din campus. Avea o viaţă de rugăciune fără egal. Se ştia că se ruga mai multe ore fără să se oprească şi că puteai da de Marvin în genunchi în cele mai neobişnuite locuri din campus, la cele mai neobişnuite ore. În colegiu circula chiar şi o glumă că un profesor nu a putut intra într-o zi în toaletă timp de două ore. De fiecare dată când dorea să intre, lumina era stinsă, dar uşa era încuiată. În cele din urmă, la o cercetare mai amănunţită, s-a aflat că înăuntru se afla Marvin, care se ruga cu lumina stinsă şi uşa încuiată. Nu am avut niciodată curajul să-l întreb pe Marvin dacă povestea era adevărată sau nu.

„Marvin, eşti calvinist?" l-am întrebat cât am putut de încet, pentru că nu doream ca întregul etaj să afle despre întrebarea mea.

„Ira, mi-a răspuns Marvin cu vocea lui caldă şi vag spirituală ca de obicei, mi se pare o întrebare doctrinară şi nu ştiu prea multe despre problemele doctrinare. Nu vreau decât să-L iubesc şi să-L servesc pe Iisus şi să-i ajut şi pe alţii să facă la fel".

Nu m-am dat bătut. „Ai auzit vreodată cuvântul «Calvinist»?"

„Da, cred că da, a răspuns el ezitant. Dar nu îmi amintesc unde sau când. Cred că ai face mai bine să-L cauţi pe Domnul, în loc să-ţi baţi capul cu aceste subiecte teologice, dar dacă vrei să-ţi continui cercetările, de ce nu vorbeşti cu Ron Masters? mi-a sugerat el. Tatăl lui este pastor. El trebuie să ştie".

După ce i-am mulţumit lui Marvin pentru ajutorul lui, mi-am continuat drumul spre capătul coridorului, spre camera lui Ron Masters. Era adevărat, tatăl lui Ron era predicator, dar niciodată nu avusesem prea multă încredere în chemarea lui Ron în lucrarea creştină. Era un băiat foarte bun, dar ca student la teologie parcă era o

pană de lemn pătrată care nu se potrivea într-un orificiu rotund.

Pasiunea lui reală era anatomia corpului uman şi medicina. Rafturile din camera lui erau pline de cărţi de medicină. Toţi eram convinşi că ştia numele tuturor oaselor din corpul uman. Gluma care circula în colegiu era că el cunoştea mai multe despre corpul uman şi despre medicină decât doctorul campusului, despre care mulţi credeau că vindecă doar cu leacuri băbeşti şi cu pastile. M-am întrebat deseori dacă nu cumva Ron a devenit predicator numai ca să-i facă pe plac tatălui său.

L-am găsit ca de obicei citind o revistă medicală. Era singur în cameră, ceea ce m-a bucurat, pentru că nu doream să discut cu două persoane deodată despre subiectul meu delicat.

După o scurtă introducere, i-am pus şi lui întrebarea care mă frământa: „Ron, tatăl tău este predicator, iar tu ai multă experienţă în ceea ce priveşte biserica. Te consideri un calvinist?”

El a răspuns cu prudentă: „Ei bine, nu am studiat cu adevărat acest subiect, dar ceea ce am învăţat de la tatăl meu când vorbea despre teologie (întotdeauna folosea pluralul când prezenta părerea tatălui său, care era şi a lui) este că noi nu suntem calvinişti”.

„De ce nu?” l-am întrebat.

„Din câte îmi amintesc, mi-a răspuns el încercând să concretizeze, calvinistii nu cred în evanghelizare, în trimiterea de misionari şi nici în invitaţia adresată public oamenilor de a veni la Cristos”.

„De ce nu?” l-am întrebat din nou.

„Ei bine, mi-a răspuns el pe un ton ezitant, din cauza convingerilor lor despre predestinare şi alegere, dar nu ştiu exact ce anume. De ce nu-l întrebi pe Charley Hester? El trebuie să ştie”.

Charles Hester era creierul campusului. Era în ultimul an şi era favoritul decanului. La toate materiile de studiu de la colegiu avea nota maximă. Fără îndoială că avea să ajungă profesor – avea capacitatea necesară. Discutând cu el, te simţeai intimidat, mai ales dacă băteai la uşă şi porneai tu discuţia.

Dar ajunsesem deja la disperare. Mi se spusese că a fi calvinist însemna a fi prezbiterian, mai ales datorită botezului copiilor mici. Mi se spusese să mă rog şi să caut să fiu un om spiritual, în loc să pun întrebări referitoare la doctrină. Mi se spusese despre calvinişti că nu cred în trimiterea de misionari, în evanghelizare sau în invitarea

publică a oamenilor de a se întoarce la Cristos, datorită concepţiilor lor despre predestinare şi alegere. Mă simţeam ca unul care a luat interviuri la trei orbi ce au încercat să descrie un elefant numai din punctul de vedere a ceea ce ştiau ei. Nu eram convins că ajunsesem la esenţa problemei, nereuşind nici măcar să aflu definiţia calvinismului. Am bătut ezitant la uşa lui Charley Hester, pentru ca, în caz că dormea, să nu-l deranjez. Uşa s-a deschis şi am văzut lumina slabă din cameră. Singurul bec aprins era cel de la biroul lui Charles. Era evident că studia (ce altceva mai făcea Charles decât să studieze) pentru că pretutindeni se găseau grămezi de cărţi şi hârtii.

M-a invitat în cameră cu un ton al vocii din care se ghiceau cuvintele: „Nu zăbovi prea mult!" M-am scuzat pentru deranjul meu la o oră atât de târzie, l-am asigurat că aveam o problemă pe care nimeni din cămin nu o putea rezolva şi că el era ultima mea speranţă. Nu m-a invitat să mă aşez, un alt indiciu clar că voia să mă vadă plecat cât mai repede. Trăgând adânc aer în piept şi convins că problema mea nu suferea amânare până dimineaţa, l-am întrebat: „Charley, eşti calvinist?"

Răspunsul său a fost direct şi rapid: „Cu siguranţă că nu".

În timp ce îmi răspundea, nu eram îngrijorat că îmi va da un răspuns glumeţ şi neclar aşa, cum a făcut Todd. Când Charley spunea ceva, ceilalţi considerau cuvântul lui literă de Evanghelie.

Neştiind cât de mult pot să întind coarda înainte să fiu poftit să plec, astfel încât el să se poată întoarce la studiile sale, am rostit la repezeală: „De ce nu?"

„Din cauza concepţiei stricte a calvinismului despre predestinare şi alegere, care susţine că Dumnezeu a hotărât să mântuiască numai pe câţiva aleşi şi apoi a decretat ca toţi cei ce nu sunt aleşi să meargă în iadul veşnic, privându-l astfel pe om de decizia personală de a se întoarce la Cristos şi de libertatea lui de alegere. Această poziţie subminează lucrarea bisericii de evanghelizare şi misionarism".

Afirmaţia lui m-a făcut să tresar. Cum putea crede cineva astfel de lucruri? Nu era de mirare că bărbatul din comitetul care mi-a luat interviul fusese atât de încruntat când mi-a pus întrebarea! Cât de bucuros am fost de răspunsul pe care l-am dat şi de convingerea care răzbătuse din glasul meu.

Era evident că venise timpul să ies din camera lui Charley. Dar

am fost surprins când el, în loc să dorească să scape de mine, s-a oferit să-mi spună mai multe despre acest subiect. Mi-a spus că există un acrostih des folosit pentru a rezuma poziţia calvinistă. Este folosit cuvântul TULIP (în engleză lalea-n.tr.). Litera T înseamnă depravare totală. Litera U înseamnă alegere necondiţionată. Litera L înseamnă ispăşire limitată. Litera I înseamnă har irezistibil. Litera P înseamnă perseverenţa sfinţilor.

Convins că mă aflu pe drumul bun în înţelegerea subiectului calvinismului, cu toate că, evident, nu eram de acord cu el, mi-am scris acrostihul pe o bucată de hârtie după cum urmează:

T Depravarea totală (Total Depravity)

U Alegerea necondiţionată (Un condiţional Election)

L Ispăşirea limitată (Limited Atonement)

I Harul irezistibil (Irresistible Grace)

P Perseverenţa sfinţilor (Perseverance of the Saints)

Charley mi-a spus că nu are timp să-mi explice în detaliu toate aceste elemente doctrinare, dar s-a oferit să o facă în viitor. În acel moment Charley a fost mai prietenos cu mine decât oricând. Probabil a fost mulţumit că un student dintr-un an mai mic era interesat de teologie sau cel puţin mai avea şi alte interese în afară de fete şi de cărţi umoristice.

M-am întors în cameră cu sentimentul că am făcut unele progrese, dar nu prea multe. Pentru a nu uita rezultatele „documentării" mele, mi-am notat câteva lucruri despre calvinism. Mi s-au spus următoarele lucruri:

1. Toţi calviniştii sunt prezbiterieni.

2. Toţi calviniştii cred în botezul copiilor mici.

3. Toţi calviniştii cred în predestinarea şi alegerea unui număr mic de oameni pentru a primi viaţa veşnică.

4. Toţi calviniştii cred în predestinarea tuturor celorlalţi oameni la moarte eternă.

5. Toţi calviniştii neagă libertatea omului de a hotărî.

6.

7.

9.

Toţi calviniştii îl privează pe om de capacitatea deciziei personale de a se întoarce la Cristos.

Toţi calviniştii neagă lucrarea bisericii de evanghelizare şi

misionarism.

Niciun calvinist nu crede în invitarea publică a oamenilor de a se întoarce la Cristos.

Toţi calviniştii cred în depravarea totală (oricare ar fi sensul acestei expresii).

10. Toţi calviniştii cred în alegerea necondiţionată (iarăşi, oricare ar fi sensul acestei expresii).

11. Toţi calviniştii cred în ispăşirea limitată (iarăşi, oricare ar fi sensul acestei expresii).

12. Toţi calviniştii cred în harul irezistibil (acelaşi lucru).

13. Toţi calviniştii cred în perseverenta sfinţilor (acelaşi lucru).

În timp ce mă pregăteam să mă culc (era deja aproape de miezul nopţii şi eram epuizat – fusese o zi lungă), conceptele acestea continuau să se învârtă în mintea mea. Nu eram satisfăcut şi nu credeam că găsisem răspunsul adevărat la întrebarea mea. De fapt, nici nu înţelegeam încă tot ceea ce mi se spusese în seara acea despre calvinism. Ce este depravarea totală? Ce este alegerea necondiţionată? În timp ce mă strecuram în pat şi stingeam lumina, mintea mea a început să alcătuiască planuri pentru a cerceta în continuare acest subiect. Pasul următor era să vorbesc cu profesorii mei de la colegiu baptist. Eram sigur că aceşti oameni cu pregătire şi cunoştinţe multe îmi vor putea spune ce este un calvinist. Mintea mea a început să formuleze întrebări pe care să le pot pune profesorilor.

Este adevărat că toţi calviniştii sunt prezbiterieni? Este adevărat că toţi calviniştii cred în botezul copiilor? Este adevărat… Hmmmmmmmmmmm!

CAPITOLUL 3

TOŢI URĂSC CALVINISMUL?

În dimineaţa următoare nu am ţâşnit din pat ca o rachetă. De fapt, cred că mintea mea a ajuns pe rampa de lansare înainte ca trupul meu să fie acolo. De multe ori mi-am dorit să fiu la fel de treaz dimineaţa pe cât sunt de treaz seara când merg la culcare şi invers. Totuşi m-am sculat înaintea majorităţii celorlalţi studenţi, inclusiv a lui Todd.

După ce mi-am înfulecat lacom micul dejun, m-am grăbit la prima oră de curs, ora de curs de la opt pe care toţi doresc să o aibă în orar (pentru a termina mai repede cursurile), dar nimeni nu vine la ea. În dimineaţa aceea mi se părea că dr. Ambers vorbeşte la nesfârşit.

Creionul meu lua notiţe, dar inima mea era în altă parte. Urma o oră liberă şi mă gândeam să merg pe la birourile profesorilor să îmi programez câte o discuţie cu ei cât mai curând posibil.

Când ora de curs s-a încheiat în sfârşit, mi-am făcut drum spre cel mai apropiat birou unde se afla unul dintre cei patru profesori cu care doream să vorbesc – dr. Lollar. Era chiar lângă sala unde avusesem curs. Dr. Lollar preda mai multe materii din primul an, deci îl cunoşteam bine din anul anterior şi speram ca şi el să-şi aducă aminte de mine. Pe lângă acest lucru, era un gentleman – amabil, bun, atent la nevoile studenţilor şi întotdeauna dispus să petreacă timp cu ei. Cine era mai nimerit pentru a-mi începe întâlnirile cu profesorii spre a discuta despre subiectul care mă interesa decât dr. Lollar?

Când am bătut sfios la uşa lui, am fost întâmpinat de un glas prietenos: „Intră!" I-am spus că aş dori să stabilim o întâlnire ca să discutăm despre o problemă importantă care a apărut în mod neaşteptat în viaţa mea şi, spre surprinderea mea, el a răspuns: „De ce nu am discuta acum? Cel mai bun timp este prezentul!"

Îmi plănuisem să mă întâlnesc cu fiecare prof. spre sfârşitul săptămânii şi să-mi pregătesc cu grijă strategia de abordare. Deci, când dr. Lollar mi-a spus că era liber chiar atunci, am rămas descumpănit câteva clipe, fără să ştiu cum să încep. În cele din urmă am început cu întrebarea pe care mi-a pus-o membrul comitetului bisericii şi am spus: „Dr. Lollar, sunteţi calvinist?"

Un zâmbet prietenos i s-a aşternut pe fată. Cel puţin nu era deranjat de întrebare. Dar nici nu mi-a fost de prea mare ajutor când mi-a răspuns: „Ei bine, tinere, este greu de răspuns la această întrebare. Cred că unii mă consideră calvinist, iar alţii spun că nu sunt calvinist".

M-am întrebat ce fel de răspuns era acela. Era definiţia calvinismului atât de vagă încât nimeni nu putea şti cu precizie cine este calvinist şi cine nu? Atunci de ce atâta zarvă pe seama întrebării „Eşti calvinist?"

Eram pe punctul de a pune următoarea întrebare pentru a susţine conversaţia şi a face mai multă lumină asupra subiectului, când dr. Lollar a continuat din proprie iniţiativă.

„Personal, nu îmi place să fiu catalogat prin termeni teologici şi nu îmi place nici să folosesc termeni teologici pentru a caracteriza alţi oameni. Atâtea expresii folosim la voia întâmplării – calvinism,

arminianism, dispensaţionalism, modernism, liberalism, fundamentalism, conservatorism, evanghelicalism, premilenism, postmilenism, amilenism, pretribulaţionism – să merg mai departe? Aceşti termeni sunt inventaţi, iar sistemele teologice sunt de asemenea concepute de oameni şi nu îmi voi asocia numele cu nimic altceva decât cu ceea ce se poate învăţa din Biblie".

„Dar, am întrebat eu, nu ne ajută aceşti termeni să concentrăm într-un singur cuvânt ceea ce credem noi că susţine şi ne învaţă Biblia?"

„Da, ai dreptate, s-ar putea să fie adevărat, a explicat el, dar numai dacă toţi ar folosi aceşti termeni cu acelaşi sens. Însă în momentul în care tu mă caracterizezi cu un anumit cuvânt, el este adevărat numai dacă amândoi definim acel cuvânt la fel. Dacă tu înţelegi un anumit lucru printr-un cuvânt, iar eu înţeleg un lucru diferit prin acelaşi cuvânt, atunci nu sunt ceea ce spui tu că sunt. Iar dacă eu mă caracterizez printr-un termen şi tu înţelegi acelaşi termen în alt sens, atunci în ochii tăi nu sunt cine am spus că sunt. Din acest motiv termenii teologici pot genera multe confuzii".

Eram complet năucit. De aceea am întrebat cu îndrăzneală: „Atunci, când cineva mă întreabă dacă sunt calvinist sau orice altceva, folosind unul din aceşti termeni teologici, ce trebuie să răspund?"

„Răspunde că tu crezi ce scrie în Biblie – ea este autoritatea ta şi dacă Biblia susţine un lucru, atunci tu îl crezi. Dacă Biblia nu-l susţine, atunci nici tu nu îl crezi. Nimic mai simplu!"

Poate că profesorului i se părea simplu, dar mie nu. Eram mai confuz decât înainte. Văzând că nu ajung niciunde şi nedorind să-l deranjez prin alte întrebări, i-am mulţumit doctorului Lollar pentru timpul acordat şi am ieşit din birou. În drum spre camera mea mi-au venit în minte mai multe întrebări pe care ar fi trebuit să i le pun.

Dacă nu putem folosi niciun termen pentru a ne prezenta convingerile, ci putem doar afirma că avem credinţă în Biblie, cum putem folosi termenul „baptist" pentru a desemna un grup de creştini? Nu vorbeşte acest termen despre anumite convingeri teologice?

Mai mult, nu afirmă mai mulţi oameni că Biblia ne învaţă lucruri diferite? Cum să deosebim doctrina adevărată de doctrina falsă dacă nu folosim termeni teologici pentru a rezuma într-un mod adecvat poziţia noastră?

În sfârşit, dacă nu poţi folosi termeni teologici, atunci nu poţi

folosi niciun fel de termeni, nici măcar cuvintele sau expresiile din Biblie, cum ar fi răscumpărare, a fi socotit neprihănit, sfinţire etc, de teama ca altcineva să nu aibă o definiţie diferită a acestor termeni. În acest caz putem spune: „Dacă Biblia ne învaţă acest lucru, atunci eu îl cred", dar nu putem spune niciodată: „Cred în răscumpărare", de teamă că altcineva defineşte în mod diferit acest cuvânt. Astfel de logică distruge orice fel de comunicare. În fond, cuvintele sunt simbolurile conceptelor şi dacă nu putem folosi un cuvânt drept simbol al unui concept sau al mai multor concepte de teamă că va fi înţeles greşit, atunci nici nu se mai poate discuta despre el, iar de predică nici nu mai poate fi vorba.

De ce nu m-am gândit la aceste argumente când mă aflam în biroul doctorului Lollar? Aşa mi se întâmplă la multe dintre discuţiile şi dezbaterile teologice la care particip – îmi vin în minte răspunsurile după ce dezbaterea s-a încheiat.

Când am intrat în camera mea, Todd m-a întâmpinat în uşă cu un zâmbet ce se întindea de la o ureche la cealaltă. „Ghici ce s-a întâmplat?" m-a întrebat el.

„Te-ai logodit iarăşi!" i-am replicat, pregătindu-mă să îl felicit din nou. Ca să fiu sincer, am uitat de câte ori a fost logodit în primul an de colegiu şi nu puteam fi prea entuziasmat de încă o logodnă. M-am pregătit sufleteşte, aşteptând să-mi spună că s-a logodit pentru prima oară în al doilea an.

„Nu, a răspuns el încruntându-şi sprâncenele, biserica te-a căutat şi vor să le telefonezi pentru a stabili data unei predici de probă".

„O predică de probă?" Eu… să ţin o predică de probă! Grozav!"

Data predicii a fost stabilită în ultima duminică din octombrie. De fapt era vorba de două predici de probă, pentru că urma să predic şi dimineaţa, şi după-amiaza. După cele două predici membrii bisericii vor vota dacă voi deveni sau nu pastorul lor. Voi fi pastor peste câteva zile? Acum trebuia să mă gândesc la două lucruri: la predicile de probă şi la răspunsul la întrebarea „Eşti calvinist?"

Întâlnirea cu un alt profesor a fost stabilită la câteva zile după prima discuţie. Urma să mă întâlnesc cu dr. Sisk în biroul său, la ora patru după-amiază. El preda istoria bisericii, era bine pregătit şi cu inima deschisă fată de studenţi.

În perioada dintre cele două întâlniri am hotărât să adopt o

abordare diferită de cea din discuţia cu dr. Lollar. În loc să pun direct întrebarea: „Sunteţi calvinist?”, mă gândeam să fiu mai subtil. Oare întrebarea „Eşti calvinist?” îi determina pe oameni să ia o poziţie defensivă?

Din acest motiv am început discuţia cu dr. Sisk într-un mod diferit. Am spus: „Dr. Sisk, am întâlnit o situaţie mai deosebită într-o biserică locală şi trebuie să aflu, dacă este posibil, definiţia calvinistului. Mă puteţi ajuta?”

Am avut grijă să spun „dacă este posibil” pentru a contracara un răspuns ca al doctorului Lollar. Am fost surprins şi bucuros când mi-a spus: „Bine, să vedem dacă te pot ajuta”.

Apoi a continuat: „Calvinismul este un sistem teologic care a avut o mare influenţă în istorie începând cu Reforma. Şi-a luat numele de la fondatorul lui, John Calvin, care a înfiinţat şi mişcarea prezbiteriană, dar calvinismul nu s-a limitat doar la prezbiterieni. De fapt, unii dintre baptiştii cei mai proeminenţi din trecut au fost calvinişti. Primele mişcări baptiste din Anglia şi din Statele Unite au fost profund calviniste”.

Acestea erau lucruri noi pentru mine! Erau noutăţi şi pentru Todd cel superficial, care credea că toţi calviniştii sunt prezbiterieni. Mai mult, dacă unii dintre baptişti au fost calvinişti, aceasta înseamnă că botezul copiilor mici nu era inima şi esenţa calvinismului. Ai greşit din nou, colegule Todd!

Dr. Sisk a continuat: „Mai bine să-ţi recomanda câteva cărţi despre acest subiect şi, după ce le citeşti, ne putem întâlni din nou ca să vorbim despre ceea ce ai aflat”.

Am acceptat bucuros lista lui pe care am găsit: *Sermons on the Sovereignity of God* (*Predici despre suveranitatea lui Dumnezeu*) de C.H. Spurgeon, *The Sovereignity of God* (*Suveranitatea lui Dumnezeu*) de Arthur W. Pink şi *The Reformând Doctrine of Predestination* (*Doctrina reformată a predestinării*) de Loraine Boettner.

Am recunoscut numele lui Spurgeon, cel mai mare predicator baptist al timpurilor moderne. M-am văzut obligat să-l întreb pe dr. Sisk: „A fost Spurgeon calvinist?”

„Absolut!” mi-a răspuns el.

„Calvinist care credea în toate cele cinci puncte?” am întrebat (bucuros că am primit de la Charley acrostihul).

„A doua oară absolut!” a subliniat apăsat dr. Sisk.

Am apreciat foarte mult ajutorul doctorului Sisk, dar mai aveam două întrebări de pus înainte de a pleca.

„Subminează (am folosit cuvântul lui Charley) concepţia calvinistă despre predestinare şi alegere evanghelizarea şi misionarismul?" am întrebat gândindu-mă la calvinismul lui Spurgeon. Spurgeon nu ar fi fost calvinist dacă această concepţie ar distruge misionarismul şi evanghelizarea.

„Nu, nu în mod necesar, a răspuns el. Unii calvinişti, pe care îi numim «hiper», au adoptat poziţii extreme şi au pierdut din vedere povara mântuirii lumii pierdute. Dar unii calvinişti echilibraţi, cum au fost Spurgeon, George Whitefield şi alţii, au fost dintre cei mai mari câştigători de suflete din istoria bisericii".

„Încă o întrebare, dr. Sisk. Dumneavoastră sunteţi calvinist?"

A zâmbit şi a râs puţin. „Nu, aş spune că sunt un calvinist care crede în trei sau patru puncte ale calvinismului. Am rezerve fată de ispăşirea limitată şi harul irezistibil".

Am plecat din biroul profesorului mai mulţumit decât după întâlnirea cu dr. Lollar. Aveam o listă cu trei cărţi de parcurs şi eram mult mai înţelept. Aflasem că nu toţi calviniştii sunt prezbiterieni. Aflasem că botezul copiilor mici nu este o parte integrantă a calvinismului. Aflasem că unii dintre cei mai renumiţi baptişti din istorie au fost calvinişti. Am aflat că teologia calvinistă nu distrugea evanghelizarea şi misionarismul. Am aflat că există calvinişti echilibraţi şi neechilibraţi. Am aflat că oamenii obişnuiţi (inclusiv tinerii predicatori cu care vorbisem înainte) nu cunosc prea multe lucruri despre calvinism. Am aflat că documentarea mea se afla abia la început.

Înainte de a mă apuca de citit, m-am hotărât să aştept ultima mea întâlnire cu un alt profesor. Această întâlnire a fost cu dr. Bloom, care preda teologie. Era un profesor strălucit – atât de strălucit, încât cei mai mulţi dintre studenţi nu aveau nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte la cursuri. Era foarte supărat când un student îl întrerupea în mijlocul lecţiei cu o întrebare. Când răspundea la întrebare, înţelegeam de obicei despre ce vorbea, dar problema era nervozitatea cu care răspundea. Era deranjat când vreun student punea la îndoială părerile lui şi uneori îl critica pe îndrăzneţ.

Acesta este contextul în care am intrat peste câteva zile în biroul lui la ora stabilită. Am aşteptat în picioare aproape cinci minute (era

obiceiul lui – mulţi spuneau că scopul era să-l umilească pe student şi să-i arate cât de important era profu). M-am întrebat dacă mă observase. În cele din urmă m-a privit şi m-a întrebat ce doresc, fără să schiţeze un zâmbet.

Am început prudent: „Domnule profesor, am întâlnit o situaţie mai deosebită într-o biserică locală şi doresc să înţeleg ce este calvinismul. Mă puteţi ajuta?"

Cred că i-am atins o coardă sensibilă, pentru că s-a aprins!

„Nu ştiu de ce vrea cineva să studieze calvinismul! Este cel mai absurd sistem teologic dintre toate câte există. Nu ştiu cum poate crede cineva că Dumnezeu s-a aşezat pe tiranicul Său tron ceresc înainte de eternitate, a trecut rasa umană prin faţă şi, într-un mod dictatorial şi arbitrar, a ales pe cine să mântuiască şi pe cine să condamne".

Apoi a recitat o mică poezie care se presupune că ar conţine cuvintele spuse de Dumnezeu înainte de eternitate, atunci când a ales oamenii mântuiţi şi a făcut ce a făcut cu oamenii pe care nu i-a ales. Trebuie să spun că a recitat cu multă patimă şi resentimente, ceea ce m-a făcut să nu mă simt deloc în largul meu.

„Einie, meinie, mânie, moe *Tu* în cer te vei duce Einie, meinie, mânie, moe *Tu* vei face focul să ardă!"

Apoi, întorcându-se spre mine cu ochi înflăcăraţi, m-a întrebat: „Tinere, aşa a procedat Dumnezeu?"

Sincer să fiu, mi-am dorit să înceteze ca să mă pot scuza şi să pot părăsi biroul său. Dar el nu-şi terminase tirada.

„Calvinismul este total nescriptural. Este aproape o blasfemie. El prezintă un Dumnezeu al nedreptăţii şi terorii. Unii calvinişti chiar au afirmat că străzile iadului vor fi pavate cu bebeluşii care nu au făcut parte dintre cei aleşi. Dacă vrei să afli mai multe despre calvinism, du-te şi citeşte cum John Calvin l-a omorât pe Servetus!"

Începuse să mă irite. Venisem doar să primesc lumină şi înţelegere. Nu eram calvinist şi cuvintele sale nu erau aplicabile în cazul meu. Credeam că el însuşi este foarte nedrept şi incorect pentru că m-a acuzat că sunt calvinist şi vinovat de toate atrocităţile calvinismului.

Nu ar fi trebuit să mă port aşa, dar pur şi simplu nu am rezistat. L-am întrebat: „Domnule profesor, unde pot găsi afirmaţia despre iadul pavat cu bebeluşi?" întrebarea mea a fost sinceră, dar am avut

intenţia să-i verific afirmaţiile, pentru că întotdeauna ne spunea la cursuri: „Nu face această afirmaţie în clasă dacă nu o poţi susţine cu documente”.

Şi-a continuat tirada.

„Tinere, eu studiez teologia de mai mulţi ani decât ai trăit tu. Am studiat aceste probleme în limbile originale. Am scris articole şi cărţi pentru cele mai bune edituri din ţară. Am uitat mai multă teologie decât ai învăţat tu vreodată. Nu îmi cere mie documentare. Fii tu însuţi un cercetător şi află singur”.

Cu aceste cuvinte s-a scuzat şi s-a întors la hârtiile lui. Am îngânat un slab „Vă mulţumesc, domnule profesor” şi am plecat speriat. Pe lângă lucrurile pe care le-am aflat de la dr. Lollar şi dr. Sisk, am învăţat acum de la dr. Bloom că subiectul calvinismului este foarte controversat şi că unii oameni, chiar cercetători respectabili, pot deveni foarte nervoşi când se discută subiectul.

CAPITOLUL 4

SUNT TOŢI CALVINIŞTII HIPERCALVINIŞTI?

Când am ajuns înapoi în camera mea de la internat, eram încă bulversat de partida cu dr. Bloom. Nu prea mă aflam într-o dispoziţie propice să studiez în continuare subiectul, dar ştiam că trebuia să-mi fac nişte notiţe cât timp lucrurile îmi erau proaspete în minte.

Am scos din buzunar bucata de hârtie pe care o folosisem în prima seară a documentării mele pentru a scrie acrostihul şi observaţiile mele în urma discuţiilor cu studenţii. Am trecut acum acest material într-un caiet, împreună cu alte lucruri pe care le învăţasem în urma întâlnirilor cu profesorii. Am scris următoarele lucruri:

1. Toţi calvinistii sunt prezbiterieni. Nu este adevărat în mod necesar. Deşi calvinismul şi-a primit numele de la fondatorul bisericii prezbiteriene, această teologie i-a influenţat pe mulţi baptişti de-a lungul istoriei, atât în Anglia, cât şi în Statele Unite. Unii dintre cei mai mari predicatori baptişti din trecut au fost calvinişti.

2. Toţi calvinistii cred în botezul copiilor mici. Evident că nu este adevărat nici acest lucru, pentru că mulţi baptişti de-a lungul istoriei au fost calvinişti.

3. Toţi calvinistii cred în predestinarea şi alegerea unui număr mic de oameni pentru a primi viaţa veşnică. Această afirmaţie pare a fi adevărată, dar mă întrebam dacă era într-adevăr corectă în lumina

faptului că atât de mulţi baptişti din trecut au fost calvinişti.

4. Toţi calvinistii cred în predestinarea tuturor celorlalţi oameni la moarte eternă. Şi această afirmaţie pare a fi adevărată, dar iarăşi eram nedumerit, cum de atât de mulţi baptişti din trecut au putut să creadă acest lucru.

5. Toţi calviniştii neagă libertatea omului de a hotărî. Şi această afirmaţie pare a fi adevărată, dar este necesară o documentare suplimentară, deoarece atât de mulţi baptişti din istorie au fost calvinişti.

6. Toţi calviniştii îl privează pe om de capacitatea deciziei personale de a se întoarce la Cristos. Afirmaţia pare a fi adevărată, dar iarăşi este nevoie de mai mult studiu, pentru acelaşi motiv.

7. Toţi calviniştii neagă lucrarea bisericii de evanghelizare şi misionarism. Afirmaţia pare a fi falsă, mai ales că George Whitefield şi Charles H. Spurgeon au fost calvinişti.

8. Niciun calvinist nu crede în invitarea publică a oamenilor de a se întoarce la Cristos. Documentarea mea până în acest moment nu a arătat dacă afirmaţia este adevărată sau falsă.

9. Toţi calviniştii cred în depravarea totală. Nu am găsit dovezi care să ateste falsitatea acestei afirmaţii. Este necesar un studiu pentru a stabili dacă este adevărată sau falsă şi pentru a găsi o definiţie a termenului, aşa cum este folosit de către calvinişti.

10. Toţi calviniştii cred în alegerea necondiţionată. La fel ca la numărul nouă.

11. Toţi calviniştii cred în ispăşirea limitată. La fel ca la numărul nouă.

12. Toţi calviniştii cred în harul irezistibil. La fel ca la numărul nouă.

13. Toţi calviniştii cred în perseverenţa sfinţilor. La fel ca la numărul nouă.

Am notat în caiet şi următoarele observaţii despre calvinism:

1. Există calvinişti şi există hipercalvinişti, după părerea doctorului Sisk, deşi recunosc că acum nu ştiu care este diferenţa.

2. Omul obişnuit nu cunoaşte prea multe lucruri despre calvinism, chiar dacă este convins că ştie. Chiar şi tinerii predicatori din campus sunt aproape în totalitate ignoranţi în privinţa subiectului.

3. Subiectul calvinismului este foarte controversat şi multor oameni le este greu să discute despre el fără să se supere şi să devină

nervoşi.

În următoarele două luni nu am reuşit să studiez în profunzime acest subiect. Lucrurile se petreceau într-un ritm foarte rapid! Biserica m-a ales ca pastor, dar numai după ce am insistat că trebuie să mai discut odată cu membrii comitetului.

Deoarece nu îmi puteam scoate din minte convingerea că nu fusesem destul de onest cu ei, am insistat să ne întâlnim din nou, înainte de a predica pentru prima dată. Când ne-am întâlnit într-o sâmbătă după-amiaza, le-am spus pur şi simplu că am fost tulburat de întrebarea lor referitoare la calvinism. Le-am spus că nu întrebarea lor m-a tulburat, ci răspunsul meu. Am recunoscut faptul că, atunci când mi-au pus întrebarea, nu ştiam ce era un calvinist şi mi-am cerut scuze că i-am înşelat. Le-am spus că, după cunoştinţa mea, nu eram calvinist, dar nu doream să mă aleagă pastor crezând că sunt un expert în acest domeniu sau dacă a fi un expert în privinţa acestui subiect era o condiţie obligatorie pentru a deveni pastorul lor. Mi-am cerut scuze şi apoi le-am spus că voi înţelege dacă îşi vor retrage invitaţia de a predica de probă. Eram pe deplin convins că aşa vor proceda.

Cât de surprins şi de bucuros am fost când au devenit chiar mai insistenţi să vin să predic! Mi-au apreciat atât de mult onestitatea încât, în loc să se producă o prăpastie între noi, ne-am apropiat şi mai mult.

Au recunoscut că nici ei nu erau experţi în problema calvinismului. Cunoşteau cuvântul numai pentru că fostul lor pastor, pe nume Jim Mitchell, devenise calvinist pe la mijlocul perioadei de slujire în biserica lor. Acest lucru i-a schimbat întreaga lucrare şi personalitatea.

Simţind că inimile noastre au fost unite în urma mărturisirii mele şi crezând că această ultimă informaţie îmi va fi utilă nu numai în studierea problemei, şi în slujba mea de pastor, dacă voi fi ales, i-am întrebat: „Cum a schimbat calvinismul personalitatea şi lucrarea lui?”

„Oh, foarte mult”, a răspuns una dintre doamne.

„Dar cum? am fost eu curios să aflu. A avut efecte asupra lucrării sale? Asupra vieţii de familie? A avut efecte asupra relaţiilor sale cu oamenii?”

În următoarea oră am discutat despre aceste lucruri şi s-a conturat următoarea imagine, care dovedea că fostul lor pastor a trecut printr-o metamorfoză ciudată atunci când a devenit calvinist.

O schimbare evidentă a fost folosirea constantă de la amvon a termenilor „calvinism" şi „arminianism", împreună cu alţi termeni străini ascultătorilor. Mesajele lui au devenit lecţii teologice, în loc să fie predici biblice. îi plăcea atât de mult noua lui abordare, încât depăşea cu mult o oră la fiecare predică, aproape provocându-i pe cei care nu erau de acord, lăsând să se înţeleagă că oamenii care nu agreau predicile lui erau lipsiţi de spiritualitate. Predicile lui au devenit atât de teologice, încât fiecare mesaj era o dizertatie pe tema unuia dintre cele cinci puncte ale calvinismului. Folosea des cuvinte din engleza veche, ca şi cum ar fi fost un predicator din trecut.

Atitudinea lui a devenit atât de beligerantă, încât într-o zi a strigat: „Dacă aceasta este erezie, atunci faceţi un foc, puneţi multe lemne pe el şi ardeti-mă. Oameni mai buni decât mine au fost omorâţi datorită acestor doctrine". Părea că dorea şi se aşteaptă ca oamenii să nu fie de acord cu ceea ce predica.

Mai mult, a încetat să-i mai cheme pe oameni să vină la Cristos. A refuzat să facă orice invitaţie publică, ceea ce în confesiunea noastră, mi-am dat eu seama, era aproape o erezie. După ce a devenit calvinist, nimeni nu s-a mai convertit prin lucrarea lui şi grija lui principală a fost să-i facă pe oameni calvinişti, nu creştini.

A început să publice în buletinele de informare ale bisericii lungi definiţii teologice luate din mărturisiri de credinţă vechi de mai multe sute de ani. A distribuit un „catehism", îndemnându-i pe membrii bisericii să-i înveţe din el pe copii lor. Familia bisericii a fost de părere că „miroase" a catolicism.

A încetat să mai facă vizite pastorale, chiar şi celor din spital. Nu mai voia să petreacă timp împreună cu oamenii, ci numai cu Domnul şi în studiu.

Anticipând că voi deveni pastorul lor, i-am întrebat cu mult interes: „Este biserica împotriva studierii Bibliei şi a pregătirii predicilor?"

M-au asigurat că nu. Ştiau că pastorul lor avea nevoie de mult timp petrecut împreună cu Domnul pentru a putea să-i hrănească şi să le vestească Cuvântul lui Dumnezeu cu putere. Problema a fost că noua lui concepţie calvinistă l-a făcut insensibil faţă de oameni şi de nevoile lor. Dacă cineva voia să i se alăture în izolarea lui, putea să o facă. Dar dacă nu, era problema lor şi el nu avea nicio responsabilitate fată de ei.

Apoi diaconii au avut o întâlnire cu el, dar ea nu a decurs într-un

mod prea plăcut, după cum au mărturisit ei. I-a acuzat că au minţi neînnoite şi păgâne. Le-a spus că nu au dreptul să-l controleze în legătură cu ceea ce predica de la amvon şi nici cum îşi petrecea timpul. I-a catalogat cu nume care îi plasau în categoria celor pierduţi, însă în cele din urmă, după multe suferinţe şi necazuri, a demisionat. Aplecat să păstorească altă biserică, dar se pare că a avut aceleaşi probleme şi acolo. În plus, a mai luat cu el un mic grup de oameni când a plecat de la biserică.

Ce poveste tristă, m-am gândit eu în timp ce mergeam spre şcoală. Prin minte îmi treceau multe întrebări. Acesta este efectul calvinismului asupra omului? Acesta este motivul pentru care unii oameni devin atât de supăraţi când discută subiectul? Era acel pastor unul dintre calviniştii „hiper" de care mi-a vorbit dr. Sisk, sau era un reprezentant autentic al calvinismului? Din această cauză s-a supărat atât de tare dr. Bloom că studiam calvinismul – credea că voi ajunge ca acel pastor? Cunoscuse el şi alţi tineri care mergeau pe acest drum? Voi merge şi eu pe acest drum dacă voi continua cercetarea subiectului?

Cu toate că mintea mea era copleşită aproape în totalitate de aceste gânduri în timp ce mă întorceam la şcoală şi apoi în timpul cinei la care fusesem invitat, în acea seară s-a întâmplat ceva care a diminuat tensiunea şi amărăciunea acelei după-amiezi când aflasem cum a distrus calvinismul lucrarea unui om. Am întâlnit-o pe fata care mi-ar fi plăcut să-mi devină soţie! Stând la masă în faţa ei, în casa unei prietene care juca rolul agentului matrimonial, cât de îndepărtate mi s-au părut gândurile despre calvinism! Acceptasem invitaţia numai la insistenţele acelei prietene. Înainte de a ajunge acolo, nu credeam că fata poate fi tot ceea ce agentul meu matrimonial mi-a spus că este. Dar era, şi chiar mai mult! Singura problemă era că ea avea un prieten. M-am întors la internat la sfârşitul serii convins că zicala: „Rugăciunea schimbă lucrurile" este adevărată.

Apoi am zâmbit şi am chicotit la gândul: „Oare ce crede un calvinist despre această idee?"

CAPITOLUL 5

CE ESTE DEPRAVAREA TOTALĂ

Când am acceptat să devin pastorul bisericii Lime Creek Baptist Church nu ştiam cât de mult timp cere această obligaţie. De fapt, în următoarele două luni, în timpul şi după vacanţa de Crăciun, nu am

avut timp pentru mine. Printre studii, pregătirea predicilor, vizitele pastorale acasă şi la spital etc etc, am petrecut cele mai încărcate două luni din viaţa mea. Nu am avut aproape deloc timp să cercetez dacă Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciunea pentru tânăra domnişoară pe care am întâlnit-o, cu toate că am reuşit să-mi fac timp pentru a mă ruga în acest sens.

După terminarea vacantei de Crăciun din 1970 mi-am făcut timp să citesc cărţile sugerate de dr. Sisk, precum şi altele despre calvinism. Am hotărât să le citesc cu multă obiectivitate şi să nu mă las influenţat de părerile mele favorabile sau defavorabile despre autori. Scopul meu a fost să înţeleg ce vor să spună. M-am străduit mai ales să înţeleg definiţia tuturor celor cinci puncte ale calvinismului. În ianuarie, când începea şcoala, îmi planificasem să mă întâlnesc din nou cu dr. Sisk, care a promis să mă ajute după ce voi citi cărţile respective. îi voi spune definiţiile pentru a vedea dacă am analizat subiectul în mod adecvat.

Astfel, cam în a treia zi de şcoală din ianuarie 1971, cu mai multe pagini de notiţe în mână, am intrat în biroul doctorului Sisk pentru întâlnirea planificată. M-a primit cordial şi a spus că este foarte bucuros pentru că nu am lăsat problema baltă, ci am continuat studiul ei.

Am trecut direct la subiect, vorbindu-i doctorului Sisk despre modul meu de abordare. Am spus: „Dr. Sisk, vă voi spune definiţia celor cinci puncte ale calvinismului aşa cum le-am găsit în studiile mele şi vă rog să mă corectaţi dacă greşesc".

Profesorul a fost de acord şi am abordat subiectul depravării totale.

Am început prudent: „Aşa cum am înţeles, depravarea totală nu înseamnă că toţi oamenii sunt în acţiunile şi faptele lor atât de păcătoşi cât ar putea fi. Depravarea totală se referă la natura şi potenţialul omului, nu la acţiunile şi faptele sale. Am până acum dreptate?"

„Da, ai dreptate", a spus el cu mândrie la auzul cuvintelor mele.

Am continuat. „Când spunem că oamenii sunt păcătoşi, total depravaţi, acest lucru nu înseamnă că toţi sau oricare dintre ei au ajuns sau vor ajunge vreodată să comită toate acţiunile păcătoase conform naturii lor. Nici chiar Hitler, oricât de rău a fost, nu a ajuns să-şi folosească întregul potenţial păcătos pe care l-a avut. Faptele sale reflectă numai o parte a potenţialului naturii sale păcătoase. M-am

făcut înţeles sau am creat confuzie?"

„Te-ai făcut foarte bine înţeles şi ai perfectă dreptate".

„Ei bine, am spus în timp ce mi-am recăpătat răsuflarea, surprins de ceea ce a ieşit din creierul şi din gura mea, am găsit o ilustraţie foarte utilă a acestui punct. Am asemănat natura păcătoasă a omului, aşa cum este văzută de un calvinist, cu o bucată de dinamită. Acea bucată de dinamită are natura dinamitei, chiar dacă nu explodează distrugând clădiri şi oameni. Orice s-ar întâmpla, ea rămâne o bucată de dinamită şi are natura dinamitei, chiar dacă nu explodează niciodată. Tot aşa este şi omul. El este păcătos prin natura sa şi, chiar dacă nu ajunge niciodată să-şi folosească tot potenţialul de a păcătui, tot are o natură păcătoasă, depravată şi rea".

„Te-ai gândit de ce nu comite omul toate păcatele potenţiale ale naturii sale păcătoase?" m-a întrerupt dr. Sisk.

„Deoarece încerc să rămân obiectiv în această discuţie, aş răspunde că un calvinist ar spune că motivul este harul lui Dumnezeu manifestat prin conducerea umană, prin familie, prin predicarea

Evangheliei etc. Cred că un calvinist ar numi acest har *harul comun*".

Dr. Sisk a dat din cap în semn că este de acord şi am continuat.

„Acum, calvinistul spune că motivul pentru care oamenii întâmpină dificultăţi în înţelegerea expresiei *depravare totală* este confuzia dintre natura şi acţiunile omului. Oamenii trag concluzia în mod automat că depravarea totală se referă la acţiunile omului şi se ştie că oamenii nu sunt în totalitate răi şi astfel, spun ei, depravarea totală nu poate fi adevărată. Dar calvinistul susţine că nu trebuie să uităm că depravarea totală se referă la natura omului, nu la faptele sale. Dacă nu uităm acest lucru, spune calvinistul, depravarea totală este înţeleasă corect".

Dr. Sisk a părut surprins. „Te-ai gândit mult la aceste lucruri, nu-i aşa? a spus el fără să îşi ascundă uimirea. Spune-mi, te-ai gândit cum se raportează depravarea aceasta la căderea omului în păcat şi la capacitatea lui actuală de a deveni creştin?"

Am răsfoit printre notiţele mele ca să găsesc secţiunea unde îmi notasem câteva lucruri despre acest subiect şi am continuat.

„Da, calvinistul spune (şi am fost atent să rămân obiectiv în privinţa subiectului) că omul este depravat total din cauza căderii în păcat. Atunci când Adam a păcătuit, el a aruncat întreaga rasă umană

în păcat. Acest lucru înseamnă că toţi avem o natură păcătoasă din cauza căderii lui Adam. Având o natură depravată, provenită din căderea în păcat, ne lipseşte total capacitatea de a ne ocupa de lucruri spirituale. Căderea în păcat a dus la orbirea minţii omului şi la ignoranta lui în problemele spirituale. Omul nu poate înţelege lucrurile din domeniul spiritual decât dacă Duhul lui Dumnezeu îl luminează, în plus, căderea în păcat a corupt şi emoţiile omului şi ele sunt acum îndreptate spre păcat, şi nu spre Dumnezeu. Emoţiile lui nu se vor îndrepta spre Dumnezeu şi nu îl vor aşeza pe Dumnezeu în centrul vieţii lui decât dacă Dumnezeu îi dă puterea să o facă. Acest lucru înseamnă că nu-L poate iubi pe Dumnezeu prin puterea sa proprie, că nu-L va căuta pe Dumnezeu şi lucrurile Lui şi că nu va dori să fie împreună cu Dumnezeu. Omul va dori şi va continua să caute lucrurile păcătoase".

M-am oprit şi m-am uitat la Dr. Sisk să văd dacă are întrebări sau vrea să adauge ceva. „Ce s-a întâmplat cu voinţa omului? a întrebat el. A devenit omul atât de păcătos după cădere, dar voinţa i-a rămas totuşi neafectată?"

„Nu, am continuat eu. Voinţa omului este şi ea decăzută. Voinţa nu este o entitate independentă care a scăpat de rezultatele căderii în păcat. Chiar dacă voinţa nu ar fi fost coruptă din cauza căderii în păcat (ceea ce nu este adevărat, conform concepţiei calviniste), ea tot nu l-ar putea alege pe Dumnezeu din cauza rezultatelor căderii în păcat în alte domenii ale fiinţei umane – mintea orbită şi emoţiile corupte ar determina voinţa să aleagă orice altceva, dar nu pe

Dumnezeu.

Astfel omul se află într-o stare de incapacitate totală. Mintea lui este oarbă faţă de lucrurile lui Dumnezeu. Emoţiile sale sunt corupte şi îndreptate spre păcat, iar voinţa lui este decăzută şi lipsită de putere. Nu numai că El nu doreşte comuniunea cu Dumnezeu, cu excepţia cazului în care Dumnezeu îi dă această dorinţă, dar el nu are nici puterea sau voinţa să vină la Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu îi dă omului dorinţa, voinţa şi puterea de a veni la Cristos, omul este pierdut pentru totdeauna".

Dr. Sisk m-a întrerupt din nou. Avea cursuri şi întâlnirea noastră trebuia să se încheie. Mi-a mai pus o întrebare, promiţându-mi că vom continua discuţia cât de curând. Iată ce m-a întrebat: „În încercarea de a rămâne obiectiv în studiul pe care l-ai efectuat, ce probleme ai sesizat

şi ce întrebări ai pentru un calvinist?”

Avea dreptate. Îmi trecuseră prin minte unele întrebări în timp ce citeam cărţile recomandate iar acum, prezentând poziţia calvinistă, mi-au revenit în minte. Gândindu-mă la ceea ce s-a spus, am pus câteva întrebări care îmi rămăseseră în minte.

„În primul rând, i-aş cere unui calvinist să îmi explice afirmaţiile din Biblie care conţin cuvântul «oricine» sau «cineva». Biblia spune: «Dacă voieşte cineva să vină…». Acest lucru înseamnă că omul este capabil să vină la Dumnezeu, dacă doreşte aceasta.

În al doilea rând, l-aş întreba pe un calvinist despre responsabilitatea omului de a veni la Cristos. Dacă nu poate veni la Cristos, cum îl face Dumnezeu răspunzător şi îl judecă pentru eternitate fiindcă nu a venit la Cristos?

În al treilea rând, l-aş întreba pe calvinist următorul lucru: dacă oamenii nu-L doresc pe Dumnezeu şi nu vin la El decât dacă Dumnezeu le dă această dorinţă şi putere, atunci care este criteriul pe baza căruia Dumnezeu hotărăşte pe cine să aducă la El şi pe cine să nu aducă?”

Ştiam că răspunsul la această întrebare îl vom găsi în curând, când vom discuta despre alegerea necondiţionată.

Ajungând înapoi în cameră, l-am găsit iarăşi pe Todd cu un zâmbet ce se întindea de la o ureche la alta. Şi-a pus deoparte cartea umoristică şi m-a întrebat încă o dată, cu fervoarea lui obişnuită: „Ghici ce s-a întâmplat?”

„Cine este?” l-am întrebat cam fără chef şi fără prea mult interes. Bătrânul Todd era atât de entuziasmat numai datorită unei fete. Mi-am închipuit că şi-a găsit o altă fată sau că s-a logodit cu o fostă prietenă. În ambele cazuri, probabil că legătura lor nu va dura prea mult. Bucuria de astăzi va fi indiferenţa de mâine.

„Numele ei, a spus el, făcând o pauză lungă înainte de a-l divulga, este Terry Lynn Laşitor”.

„TERRY LYNN LAŞITOR!!! am exclamat eu. Ce s-a întâmplat cu Terry Lynn Laşitor? Nu-mi spune că ai pus ochii pe ea?”

Terry Lynn Laşitor era fata pe care o întâlnisem la cină şi care constituia subiectul rugăciunilor mele. Nu s-ar fi uitat la Todd – era cu o clasă deasupra lui. Ea şi-ar fi dat seama imediat cum este el în realitate. Dar acest lucru nu însemna că el nu va încerca să se întâlnească cu ea, deşi ştia că eram eu însumi foarte interesat de ea. „Nu! a răspuns el. Crezi că încearcă prietenul şi vechiul tău coleg de

cameră să ţi-o fure?”

Nu am răspuns la întrebare, pentru că ar fi trebuit să răspund cu sinceritate: „Da, cred că ar încerca să mi-o fure”.

„Bine, ce este cu Terry Lynn Laşitor?” l-am întrebat din nou.

Inima mea aproape că s-a oprit când Todd mi-a spus în cele din urmă: „În timpul vacantei de Crăciun s-a despărţit de fostul ei prieten şi acum uşa este deschisă pentru tine. Putem merge împreună la o întâlnire dublă miercuri seara şi le putem duce pe fete la biserică”.

Nu puneam la îndoială veridicitatea informaţiei sale. Todd ştia foarte bine care fete sunt disponibile şi care nu, pe o rază de treizeci de kilometri. Era mai bine informat decât un agent FBI.

A continuat spunându-mi că a pus ochii pe o fetiţă din biserica frecventată de Terry şi că ar avea un bun pretext să îi ceară o întâlnire. Astfel vom avea o întâlnire în patru.

Apoi a spus: „Îmi poţi împrumuta cinci dolari pentru întâlnirea de miercuri? Informaţia pe care ţi-am dat-o valorează cel puţin atât!” a spus el în zeflenitor.

CAPITOLUL 6

CE ESTE ALEGEREA NECONDIŢIONATĂ

Evenimentele din acea perioadă s-au succedat atât de rapid în viaţa mea, încât nu ştiu dacă aş fi fost capabil să suport mai mult. Eram pastorul unei biserici, predicând şi ocupându-mă săptămânal de oameni. Curând aveam să mă ocup de încă două lucruri – căutarea unei tinere domnişoare şi cercetarea teologiei care nu-mi dădea pace.

De fapt, ambele căutări erau în plină desfăşurare. Una dintre ele (cea teologică) se afla în plină viteză, iar cealaltă (căutarea tinerei domnişoare) avea perspectiva de a trece din viteza întâi în viteza a doua.

Nu am acceptat sugestia lui Todd de a avea o întâlnire dublă în miercurea următoare (şi nu pentru că el voia să se împrumute de la mine cu cinci dolari). Eram mai timid şi mă temeam de o respingere dacă aş fi invitat-o telefonic pe Terry. Drept alternativă i-am propus lui Todd să mergem la biserica fetelor miercurea următoare (obligaţiile mele pastorale nu includeau şi seara de miercuri, datorită distanţei mari de la şcoală la biserică).

Am fost de părere că ne vom descurca la faţa locului şi vom vedea dacă ni se va oferi perspectiva de a le conduce acasă. Nu ştiam dacă Terry va fi interesată de mine sau nu şi am vrut să vizitez biserica

ei când nu aveam încă o legătură prea strânsă cu ea, putând astfel să-mi dau seama dacă îmi oferă vreun indiciu sau dacă mă încurajează în vreun fel. Planul meu nu a fost pe placul lui Todd. Lui îi plăcea la nebunie să vorbească cu fetele la telefon şi să le „vrăjească" (aşa cum spunea el), făcându-le să accepte o invitaţie în oraş. Dar nu s-a putut împotrivi şi a trebuit să accepte propunerea mea, pentru că eu aveam banii şi maşina. Ne-am hotărât să mergem la biserică miercuri seara. Nu avea rost să pierdem vremea.

Miercuri după-amiaza aveam stabilită a doua întâlnire cu dr. Sisk, pentru a discuta despre alegerea necondiţionată. Înarmat din nou cu notiţe, ne-am angajat într-o discuţie în acea după-amiază târzie, urmând aceeaşi procedură ca mai înainte. Am început cu mai mult elan şi încredere decât la prima întâlnire. „Alegerea necondiţionată este actul prin care Dumnezeu a ales un grup de oameni înainte de „întemeierea lumii ca să fie ai Lui. Acest grup de oameni este cunoscut sub numele de aleşi". Am privit spre dr. Sisk, să văd dacă îmi face un semn din cap să mă opresc ca să discutăm sau să-mi continuu prezentarea.

El a condus discuţia prin întrebarea: „Care a fost criteriul pe baza căruia Dumnezeu a ales aceşti oameni?"

„Alegerea lui Dumnezeu, am continuat eu, nu s-a bazat pe nimic din ceea ce este în om. Aleşii nu aveau nimic bun, aşa cum am văzut când am vorbit despre concepţia calvinistului referitoare la depravarea totală". (încă nu cunoşteam diferenţa dintre infralapsarianism şi supralapsarianism – de fapt nici nu puteam pronunţa sau scrie aceşti doi termeni.)

Am continuat: „Motivul alegerii nu a fost nici credinţa în Cristos, credinţă pe care Dumnezeu a ştiut dinainte că o vor avea, pentru că am stabilit deja faptul că, în calvinism, omul nu are capacitatea de a crede în Dumnezeu decât dacă primeşte credinţa de la Dumnezeu.

Singura bază a alegerii lui Dumnezeu, permisă de calvinist în lumina depravării şi incapacităţii oamenilor, am început eu cu mult curaj, înţelegând mai bine relaţia dintre primul şi al doilea punct al calvinismului, este voia lui Dumnezeu şi numai voia lui Dumnezeu. Calvinistul spune că baza alegerii este voia lui Dumnezeu şi numai voia lui Dumnezeu, din două motive. Primul motiv este că nu există nimic bun în om care să-L determine pe Dumnezeu să-l aleagă pe un om, şi nu pe altul. Al doilea motiv este că omul nu-L poate alege pe Dumnezeu

din cauza lipsei sale de putere. Din aceste motive, Dumnezeu nu a ales oamenii pe baza capacităţii umane de a-L alege pe Dumnezeu".

M-am bucurat că înregistram (cu permisiunea dr. Sisk) discuţiile noastre, deoarece nu cred că aş mai fi fost în stare să prezint poziţia aceasta la fel de bine încă o dată.

În acest punct al discuţiei i-am arătat doctorului Sisk o scurtă schiţă pe care mi-am alcătuit-o pentru prezentarea concepţiei calviniste despre alegerea necondiţionată.

1. Dumnezeu are un grup de oameni pe care Biblia îi numeşte aleşi.

2. Dumnezeu i-a ales pe aceşti oameni să fie ai Lui.

3. Dumnezeu i-a ales pe aceşti oameni să fie ai Lui înainte de întemeierea lumii.

4. Dumnezeu i-a ales pe aceşti oameni să fie ai Lui pe baza voii Lui şi numai a voii Lui, şi nu pe baza a ceea ce a văzut în ei sau a prevăzut că va exista în ei.

I-am spus doctorului Sisk (deşi sunt sigur că ştia deja acest lucru) că diferenţa majoră dintre calvinisti şi alţii se datora celei de-a patra afirmaţii. Şi alţi teologi sunt de acord că Dumnezeu are un grup de oameni care sunt ai Lui şi pe care i-a ales înainte de întemeierea lumii, dar diferenţa dintre ei şi calvinisti se referă la baza alegerii – dacă a fost omul sau voia suverană (citisem această expresie undeva) a lui Dumnezeu.

Am explicat apoi faptul că teologia calvinistă este numită necondiţionată datorită acestui punct – pentru că alegerea nu depinde de nicio condiţie îndeplinită de om. Alegerea îi aparţine în întregime lui Dumnezeu.

Dr. Sisk a fost de acord şi apoi a precizat: „Da, acest lucru este numit decretul alegerii lui Dumnezeu şi se bazează pe voia suverană a lui Dumnezeu şi numai pe voia lui Dumnezeu. Crede calvinistul că decretele lui Dumnezeu şi suveranitatea Lui se aplică şi în alte lucruri în afara alegerii?"

Răspunsul meu la această întrebare trebuia să fie că un calvinist crede că Dumnezeu a hotărât dinainte tot ce urma să se întâmple.

Am anticipat întrebarea doctorului Sisk. „Înseamnă acest lucru că Dumnezeu a hotărât apariţia păcatului?"

Am admis: „Da, conform concepţiei calviniste, Dumnezeu a hotărât toate lucrurile, inclusiv păcatul".

Am anticipat şi întrebarea următoare. „Ce l-ai întreba pe un calvinist în privinţa concepţiei sale despre predestinarea lui Dumnezeu şi alegerea tuturor lucrurilor, inclusiv alegerea necondiţionată a unui grup de oameni cunoscuţi sub numele de aleşi şi predestinarea păcatului?”

De data aceasta eram pregătit. Îmi notasem câteva întrebări pentru calvinist despre alegerea necondiţionată. Iată lista mea:

1. Ne duce această concepţie despre alegere (Dumnezeu alege un om şi nu un altul fără să fie interesat de ceea ce există în om) la concluzia că Dumnezeu este nedrept?

2. De ce nu i-a ales Dumnezeu pe toţi oamenii să fie aleşii Lui dacă El are decizia finală cu privire la cine este mântuit şi cine nu?

3. Dacă afirmăm că Dumnezeu a decretat toate lucrurile, inclusiv păcatul, nu înseamnă aceasta că Dumnezeu este autorul păcatului?

Dr. Sisk a fost mulţumit din nou de faptul că discuţia a decurs foarte bine. M-a complimentat pentru munca mea, pentru spiritul analitic şi obiectivitatea cu care am studiat subiectul. Am stabilit data următoarei întâlniri la începutul săptămânii viitoare pentru a discuta despre ispăşirea limitată.

Seara a decurs la fel de bine ca după-amiaza. Todd şi cu mine am mers la biserica frecventată de cele două fete. Terry m-a încurajat să o conduc acasă, la fel cum a făcut şi fata de care era interesat Todd. Ne-am dus să mâncăm un hamburger şi să bem o Coca-Cola, apoi le-am dus acasă.

În drum spre şcoală, după „marea întâlnire”, nu i-am acordat prea multă atenţie lui Todd, care pălăvrăgea neobosit despre fata visurilor sale. Recunoştea că în trecut frânsese inima multor fete, dar această fată era diferită. Era fata cu care se va căsători.

Am râs pe înfundate, pentru că mă gândeam la acelaşi lucru – tocmai m-am despărţit de fata cu care mă voi căsători. Nu aveam încredere în convingerea lui Todd, dar eram foarte sigur de mine însumi.

Am râs din nou, continuându-mi gândul: „Aceasta este fata cu care mă voi căsători? Mi-a fost destinată de la întemeierea lumii!” începeam să gândesc ca un calvinist?

Calvinist sau nu, în acea seară inima mea a fost cucerită de Terry şi speram că ea fusese predestinată pentru mine!

CAPITOLUL 7

CE ESTE ISPĂŞIREA LIMITATĂ?

Am resimţit euforia de miercuri seara tot restul săptămânii. Apoi ea a crescut după ce i-am telefonat lui Terry joi şi i-am cerut să ne întâlnim vineri seara. Ea a acceptat, entuziastă, lucru ce m-a încurajat foarte mult. Vineri era singura seară când o puteam întâlni, pentru că toată ziua de sâmbătă o petreceam în slujba bisericii, făcând vizite, iar duminica aveam două servicii.

Nu i-am spus lui Todd de întâlnirea de vineri seara, de teamă să nu forţeze iarăşi o întâlnire dublă. Am fost obligat până la urmă să-i spun, pentru că mi-a cerut maşina pentru vineri seara, ca să iasă în oraş cu prietena lui. L-am refuzat şi i-am respins şi propunerea unei întâlniri în patru, spunându-i că doream să fiu singur cu Terry pentru a ne cunoaşte mai bine, lucru mai greu într-o mulţime.

Apoi m-a lovit din nou cu o cerere de împrumut de cinci dolari (deşi îmi datora deja douăzeci). Mi-a promis că-şi plăteşte toată datoria luni, pentru că duminică urma să predice şi va primi probabil bani. I-am dat cam ezitant cei cinci dolari, iar el i-a luat cu o glumă: „Poate ne întâlnim vineri seara". *Sper că nu*, mi-am spus în gând.

Vineri după-amiază, înainte de întâlnirea cu Terry, am avut o nouă discuţie cu dr. Sisk. Mă avertizase că punctul al treilea al acrostihului calvinist, ispăşirea limitată, era cel mai dificil. În timp ce mă îndreptam spre biroul profesorului, nu mai eram la fel de sigur pe mine cum fusesem în celelalte două ocazii. Pe atunci mă miram cum poate crede cineva în ispăşirea limitată, dar am crezut că reacţia mea adversă se datora neînţelegerii adecvate a acestui punct.

„Astăzi discutăm despre ispăşirea limitată, nu-i aşa? a spus dr. Sisk ieşindu-mi în întâmpinare. Sper că mă poţi ajuta la acest subiect!" a adăugat el cu un zâmbet.

„Bine, am început eu, trăgând adânc aer în piept şi respirând uşurat pentru a prinde curaj. Voi începe spunând că doctrina ispăşirii limitate afirmă că moartea lui Cristos a fost planificată cu scopul de a ispăşi doar păcatele celor aleşi, nu a avut un plan şi un scop general. Am dreptate?"

„Da, dar ce înseamnă acest lucru?" m-a întrebat dr. Sisk.

„Cred că înseamnă că moartea lui Cristos garantează mântuirea aleşilor. Pentru că toţi oamenii sunt total depravaţi, şi pentru că Dumnezeu şi-a ales un popor care să fie a Lui, Dumnezeu a asigurat şi ispăşirea care le garantează mântuirea".

Dr. Sisk a dat din cap aprobator.

„Calvinistul, am continuat eu, spune că problema este dacă moartea lui Cristos a avut scopul de a face posibilă mântuirea tuturor oamenilor, dar fără să garanteze mântuirea nici unui om (concepţia arminianistă) sau dacă moartea lui Cristos a avut scopul să înfăptuiască şi să garanteze mântuirea tuturor aleşilor (concepţia calvinistă)".

„Ai prezentat corect concepţia calvinistă, a fost de acord dr. Sisk. Acum, ce relaţie există între acest al treilea punct al calvinismului şi primele două?"

„Este concluzia logică a primelor două, am răspuns eu. Dacă omul este total depravat şi nu poate şi nici nu vrea să vină la Dumnezeu, decât datorită alegerii lui Dumnezeu, atunci ispăşirea trebuie să fie pentru cei aleşi, altfel ei nu ar putea fi mântuiţi. Pe de altă parte, dacă există alegere, iar unii nu sunt aleşi, atunci nu există scopul sau necesitatea ca Iisus să moară şi pentru cei nealeşi. Calvinistul spune că, în cazul în care Cristos ar fi murit pentru toţi oamenii în acelaşi mod, arunci El ar fi murit şi pentru cei nealeşi, iar concluzia ar fi că în iad vor merge oameni pentru care a murit Cristos. Calvinistul nu acceptă acest lucru. Toţi cei pentru care a murit Cristos vor fi mântuiţi. Sângele lui Cristos nu a fost vărsat zadarnic pentru cei care vor merge în iad, susţine calvinistul".

M-am oprit ca să-mi trag răsuflarea.

Dar dr. Sisk nu mi-a dat răgazul să mă odihnesc prea mult.

„Oh, deci calvinistul limitează puterea morţii lui Cristos?" a continuat să mă examineze dr. Sisk.

Mi-am dat seama că se joacă cu mine pentru a vedea dacă am înţeles corect ispăşirea limitată. Nu am căzut în capcană.

„Calvinistul limitează scopul morţii lui Cristos – moartea Lui a fost pentru cei aleşi într-un mod unic. Calvinistul nu limitează puterea morţii lui Cristos. Deoarece Cristos este o persoană infinită, moartea Lui are o putere infinită. Moartea Lui ar fi putut ispăşi păcatele tuturor oamenilor, dacă acesta ar fi fost planul lui Dumnezeu. Nu există nicio limită a puterii morţii lui Cristos. Limita este impusă de planul stabilit pentru moartea lui Cristos, de decretul etern al alegerii hotărât de Dumnezeu. Din acest motiv, pentru a elimina confuzia, unii calvinişti preferă expresia ispăşire «specială» în locul expresiei ispăşire «limitată»".

Doctorului Sisk îi făcea plăcere să vadă cum mă trudesc şi transpir în timp ce încercam să exprim poziţia calvinistă despre ispăşire.

Şi-a continuat tirul cu o altă întrebare: „Vorbeşte sau ar putea vorbi un calvinist despre moartea lui Cristos pentru cei nealeşi?"

„Am descoperit faptul că există dezacorduri între calvinişti asupra acestui punct, am continuat în timp ce mă străduiam să-mi adun gândurile. Unii dintre ei vorbesc despre moartea lui Cristos ca fiind «suficientă» pentru toţi oamenii, chiar şi pentru cei nealeşi. Acest termen subliniază puterea nelimitată a morţii lui Cristos, chiar şi pentru cei nealeşi. Alţii nu agreează acest termen, probabil din cauza temerii că ar putea însemna ispăşire generală. Toţi însă agreează expresia «eficientă pentru aleşi», care vorbeşte despre scopul morţii lui Cristos, mântuirea numai a celor aleşi. «Suficientă pentru toţi, dar eficientă pentru cei aleşi» este o afirmaţie pe care am găsit-o la mulţi calvinişti, dar nu la toţi".

„Bine, care este întrebarea următoare pe care ţi-o voi pune?" Am râs şi am intrat în joc: „Oh, acum vreţi să pun şi întrebările şi să dau şi răspunsurile?"

Ştiam care este întrebarea lui următoare. Ce i-aş cere unui calvinist să-mi explice în încercarea mea obiectivă de a înţelege concepţia lui despre ispăşirea limitată?

„L-aş întreba pe calvinist următoarele lucruri", am adăugat:

1. Ce facem cu versetele biblice (Ioan 3: 16; 2 Petru 3: 9; etc.) care par a spune că Iisus a murit pentru păcatele tuturor oamenilor din lume?

2. De ce trebuie moartea lui Cristos să aibă un plan special şi nu unul general? De ce Dumnezeu nu i-a dat un scop general?

3. Care sunt pasajele biblice care ne învaţă ispăşirea limitată sau specială?

Se făcuse târziu şi am hotărât că ne vom întâlni din nou la începutul săptămânii viitoare ca să discutăm despre harul irezistibil. Când am ieşit pe coridor, l-am văzut pe dr. Bloom închizând uşa biroului său. Când m-a văzut, a insistat să intru pentru câteva momente. Era mult mai prietenos decât în ocazia precedentă.

Poate s-a convins că nu sunt duşmanul lui, ci doar un student interesat de un subiect. Poate că i-am câştigat respectul pentru că i-am ţinut piept. Poate auzise că mă întâlnesc regulat cu dr. Sisk.

Oricare a fost motivul, el mi-a dat o listă de cărţi şi mi-a indicat anumite pagini pe care a insistat să le citesc. I-am mulţumit, l-am asigurat că le voi citi şi am plecat în timp ce el insista să ne întâlnim după ce citesc materialul respectiv.

Doream într-adevăr să mai discut cu el, dar nu atât de mult ca să vorbim despre calvinism, cât despre atitudinea lui faţă de calvinism şi calvinişti. Am hotărât ca eu să stabilesc condiţiile viitoarei noastre li 5

Întâlniri – când doream eu şi numai după ce voi fi înţeles foarte bine calvinismul, indiferent dacă eram de acord sau nu cu această concepţie.

Întâlnirea din acea seară a decurs grozav! Am aflat că avem multe lucruri în comun. În plus, Terry era o fată spirituală care s-a hotărât să-şi dedice în întregime viaţa Domnului. Era dispusă să facă din viaţa ei orice dorea Domnul.

A zâmbit atunci când am întrebat în glumă ce înseamnă pentru ea totul.

„Oh, poate că voi deveni misionară, a răspuns ea. Sau învăţătoare. Sau secretara pastorului".

Inima parcă mi s-a oprit în loc atunci când ea a adăugat: „Cine ştie? S-ar putea să ajung soţie de predicator!"

CAPITOLUL 8

CE ESTE HARUL IREZISTIBIL?

Nu ştiu cum să înţeleg sau să explic, dar la biserica unde lucram ca pastor, Lime Creek Baptist Church, se întâmplau lucruri neobişnuite. Lucram şi ne rugam pentru o revărsare din belşug a Duhului lui Dumnezeu şi am crezut că am văzut dovezi ale unei astfel de mişcări în mijlocul nostru.

În primul rând, poporul lui Dumnezeu simţea povara rugăciunii şi au început întâlnirile de rugăciune de dimineaţa, pe lângă cele obişnuite.

În al doilea rând, oamenii au început să-şi mărturisească păcatele. Mulţi dintre ei s-au dus la fostul pastor şi i-au cerut scuze pentru atitudinile şi sentimentele pe care le-au avut faţă de el şi pentru cuvintele urâte pe care i le-au spus lui sau le-au spus despre el. Pentru ei nu conta faptul că şi el a greşit. Ei nu-şi vedeau decât propriile păcate şi doreau curăţirea şi iertarea lui Dumnezeu.

Sperasem ca aceste acţiuni să-i aducă şi lui puţină umilinţă, dar nu s-a întâmplat aşa. Când l-am întâlnit într-o zi, el mi-a spus: „Este

bine că oamenii din biserica ta îşi restabilesc relaţia cu Dumnezeu şi că mi-au cerut scuze. Dacă nu ar fi făcut-o, mă tem că Dumnezeu s-ar fi purtat foarte aspru cu unii dintre ei! mai sunt şi alţii care trebuie să se smerească şi să-şi mărturisească păcatele".

Sărmanul om! Nu înţelegea că dezbinarea din biserică s-a întâmplat şi din cauza lui. Mă întrebam: „Oare toţi calviniştii sunt ca el?"

Următoarea întâlnire cu dr. Sisk a avut loc marţi după-amiază. Cu o jumătate de oră înainte de a merge la profesor, mi-am împrăştiat notiţele pe pat şi prin cameră, ca să le citesc încă o dată. Trebuia să fiu onest. Am întâmpinat probleme serioase în privinţa harului irezistibil, în timp ce mă învârteam prin cameră, suspinând, murmurând şi agitându-mă, am reuşit să-l întrerup şi pe Todd din lectura cărţii sale umoristice.

„Ce-i cu tine? m-a întrebat el. Te-a refuzat Terry pentru întâlnirea de vineri seara?"

Sărmanul Todd! Pentru el singura problemă din viaţă era legată de fete.

„Nu, i-am răspuns, mă lupt cu o problemă teologică".

„Oh, spune-mi şi mie. Poate te ajut eu" s-a oferit Todd.

„Ai auzit vreodată de harul irezistibil?" l-am întrebat eu.

„Bineînţeles, a răspuns Todd pe un ton serios. Este fata cu care m-am întâlnit vara trecută la New Orleans" a continuat el, după care a părăsit camera în hohote de râs.

În timp ce mă îndreptam spre biroul doctorului Sisk, gândindu-mă la răspunsul lui Todd, am fost uimit de modurile atât de variate în care reacţionează oamenii pentru a evita o discuţie teologică.

Subiectul harului irezistibil nu a fost chiar atât de irezistibil pentru mine, atât din punct de vedere al subiectului în sine, cât şi al dificultăţii abordării lui. Dar pornisem în această călătorie şi eram hotărât să nu dau înapoi. Cei pe care i-am întâlnit în drumul meu, fie cei care nu ştiau nimic sau cei care credeau că ştiu totul, fie cei care urau subiectul sau cei cărora le era indiferent, nu au făcut decât să mă îndârjească şi mai mult.

În această stare sufletească mi-am început definiţia în biroul doctorului Sisk în acea după-amiază de marţi.

„Doctrina harului irezistibil (cel puţin am reuşit să încep) trebuie studiată în relaţie cu primele trei puncte ale acrostihului

calvinist.

Dacă omul este depravat total şi, din acest motiv, nu poate veni la Dumnezeu prin puterea sa proprie; şi dacă omul a fost ales necondiţionat spre a face parte dintre aleşii lui Dumnezeu; şi dacă ispăşirea lui Cristos este numai pentru cei aleşi şi le garantează mântuirea; atunci este logic că aleşii vor fi mântuiţi. În mod irezistibil, ei vor fi chemaţi şi atraşi spre Cristos".

L-am privit încurcat pe dr. Sisk.

„Bine, şi atunci care este problema?" m-a întrebat el.

„Problema nu este singulară, am afirmat eu, ci multiplă".

Am simţit că îmi pierd obiectivitatea.

„Să privim problema astfel, am spus încercând să fiu calm. Rămân următoarele întrebări pe care le am pentru un calvinist".

1. Dacă o persoană vrea să vină la Cristos ca să fie mântuită, dar nu face parte dintre cei aleşi, iar harul irezistibil nu o cheamă? înseamnă acest lucru că nu poate fi mântuită?

2. Dacă unul dintre cei aleşi nu vrea să vină la Cristos ca să fie mântuit, dar harul irezistibil îl cheamă? înseamnă acest lucru că Dumnezeu îl târăşte pe treptele mântuirii în timp ce el strigă împotriva lui Dumnezeu şi se opune?

3. Ce efect are această doctrină asupra evanghelizării şi misionarismului? Dacă Dumnezeu îi va atrage pe cei aleşi în mod irezistibil, nu anulează acest fapt responsabilitatea oamenilor de a se pocăi şi a crede Evanghelia, precum şi responsabilitatea Bisericii de a duce Evanghelia în toată lumea?

4. Nu contrazice această concepţie statutul de agent liber al omului şi voinţa lui liberă?

Era evident faptul că dr. Sisk ar fi putut să-mi dea răspunsurile calviniste la întrebările mele, dar nu a făcut-o. S-a mulţumit să-mi spună: „Ei bine, ai multe lucruri la care să meditezi în zilele următoare, nu-i aşa?"

„Încă un lucru, am adăugat eu când am văzut că nu mă va ajuta. Unii calvinişti preferă expresia «har eficace» în locul «harului irezistibil», pentru că sunt convinşi că astfel ultima expresie nu mai stârneşte atâta împotrivire".

Am stabilit să ne întâlnim vineri ca să discutăm ultimul punct al acrostihului: perseverenţa sfinţilor. Am plecat din biroul lui aproape convins că nu voi fi niciodată calvinist. Dar eram la fel de convins că

trebuie să studiez poziţia calvinistă pentru a putea combate calvinistii pe care s-ar putea să-i întâlnesc şi să nu mă rezum să reacţionez emoţional, numindu-i stupizi şi catalogând poziţia lor drept o erezie.

Întorcându-mă în camera mea, am scris rezultatele întâlnirii în caiet. Era deja plin. Probabil că trebuia să îmi iau unul mai mare, pentru că studiul încă nu se terminase şi mai aveam destule aspecte de elucidat.

Todd era plecat, aşa că am stins lumina pentru a mă întinde puţin pe pat şi a mă odihni câteva minute. Nu m-am putut gândi la altceva decât la modul în care m-a mântuit Dumnezeu.

Reflectând la ceea ce fusesem înainte de a fi mântuit şi la cât de departe am fost de Dumnezeu, m-am întrebat: „Am fost mântuit prin harul irezistibil? Am fost mântuit datorită faptului că Dumnezeu m-a ales ca să fac parte dintre aleşii Lui înainte de întemeierea lumii? Puteam să fiu lăsat în afara planului de mântuire al lui Dumnezeu?"

Am fost cuprins de o senzaţie stranie. Am început să plâng. Era experienţa la care s-a referit John Newton în cântecul său: „Măreţul har m-a mântuit pe mine din păcat"?

49

CAPITOLUL 9

CE ESTE PERSEVERENTA SFINŢILOR?

Am aşteptat cu nerăbdare ziua de vineri, din două motive evidente: discuţia cu dr. Sisk şi întâlnirea cu Terry. Vineri urma să fie o zi bună – cel puţin aşa părea.

Nu am fost pregătit pentru ceea ce s-a întâmplat vineri dimineaţa. Nu cred că te poţi pregăti pentru un astfel de eveniment. Am fost chemat de la o oră de curs şi mi s-a spus să-i telefonez conducătorului grupului de diaconi din biserică. El mi-a spus că seara trecută unul dintre cei mai serioşi şi devotaţi tineri a murit într-un accident de maşină.

Băiatul care murise avea numai optsprezece ani şi aştepta absolvirea liceului în luna iunie. A fost lovit de un şofer beat în timp ce se întorcea acasă de la un meci de baschet. Familia dorea să trec cât mai repede pe la ei.

În timp ce mă ocupam de familia băiatului şi predicam pentru prima oară la o înmormântare (şi ce grea înmormântare!), m-am gândit mereu la concepţia calvinistă care susţine că Dumnezeu a decretat toate evenimentele. A hotărât Dumnezeu sau ar fi putut hotărî

El acest lucru? Dacă da, cum a hotărât să aibă loc această dramă? Dacă nu, a avut loc accidentul în afara voii Sale? A produs Satan accidentul şi Dumnezeu nu l-a putut împiedica? Acest gând era înspăimântător. S-a întâmplat ceea ce Dumnezeu ar fi putut să împiedice, dar nu a făcut-o din motive pe care nu le cunoaştem? Ambele alternative erau pline de dificultăţi.

Duminică Domnul a folosit acest eveniment pentru a continua trezirea începută în biserică. Mulţi şi-au dăruit din nou vieţile Domnului şi mai mulţi tineri şi-au declarat credinţa în El. Cu toate că doream ca Domnul să-şi îndeplinească lucrarea, am fost atent ca deciziile luate să nu fie false, deoarece situaţia era propice luării unor decizii, în lumina întâmplării de săptămâna trecută, fără o înţelegere şi o cunoaştere adecvată. Dar săptămânile care au urmat au dovedit că deciziile veneau de la Domnul.

Un alt lucru pozitiv din acel weekend a fost participarea lui Terry la înmormântare. Am putut să o prezint bisericii mele. Ea m-a încurajat foarte mult când am predicat în acea zi.

Evenimentele din acea săptămână şi din weekend m-au obligat să amân întâlnirea de vineri cu dr. Sisk, reprogramând-o în următoarea zi de marţi.

Să fiu sincer, eram bucuros că mai aveam doar o întâlnire despre acrostihul calvinist. Ştiam că vor trece câteva săptămâni, chiar luni până la întâlnirea următoare şi astfel aveam timp pentru a mă pregăti pentru următorul pas. Când am intrat în biroul doctorului Sisk, încă mă bazam pe studiile şi lecturile din timpul vacantei de Crăciun.

Am început discuţia încercând să definesc doctrina calvinistă despre perseverenta sfinţilor. Am spus: „La fel ca în cazul celorlalte puncte ale acrostihului calvinist, doctrina perseverenţei sfinţilor provine din punctele precedente, fiind concluzia lor logică. Dacă celelalte sunt adevărate, atunci şi doctrina perseverenţei sfinţilor este adevărată, aşa susţin calviniştii".

Am făcut o pauză, ca să observ reacţia doctorului Sisk. „Dezvoltă această idee", a cerut aproape imperativ dr. Sisk. „Dacă omul este total depravat şi nu poate face nimic ca să se ajute singur pe plan spiritual, şi dacă Dumnezeu este suveran absolut în problema alegerii, alegându-i pe unii oameni pe baza voii Sale şi numai a voii Sale, şi dacă moartea lui Cristos a fost numai pentru cei aleşi, garantându-le mântuirea, şi dacă Dumnezeu îi cheamă irezistibil pe cei aleşi, atunci

nu rezultă din toate acestea că Dumnezeu va asigura mântuirea finală a acestor aleşi – adică nu vor persevera ei până la sfârşit?"

Dr. Sisk a dat aprobator din cap, semnul obişnuit că este de acord cu definiţia mea. A râs şi m-a tachinat, spunându-mi: „Mai poţi repeta ceea ce ai spus?"

I-am răspuns că probabil nu mai puteam să spun aceste lucruri exact la fel, dar mai puteam aborda problema şi altfel.

„Dacă cei aleşii nu perseverează în credinţă, atunci alegerea eternă a lui Dumnezeu va da greş, iar calvinistul nu va admite acest lucru. Dacă Dumnezeu a hotărât un lucru, el se va întâmpla şi aşa stau

CAPITOLUL 9

CE ESTE PERSEVERENTA SFINŢILOR?

Am aşteptat cu nerăbdare ziua de vineri, din două motive evidente: discuţia cu dr. Sisk şi întâlnirea cu Terry. Vineri urma să fie o zi bună – cel puţin aşa părea.

Nu am fost pregătit pentru ceea ce s-a întâmplat vineri dimineaţa. Nu cred că te poţi pregăti pentru un astfel de eveniment.

Am fost chemat de la o oră de curs şi mi s-a spus să-i telefonez conducătorului grupului de diaconi din biserică. El mi-a spus că seara trecută unul dintre cei mai serioşi şi devotaţi tineri a murit într-un accident de maşină.

Băiatul care murise avea numai optsprezece ani şi aştepta absolvirea liceului în luna iunie. A fost lovit de un şofer beat în timp ce se întorcea acasă de la un meci de baschet. Familia dorea să trec cât mai repede pe la ei.

În timp ce mă ocupam de familia băiatului şi predicam pentru prima oară la o înmormântare (şi ce grea înmormântare!), m-am gândit mereu la concepţia calvinistă care susţine că Dumnezeu a decretat toate evenimentele. A hotărât Dumnezeu sau ar fi putut hotărî El acest lucru? Dacă da, cum a hotărât să aibă loc această dramă? Dacă nu, a avut loc accidentul în afara voii Sale? A produs Satan accidentul şi Dumnezeu nu l-a putut împiedica? Acest gând era înspăimântător. S-a întâmplat ceea ce Dumnezeu ar fi putut să împiedice, dar nu a făcut-o din motive pe care nu le cunoaştem? Ambele alternative erau pline de dificultăţi.

Duminică Domnul a folosit acest eveniment pentru a continua trezirea începută în biserică. Mulţi şi-au dăruit din nou vieţile Domnului şi mai mulţi tineri şi-au declarat credinţa în El. Cu toate că

doream ca Domnul să-şi îndeplinească lucrarea, am fost atent ca deciziile luate să nu fie false, deoarece situaţia era propice luării unor decizii, în lumina întâmplării de săptămâna trecută, fără o înţelegere şi o cunoaştere adecvată. Dar săptămânile care au urmat au dovedit că deciziile veneau de la Domnul.

Un alt lucru pozitiv din acel weekend a fost participarea lui Terry la înmormântare. Am putut să o prezint bisericii mele. Ea m-a încurajat foarte mult când am predicat în acea zi.

Evenimentele din acea săptămână şi din weekend m-au obligat să amân întâlnirea de vineri cu dr. Sisk, reprogramând-o în următoarea zi de marţi.

Să fiu sincer, eram bucuros că mai aveam doar o întâlnire despre acrostihul calvinist. Ştiam că vor trece câteva săptămâni, chiar luni până la întâlnirea următoare şi astfel aveam timp pentru a mă pregăti pentru următorul pas. Când am intrat în biroul doctorului Sisk, încă mă bazam pe studiile şi lecturile din timpul vacantei de Crăciun.

Am început discuţia încercând să definesc doctrina calvinistă despre perseverenta sfinţilor. Am spus: „La fel ca în cazul celorlalte puncte ale acrostihului calvinist, doctrina perseverenţei sfinţilor provine din punctele precedente, fiind concluzia lor logică. Dacă celelalte sunt adevărate, atunci şi doctrina perseverenţei sfinţilor este adevărată, aşa susţin calviniştii".

Am făcut o pauză, ca să observ reacţia doctorului Sisk. „Dezvoltă această idee", a cerut aproape imperativ dr. Sisk. „Dacă omul este total depravat şi nu poate face nimic ca să se ajute singur pe plan spiritual, şi dacă Dumnezeu este suveran absolut în problema alegerii, alegându-i pe unii oameni pe baza voii Sale şi numai a voii Sale, şi dacă moartea lui Cristos a fost numai pentru cei aleşi, garantându-le mântuirea, şi dacă Dumnezeu îi cheamă irezistibil pe cei aleşi, atunci nu rezultă din toate acestea că Dumnezeu va asigura mântuirea finală a acestor aleşi – adică nu vor persevera ei până la sfârşit?"

Dr. Sisk a dat aprobator din cap, semnul obişnuit că este de acord cu definiţia mea. A râs şi m-a tachinat, spunându-mi: „Mai poţi repeta ceea ce ai spus?"

I-am răspuns că probabil nu mai puteam să spun aceste lucruri exact la fel, dar mai puteam aborda problema şi altfel.

„Dacă cei aleşii nu perseverează în credinţă, atunci alegerea eternă a lui Dumnezeu va da greş, iar calvinistul nu va admite acest

lucru. Dacă Dumnezeu a hotărât un lucru, el se va întâmpla şi aşa stau lucrurile şi cu mântuirea celor aleşi.

Sau, cu alte cuvinte, am continuat eu, dacă cei aleşi nu perseverează în credinţă, atunci moartea lui Cristos ar fi un eşec, pentru că scopul ei a fost garantarea mântuirii celor aleşi.

„Mai mult, am tras eu concluzia, dacă cei aleşi nu perseverează în credinţă, atunci harul lui Dumnezeu nu ar mai fi irezistibil pentru cei mântuiţi (ei ar putea respinge mântuirea într-un mod definitiv, după ce au obţinut-o), chiar dacă harul prin care au fost mântuiţi înainte a fost irezistibil".

„Ai spus foarte multe, a recunoscut dr. Sisk, şi aceasta este poziţia calvinistă. Dar încă nu ai definit doctrina".

Pe un ton ce aducea a scuză, am dat o definiţie: „Perseverenta sfinţilor este doctrina care spune că oamenii care sunt aleşi pentru că au făcut obiectul decretului etern al alegerii lui Dumnezeu şi pentru că au tăcut obiectul ispăşirii lui Cristos vor continua pe calea mântuirii, pentru că aceeaşi putere a lui Dumnezeu care i-a mântuit îi va păzi şi îi va sfinţi până la mântuirea finală".

„Anulează doctrina posibilitatea căderii din credinţă?" m-a întrebat dr. Sisk.

„Nu, nu o anulează, dar exclude posibilitatea ca un om să declare că este creştin şi totuşi să trăiască într-o stare care se aseamănă cu o cădere din credinţă un număr de ani, înfruntând pericolul pedepsei lui Dumnezeu. Căderea din credinţă va avea loc între creştini, dar doctrina perseverenţei sfinţilor spune că un credincios adevărat nu va rămâne în această stare pentru totdeauna. Dacă totuşi persistă, atunci trebuie să-şi pună un mare semn de întrebare lângă declaraţia că a devenit creştin".

„Ce efect are această doctrină asupra conceptului de «creştin firesc»?" a întrebat dr. Sisk.

„Ce este un «creştin firesc»? am întrebat. Nu am auzit niciodată expresia".

Dr. Sisk mi-a venit în ajutor. „Un «creştin firesc» (sau lumesc – n.tr.), conform părerii unora, este omul care a fost mântuit în realitate, dar trăieşte ca şi cum ar fi încă pierdut. A declarat că are credinţă şi poate că un timp trăieşte ca un creştin. Dar acum s-a întors în lume şi atât cei din lume, cât şi cei din biserică nu îşi pot da seama dacă este creştin sau nu. Numai Dumnezeu îi cunoaşte inima. El îşi petrece tot

restul vieţii în această stare, dar va fi în veşnicie alături de Cristos datorită experienţei mântuirii. Este firesc, lumesc, dar este creştin. Sau este creştin, dar este firesc".

„Nu cred că un calvinist ar agrea acest punct de vedere! am afirmat eu. Calvinistul spune că, în cazul în care lipseşte perseverenţa, lipseşte şi mântuirea, şi dacă există mântuire va fi şi perseverenţă". „Încă o întrebare, a spus dr. Sisk, înainte de a te lăsa pe tine să pui ultima mea întrebare. Este doctrina perseverenţei sfinţilor echivalentul concepţiei baptiste obişnuite: «odată mântuit, mântuit pentru totdeauna»?"

Nu mă gândisem niciodată la acest lucru! Imediat mi-am dat seama că ideile nu sunt echivalente. Am contraatacat.

„Conceptul baptist «odată mântuit, mântuit pentru totdeauna» este numai o faţă a monedei şi, având o singură faţă, poate deveni o doctrină periculoasă".

Dr. Sisk nu a spus nimic, dar pe faţa lui citeam îndemnul să dezvolt această idee, deci am continuat.

„Doctrina perseverenţei sfinţilor, conform concepţiei calviniste, are două părţi: siguranţa şi perseverenţa. Una nu poate exista fără cealaltă. Doctrina baptistă a siguranţei eterne («odată mântuit, mântuit pentru totdeauna») trece cu vederea sau ignoră necesitatea perseverentei ca dovadă a autenticităţii experienţei mântuirii. Astfel, spunând unei persoane despre siguranţa eternă fără a-i spune despre perseverenţa ca dovadă a mântuirii, poţi transforma persoana respectivă în ceea ce se numeşte «creştin firesc», oameni care cred că sunt mântuiţi, dar nu sunt. Doctrina siguranţei eterne fără cealaltă faţă a monedei devine o încurajare pentru a păcătui în cazul celor care au declarat că au credinţă în Cristos, dar care nu au fost niciodată mântuiţi cu adevărat. Doctrina calvinistă a perseverenţei oferă mângâiere atât credinciosului (este sigur pentru eternitate), cât şi consistentă declaraţiei sale că a devenit creştin (îşi dă seama că dovada mântuirii sale este perseverenta sa în trăirea vieţii creştine)".

Când dr. Sisk m-a întrebat ce întrebări am pentru calvinist la acest punct, am recunoscut sincer că nu am nicio întrebare. Chiar dacă încă mă frământau primele patru puncte, acest punct mi-a părut foarte logic şi conform Scripturii.

După alte câteva comentarii, i-am spus că am nevoie de mai mult timp pentru studiu înainte de a ne reîntâlni. În plus, obligaţiile

mele la şcoală şi la biserică ar fi putut face imposibilă o întâlnire viitoare.

CAPITOLUL 10

CUM POT GĂSI TIMP PENTRU ACEST STUDIU?

La puţin timp după ultima întâlnire cu dr. Sisk mi-am rezervat două ore pentru a rezuma rezultatele studiilor mele de până în acel moment. Am considerat acest lucru necesar pentru a nu uita sau omite aspecte importante pe care le descoperisem deja şi pentru a-mi nota aspectele care trebuiau studiate în viitor.

Am început prin prezentarea pe scurt a celor cinci puncte ale calvinismului. Am scris definiţii scurte. Prima pagină din partea rezumativă a caietului meu arăta astfel:

Definiţiile celor cinci puncte ale calvinismului

1. Depravarea totală este doctrina care vorbeşte despre natura omului şi nu despre faptele sale, afirmând că omul este lipsit în fiinţa lui de puterea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu, de a-L dori pe Dumnezeu sau de a veni la Dumnezeu.

2. Alegerea necondiţionată afirmă că Dumnezeu şi-a ales un popor (aleşii) de la întemeierea lumii pentru a fi al Său şi alegerea Sa se bazează doar pe voia Lui suverană; din acest motiv, alegerea oamenilor Lui nu se datorează unei condiţii sau stări a omului cunoscute de Dumnezeu în prezent sau cunoscute de El dinainte, atunci când a văzut cum se va desfăşura istoria.

3. Ispăşirea limitată afirmă că moartea lui Cristos a avut scopul să garanteze mântuirea celor aleşi şi de aceea această moarte, chiar dacă are o putere suficientă pentru toţi oamenii, în scopul ei a fost eficientă numai pentru cei aleşi.

4. Harul irezistibil înseamnă că Dumnezeu îi va chema într-un mod irezistibil pe cei aleşi prin predicarea Evangheliei lui Iisus Cristos şi prin acea chemare decretul alegerii va fi împlinit, iar scopul special al ispăşirii va fi atins.

5. Perseverenţa sfinţilor afirmă, pe lângă poziţia eternă sigură a aleşilor, că dovada alegerii şi a siguranţei lor este lucrarea continuă de sfinţire ce are loc în ei şi care îi determină să persevereze în viaţa creştină.

Pe pagina a doua a părţii rezumative am făcut o listă de domenii care necesitau studii ulterioare. Iată ce am scris:

Domenii de studiat

1. Studii biblice necesare pentru a determina dacă aceste cinci puncte ale calvinismului rezistă testului Scripturii.

2. Studii istorice necesare pentru a înţelege dacă baptiştii au fost calvinişti în trecut, iar dacă au abandonat calvinismul, când şi cum s-a întâmplat acest lucru.

3. Studiul contemporan al scriitorilor calvinişti (sau al altor autori) necesar pentru a înţelege care este diferenţa dintre un calvinist şi un hipercalvinist.

4. Studii teologice (cu toată obiectivitatea fată de calvinism) necesare pentru a înţelege cum răspunde calvinistul obiecţiilor principale faţă de poziţia lui, multe dintre ele fiind scoase în evidenţă în timpul discuţiilor mele cu dr. Sisk.

Am mai notat apoi alte observaţii şi concluzii rezultate în cursul studiilor.

Alte observaţii

1. Cei mai mulţi creştini ignoră definiţiile calvinismului, dar vorbesc totuşi cu multă libertate şi încredere atunci când încearcă să le definească şi să le combată.

2. Mulţi creştini întâmpină greutăţi atunci când vorbesc despre calvinism, pentru că devin subiectivi şi se lasă pradă emoţiilor.

3. Unii calvinişti au o atitudine insultătoare fată de alţi membri ai trupului lui Cristos, în încercarea lor de răspândire a calvinismului. Poate că nu este întotdeauna vina calvinistului, dar uneori de vină sunt atitudinile şi metodele lui.

4. Unii calvinişti par a fi mai preocupaţi să facă „nou-calvinisti" decât „nou-convertiţi".

5. Unii calvinişti folosesc o tactică arminianistă pentru a promova calvinismul, ceea ce reprezintă culmea contradicţiei.

Următoarea mea întrebare nu s-a referit la aspectele pe care trebuie să le studiez pe viitor, ci cum voi găsi timp în programul meu atât de încărcat să studiez acele domenii pe care trebuia să le cunosc. Atunci am avut o idee genială! De ce nu aş face o lucrare pentru una din materiile de studiu care să aibă drept temă domeniile pe care am stabilit că trebuie să le studiez în viitor? Astfel aş împuşca doi iepuri dintr-un foc. As putea efectua o temă cerută şi aş putea să studiez ceea ce mi-am propus.

Dar care subiect să-l aleg şi pentru ce materie? De câte ore de curs aveam nevoie ca să studiez în detaliu unele dintre domeniile pe

care le-am descoperit în studiile mele de până acum?

Analizând situaţia, am hotărât că există o singură materie care îmi permitea să-mi pun planul în aplicare: istoria bisericii. Dar era o problemă: dr. Bloom preda acel curs. Nu ar însemna hara-kiri să studiez calvinismul cu el, mai ales după întâlnirea pe care o avusesem?

Puteam scrie o lucrare despre locul calvinismului în istoria baptiştilor şi puteam răspunde la mai multe întrebări: au existat baptişti calvinişti convinşi? Au existat în istoria baptiştilor predicatori, teologi şi scriitori cu puternice convingeri calviniste? Dar mărturisirile de credinţă baptiste, au fost calviniste? Cum şi de ce au abandonat baptiştii calvinismul? Când au abandonat baptiştii calvinismul?

Posibilităţile m-au entuziasmat. Dar voi îndrăzni eu să aleg una dintre ele, în contextul animozităţii doctorului Bloom faţă de calvinism?

Mintea mea a început să calculeze ce medie voi avea la cursul de istoria bisericii, chiar dacă dr. Bloom îmi va da nota minimă la lucrare. După ce am ajuns la concluzia că, în cazul cel mai rău, în cele mai oribile circumstanţe, voi primi nota C plus, am hotărât să-mi asum riscul. În fond, profesorul nu se putea înfuria mai mult decât prima dată când am discutat cu el despre calvinism.

Planul era hotărât. Acum îmi voi îndrepta toate energiile în efectuarea acestei lucrări. Nu ar fi fost înţelept din partea mea să o abordez cu jumătate de inimă şi să fac un lucru de mântuială. Trebuia să fie o lucrare foarte bună!

Deşi am fost foarte ocupat întreaga lună cu efectuarea acestei lucrări, nu m-am oprit din urmărirea celorlalte scopuri ale mele. Am petrecut mai mult timp cu Terry, iar atunci când nu ne puteam întâlni, eram încurajat de gândul că ea mă înţelege.

Nu discutasem cu ea despre calvinism. Nu ştiam dacă era interesată de teologie sau nu. Mai mult, dacă biserica ei a avut experienţe neplăcute din cauza unui calvinist sau a calvinismului? Dacă pastorul ei era total împotriva calvinismului?

Este adevărat, nu eram calvinist, dar oamenii deveneau atât de agitaţi când venea vorba despre acest subiect, încât atunci când începeai să discuţi despre calvinism unii aveau tendinţa să te catalogheze imediat drept calvinist sau simpatizant al calvinismului.

Ştiam că trebuia să vorbesc cu Terry despre calvinism, dar am socotit că încă nu era momentul potrivit. Nu ar fi mai bine dacă mi-ar

bate ea lucrarea la maşină? Astfel s-ar familiariza cu subiectul. Ea se oferise să mă ajute în acest mod. De ce să nu accept? Mi-ar fi fost de folos şi în altă privinţă: nu ştiam prea bine să lucrez la maşina de scris. Nu doream să prezint un manuscris sifonat, cu pete sau cu ştersături.

Trezirea spirituală din biserică a continuat! Au început să vină la biserică mai mulţi oameni ca niciodată. Nu înţelegeam ce se întâmpla, iar rezultatele nu se datorau eforturilor mele. Dumnezeu lucra. Toţi recunoşteau acest fapt şi nimeni nu avea curajul să-l nege. Nu aveam nicio idee despre cele ce urmau să se întâmple în viaţa acelei mici biserici!

CAPITOLUL 11

AU FOST PRIMII BAPTIŞTI CALVINIŞTI?

Am început studiul calvinismului în istoria baptistă fără să am pretenţia că ştiu ceva despre subiect, cu atât mai mult cu cât nu sunt un expert în domeniu. Dar lucrurile pe care le-am aflat m-au convins că majoritatea baptiştilor (chiar şi a predicatorilor) ştiau doar puţin mai mult decât mine despre subiect. Am fost şocat să descopăr atâtea lucruri noi.

Studiile mele s-au concentrat asupra câtorva întrebări-cheie, la care am încercat să răspund pe rând. Iată întrebările:

1. Au fost primii baptişti calvinişti?
2. Dacă da, când au abandonat baptiştii calvinismul?
3. Dacă da, de ce au abandonat baptiştii calvinismul?
4. Care au fost câţiva dintre cei mai importanţi baptişti calvinişti?

Au fost primii baptişti calvinişti?

Răspunsul la prima întrebare l-am găsit repede şi uşor. Am aflat că baptiştii moderni îşi trăgeau rădăcinile din primii baptişti englezi din perioada Reformei. Aceşti premergători au fost împărţiţi în două grupuri: baptiştii generali şi baptiştii particulari. Baptiştii generali nu au fost chiar atât de calvinişti şi, cu certitudine, nu au crezut în ispăşirea specială. Au crezut într-o ispăşire generală, adică moartea lui Cristos a avut scopul mântuirii tuturor oamenilor. Baptiştii speciali credeau în ispăşirea limitată.

În al doilea rând, am descoperit că baptiştii speciali din secolul al şaptesprezecelea au avut mai multă influenţă decât celălalt grup de baptişti. Calvinismul lor s-a reflectat în două mărturisiri de credinţă, Prima Mărturisire de la Londra, din 1644 şi A Doua Mărturisire de la

Londra, din 1689.

În ambele mărturisiri am găsit afirmaţii convingătoare şi clare despre alegere:

În privinţa creaturilor Sale umane, Dumnezeu a predestinat în Cristos, înainte de întemeierea lumii, conform bunei plăceri a voii Sale, pe unii oameni să aibă viaţa eternă prin Iisus Cristos, spre lauda şi gloria harului Său, lăsându-i pe ceilalţi în păcatele lor, să primească dreapta condamnare, spre lauda Dreptăţii Sale.

Prima Mărturisire de la Londra, *1644*

Prin decretul lui Dumnezeu, spre manifestarea gloriei Sale, unii oameni şi unii îngeri au fost predestinaţi, sau meniţi dinainte, să aibă Viaţă Eternă prin Iisus Cristos, spre lauda harului Său glorios; alţii fiind lăsaţi să acţioneze în păcatele lor şi să primească dreapta condamnare, spre lauda dreptăţii Sale glorioase. Oamenii şi îngerii predestinaţi astfel şi rânduiţi la viaţă sunt speciali şi alegerea lor nu se poate schimba, iar numărul lor este cert şi definit, adică nu poate creşte sau scădea. Pe cei din omenire care sunt predestinaţi vieţii Dumnezeu i-a ales în Cristos, înainte să se pună temeliile lumii, conform scopului Său etern şi imuabil, a Sfatului Său secret şi a bunei plăceri a voii Sale, să aibă glorie eternă, numai datorită harului Său liber şi dragostei Sale; fără niciun alt lucru din creatură ca o condiţie sau o cauză care să-L determine pe Dumnezeu să acţioneze astfel.

A Doua Mărturisire de la Londra, *1689*

Pe lângă istoria engleză, am aflat că baptiştii de la începuturile Americii au împărtăşit acelaşi punct de vedere aşa cum este afirmat în cea mai mare mărturisire de credinţă a lor, Mărturisirea de Credinţă de la Philadelphia. De fapt, această mărturisire de credinţă a fost în bună parte o copie după A Doua Mărturisire de la Londra, cu excepţia câtorva categorii suplimentare. Dar subiectul alegerii divine este tratat exact la fel.

Influenţa mare a Mărturisirii de Credinţă de la Philadelphia a fost scoasă în evidenţă de o afirmaţie pe care am găsit-o într-una din sursele cele mai demne de încredere. Sursa respectivă spunea că „[Mărturisirea de la Philadelphia] a modelat gândirea baptistă în tot Sudul şi a fost probabil mărturisirea de credinţă cu cea mai mare influenţă” (*Encyclopedia of Southern Baptists* – volumul I, pag. 308). Astfel, întrebarea: „Au fost primii baptişti calvinişti?” trebuia să primească un convingător şi definitiv „Da!”

Când şi de ce au abandonat baptiştii calvinismul?

Cele două întrebări mi s-au părut atât de apropiate, încât mi-am dat seama că dacă răspund la una răspund şi la cealaltă. Dar răspunsurile nu erau uşor de găsit.

În cele din urmă, după consultarea a mai mult de zece cărţi despre istoria baptistă şi după multă gândire şi reflecţie asupra subiectului, am fost convins că am descoperit răspunsul. Dar chiar şi aşa răspunsul nu era scurt şi simplu. Am încercat totuşi să-l rezum după cum urmează: baptiştii au abandonat calvinismul în ultima sută de ani în urma celor două mari treziri spirituale şi a evenimentelor care le-au însoţit.

Prezentând lucrurile mai în detaliu, baptiştii au fost calvinişti convinşi în primi ani ai istoriei lor în America, aşa cum este dovedit de Mărturisirea de Credinţă de la Philadelphia, despre care am vorbit deja. Această mărturisire trebuia datată în prima parte a secolului al optsprezecelea, poate în jurul anului 1725.

Când prima Mare Trezire din 1740 (care a fost de fapt o mişcare calvinistă) a explodat pe scena istoriei timpurii a Americii, baptiştii nu au luat parte la ea. Baptiştii au început să participe doar când membri ai bisericilor deja existente care au experimentat trezirea şi înnoirea şi-au părăsit bisericile şi s-au alăturat bisericilor baptiste. Aceşti oameni au fost cunoscuţi sub numele de Separatişti şi au adus bisericilor baptiste spiritul trezirii, lucru bun, dar au mai adus şi tendinţe periculoase – o neîncredere în clerul ordinat, o altă concepţie despre iluminarea imediată a Duhului Sfânt etc.

Excesele primei mari treziri spirituale au fost periculoase şi dăunătoare vieţii baptiste din America. Baptiştii au început să adopte o atitudine şi o gândire antiteologică şi non-teologică. Au devenit pietişti, accentul fiind pus pe emoţii. Au ajuns să nu mai preţuiască pregătirea pentru lucrarea creştină. Au devenit adepţii atitudinii antieducaţie şi antiistorie. Au început să se teamă de crezuri şi mărturisiri de credinţă. Până în acea vreme baptiştii au folosit confesiunile de credinţă fără să le pună la îndoială sau să încerce să le apere şi au acceptat chiar şi catehismele.

Când a apărut a doua Mare Trezire, în jurul anului 1830, baptiştii se aflau deja în mijlocul procesului de transformare a modului lor de a gândi, începând să se dezvolte un calvinism modificat. Deşi calvinismul era încă foarte puternic, tendinţele au continuat şi au luat

naştere şi alte tendinţe, care vor deveni o ameninţare şi mai mare la adresa influenţei care îi mai rămăsese calvinismului. Pe primul plan era pietismul, în timp ce aspectele doctrinare erau secundare. A început să domnească individualismul, în detrimentul preponderentei interesului colectiv. S-a dezvoltat o opoziţie puternică împotriva mărturisirilor de credinţă.

Aceasta nu înseamnă că baptiştii au abandonat moştenirea calvinistă în această perioadă istorică. Dar putem spune că au început să se dezvolte unele tendinţe, nu toate greşite, care, dacă ar fi fost duse la extrem, ar fi putut deveni foarte dăunătoare pentru moştenirea doctrinară.

Ca să rezumăm, calvinismul baptiştilor a fost supus unor atacuri directe şi constante în secolele optsprezece şi nouăsprezece, mai întâi din partea spiritului trezirii spirituale al Separatiştilor, apoi din partea arminianismului metodist şi de asemenea din partea mişcării Baptiştilor Liberei Voinţe, iar în final din partea lui Charles G. Finney. îmbrăţişând atitudinile şi tendinţele trezirilor spirituale după prima mare trezire şi fiind propulsaţi spre o poziţie proeminentă şi influentă printre oameni pe scena religioasă din America, baptiştii au fost foarte interesaţi de păstrarea noii poziţii de conducere religioasă şi de creşterea continuă a mişcării lor. Pe măsura trecerii timpului, cei care au rămas adepţii calvinismului au deţinut încă influenţa în unele locuri, chiar dacă teologia calvinistă a fost modificată. Dar chiar şi calvinismul care a mai rămas a fost tot mai greu de apărat în faţa omului simplu, fără pregătire, care se ghida numai după bunul simţ, dar şi în faţa omului raţional, cu pregătire şi educat în spiritul filosofiei. În loc să continue să susţină şi să apere teologia calvinistă, ei au forţat concepţiile calviniste să se adapteze noului spirit religios al zilei.

Schimbarea a fost lentă şi calvinismul a continuat să fie susţinut şi apărat chiar şi în secolul douăzeci. Dar pe la mijlocul acestui secol calvinismul era mort printre baptişti, cu excepţia unei definiţii diluate a punctului al cincilea. Baptiştii din trecut numeau al cincilea punct „perseverenţa sfinţilor”. Baptiştii de la mijlocul secolului douăzeci l-au numit „siguranţa eternă a credinciosului”.

Mai trebuie prezentat un aspect. Imediat după mijlocul secolului douăzeci a început o renaştere a calvinismului printre baptişti şi se pare că ea continuă şi creşte şi astăzi.

Care au fost câţiva dintre cei mai importanţi baptişti calvinişti?

Nu a fost greu să răspund la această întrebare. Istoria este plină de baptişti importanţi care au fost calvinişti. Lista următoare este parţială:

1. Isaac Backus, baptist din New England, născut în 1724.

2. John Leland, baptist din New England, născut în 1754.

3. James P. Boyce, fondatorul şi primul preşedinte al seminarului Southern Baptist Theological Seminary din Louisville, Kentucky.

4. J.L. Dagg, unul dintre primii teologi ai mişcării Southern Baptist.

5. P.H. Meii, preşedintele Convenţiei Southern Baptist timp de şaptesprezece ani, mai mult decât oricare alt preşedinte.

6. Adonirăm Judson, născut în 1788, a fost primul misionar străin care a plecat din Statele Unite.

7. Charles H. Spurgeon, marele predicator englez şi pastor din secolul al nouăsprezecelea.

Datele de mai sus, plus alte detalii, au alcătuit conţinutul lucrării pe care am scris-o şi am predat-o doctorului Bloom. Am citat toate sursele de documentare. Ştiind că profesorul nota şi înapoia repede lucrările, am aşteptat îngrijorat să primesc lucrarea.

Ce îngrozit am fost atunci când, în loc să primesc ca şi ceilalţi studenţi lucrarea notată, am găsit în căsuţa mea poştală un bilet prin care mi se solicita o întâlnire cu dr. Bloom pentru a discuta despre lucrarea mea şi conţinutul ei.

Data întâlnirii a sosit! Nu mi-am putut alege ora confruntării (aşa cum avusesem intenţia). Am stabilit întâlnirea peste cel puţin o săptămână, dorindu-mi să nu mă fi dus la prima mea întâlnire cu profesorul atunci când mi-am început căutările.

Indiferent dacă credeţi sau nu în predestinare, viitorul meu era stabilit. Înainte de încheierea semestrului trebuia să merg la întâlnirea cu profesorul, indiferent ce urma să se petreacă acolo!

CAPITOLUL 12

ESTE ASTĂZI O EREZIE CA BAPTIŞTII SĂ FIE CALVINIŞTI?

Era o zi rece de martie, iar cerul era întunecat când am străbătut campusul îndreptându-mă spre întâlnirea cu dr. Bloom. Nu ştiam la ce să mă aştept. M-am străduit să anticipez fiecare întrebare pe care ar fi putut să mi-o pună şi m-am pregătit cât de bine am putut.

Gândindu-mă la modul în care va decurge întâlnirea, am hotărât

să-l las pe profesor să vorbească. El m-a chemat la întâlnire, deci el trebuia să aibă iniţiativa discuţiei. Eu voi răspunde cât de politicos voi putea, dar şi cât mai scurt. Voi fi deschis fată de posibilitatea ca profesorul să-mi pună întrebări, îndreptând astfel atenţia spre el, nu spre mine. La sfârşit, dacă voi avea posibilitatea, voi aminti despre atitudinea lui lipsită de iubire fată de calvinişti, atitudine pe care eu o consideram nebiblică.

Analizând situaţia, am ajuns la concluzia că nu are niciun motiv să îmi respingă lucrarea. Pur şi simplu am efectuat tema cerută. Documentarea mea a fost dincolo de orice reproş. Limbajul era impecabil (mulţumită lui Terry). Şcoala trebuie să acorde libertatea ştiinţifică de a scrie în lucrări propriile concluzii, iar profesorii trebuie să fie suficient de deschişi pentru a analiza lucrarea după meritele ei, chiar dacă nu sunt de acord cu punctele de vedere exprimate.

Am bătut la uşa doctorului Bloom cu această încredere temătoare. Am fost întâmpinat după obiceiul său sobru şi serios: „Intră!"

„Ia loc", a spus el arătându-mi un scaun, abia ridicându-şi privirea. Am început să aştept, conform obiceiului său de a lăsa studenţii să aştepte în timp ce termina ceea ce avea de făcut. Mi-am promis mie însumi că, în cazul în care voi ajunge să predau la seminar, nu îmi voi trata studenţii astfel.

În cele din urmă s-a ridicat de la birou şi mi s-a adresat. Am ascultat, încercând să-mi dau seama de atitudinea sa faţă de lucrarea mea nu numai din cuvintele sale, ci şi din tonul vocii, din acţiunile şi modul său de purtare. Dar el a rămas impenetrabil în timp ce mi-a spus: „Domnule Pointer, aţi făcut o lucrare interesantă!"

În timp ce vorbea avea în mâini lucrarea mea şi o răsfoia. Am observat că lucrarea era însemnată cu generozitate, dar nu am putut vedea ce însemnări a făcut, pentru că era ţinută invers. Muream de curiozitate să văd ce a notat pe marginile foilor!

M-am întrebat: *îşi dă seama prin ce mă obligă să trec*? *Oare procedează aşa în mod intenţionat sau este complet insensibil faţă de sentimentele studenţilor*? Ar fi fost mult mai corect şi potrivit din partea lui dacă mi-ar fi înapoiat lucrarea, m-ar fi lăsat să o citesc şi apoi să ne fi întâlnit să o discutăm.

Dacă a sperat să mă atragă în conversaţie prin primul lui comentariu, a dat greş. Nu am spus nimic. Nici nu exista un răspuns

adecvat la o astfel de afirmaţie. A urmat deci o perioadă de tăcere.

În cele din urmă, profesorul a continuat. M-a întrebat în mod abrupt: „Domnule Pointer, eşti calvinist?”

Răspunsul meu a fost conform planului ce mi-l alcătuisem, scurt şi la obiect, aşa că i-am răspuns simplu: „Nu, domnule profesor”. Nu m-am simţit obligat să mai adaug ceva, atât timp cât el mă ţinea mai departe în necunoştinţă în privinţa motivului şi a scopului întâlnirii. Tăcerea s-a aşternut din nou preţ de câteva clipe, în timp ce turnirul intelectual continua.

„Crezi că vei putea deveni calvinist?” m-a întrebat el în cele din urmă.

M-am întrebat ce fel de întrebarea era aceasta. I-am răspuns: „Domnule profesor, asta depinde”.

„Depinde de ce?” m-a întrebat el imediat, sperând că în sfârşit discuţia noastră se îndreaptă spre un făgaş.

„O să pun problema în felul următor, domnule profesor. Să uităm pentru un timp de calvinism. Uitând de calvinism, declar în faţa dumneavoastră cu toată onestitatea că voi crede o poziţie teologică numai dacă este susţinută de Biblie. Cu toate că voi studia multe convingeri teologice în anii care vor urma, metoda mea de abordare va fi să nu le elimin din start din cauza prejudecăţilor sau tendinţelor opuse lor înainte de a le putea studia în detaliu. În primul rând, îmi propun să le înţeleg în mod obiectiv şi apoi să le examinez în lumina Scripturii. În prezent încerc să înţeleg calvinismul cu obiectivitate şi apoi îi voi examina concepţiile în lumina Scripturii pentru a stabili dacă voi fi de acord sau nu cu afirmaţiile lui. Prefer această metodă de studiu şi consider că orice altă abordare este afectată de prejudecăţi şi, din acest motiv, sortită eşecului din cauza presupoziţiilor umane”. După ce am încheiat acest lung răspuns, am fost uimit de mine însumi. A ieşit cu adevărat din gura mea această lungă dizertaţie? Eu, care îmi propusesem să răspund scurt, am vorbit atât de mult?

Răspunsul meu l-a uimit şi pe dr. Bloom. Pentru prima dată în viaţa lui l-am văzut rămânând fără cuvinte în timp ce îşi dregea vocea şi răsfoia grăbit paginile lucrările mele încă o dată. Am prins curaj şi am continuat.

„Mai mult, domnule profesor, pe de o parte, dacă voi respinge calvinismul, totuşi îi voi considera pe cei care susţin această poziţie drept fraţi în Cristos. Am descoperit faptul că există unii calvinişti care

sunt lipsiţi de echilibru în concepţiile lor, dar refuz să-i condamn pe toţi calviniştii din trecut sau din prezent din cauza celor cu vederi extreme din grupul lor. Lucrarea mea a arătat că nu este o erezie ca un baptist să fie calvinist. Nu îi consider pe baptiştii de astăzi eretici dacă sunt calvinişti. Pe de altă parte, dacă voi deveni calvinist din convingerea ca Scriptura susţine calvinismul, atunci voi continua să-i consider pe creştinii care nu sunt calvinişti fraţi în Domnul şi membri ai trupului lui Cristos şi voi încerca să-i ajut pe fraţii mei calvinişti care au o poziţie extremă să înţeleagă mai bine calvinismul". Când am terminat de vorbit, m-am pregătit pentru reacţia profesorului. Am spus prea multe? Am fost prea pompos şi mândru? Nu avusesem această intenţie.

Dr. Bloom mi-a întins lucrarea. Mi-a spus: „De fapt, domnule Pointer, am găsit o singură greşeală în lucrare. Nu ţi-ai exprimat părerea personală".

M-am gândit că era o scuză nejustificată pentru a mă chema în biroul lui. Dintre toţi studenţii care aveau greşeli în lucrările lor, de ce să-şi piardă timpul cu un băiat care a păcătuit atât de puţin.

Ferindu-mă să par defensiv, am întors discuţia împotriva lui. Am afirmat cu umilinţă ceea ce era evident: „Domnule profesor, nu am ştiut că la această lucrare mi se cere să-mi exprim părerea personală.

Am crezut că sunteţi interesat mai mult de cercetarea teoretică şi obiectivă a subiectului şi de concluziile care derivă din această documentare, nu de opiniile sau ideile mele. De fapt, îmi amintesc că la prima lucrare pe care am făcut-o la cursul dumneavoastră în primul an de seminar, mi-aţi spus să mă rezum la faptele şi concluziile obiective şi să nu îmi exprim părerile personale în discutarea subiectului. Voi accepta critica dumneavoastră la acest punct, dar aş fi mai interesat să ştiu dacă credeţi că am greşit în lucrarea mea şi în prezentarea obiectivă a adevărurilor din istoria baptiştilor şi a calviniştilor".

„Nu, nu, nu! a mormăit profesorul. Nu ai greşit în prezentarea faptelor din istoria baptistă. Ai prezentat lucrurile corect. Baptiştii au fost calvinisti convinşi la începuturile istoriei lor. Dar nu vezi că baptiştii au o situaţie mai bună acum, când nu mai sunt calvinisti, decât au avut atunci când au fost calvinisti?"

Mi-a stat pe limbă să spun: „În ce fel este mai bună situaţia baptiştilor astăzi, când nu mai sunt calvinisti?" Am renunţat la această întrebare şi am dat un răspuns pe care am presupus că l-ar fi dat şi

profesorul la această întrebare nerostită.

„Nu sunt sigur că situaţia baptiştilor este mai bună astăzi, când au îmbrăţişat concepţiile non-calviniste, decât atunci când au fost calvinisti. Dacă ne referim la preocupările misionare şi la evanghelizare, atunci trebuie să recunoaştem că unii dintre cei mai mari predicatori evanghelişti şi unii dintre cei mai mari misionari baptişti au fost calvinisti. Trebuie de asemenea să recunoaştem, iar eu sunt dispus să o fac, că unii baptişti moderai non-calvinişti au propriile probleme, pe care baptiştii calvinisti nu le au".

„Ce probleme?" a reacţionat imediat profesorul.

„Ei bine, baptiştii moderni se confruntă cu problema infiltrării liberalismului în confesiunile lor. Sunt confruntaţi cu problema purităţii bisericii. Au probleme şi cu membrii bisericii care sunt din alte localităţi. Ei nu cunosc doctrina atât de bine ca baptiştii din trecut".

„Dar nu atribui aceste probleme calvinismului, nu-i aşa?" m-a întrebat el aproape râzând.

Am răspuns cât am putut de onest. „Nu ştiu, domnule profesor. Cred că voi studia această problemă în viitor. Singurul lucru pe care vreau să-l scotea în evidenţă este că baptiştii non-calvinişti de astăzi nu sunt scutiţi de probleme, iar aceste probleme se pare că se înmulţesc. Poate că există o relaţie între aceste probleme şi abandonarea calvinismului. Nu ştiu. Singurul lucru pe care-l doresc este ca nimeni să nu îi condamne pe baptiştii calvinisti din trecut din cauza unor probleme care au existat în zilele lor. Mai doresc de asemenea să se recunoască faptul că baptiştii non-calvinişti din zilele noastre au propriile probleme care s-ar putea să aibă legătură cu ceea ce s-a întâmplat în teologia lor".

În cele din urmă s-a întâmplat lucrul de care m-a temut! Dr. Bloom a explodat.

„Văd că pierdem timpul discutând despre această problemă. Am vrut doar să te ajut, dar eşti hotărât şi este clar că nu asculţi de sfatul şi călăuzirea celor mai în vârstă. Dă-mi voie să te avertizez, tinere, că tendinţa şi simpatia ta fată de calvinism este periculoasă. Te poţi aştepta ca o astfel de atitudine să-ţi afecteze cariera în confesiunea noastră. Dacă îmi va cere cineva o recomandare despre tine din punct de vedere doctrinar sau al lucrării creştine, îl voi avertiza că ai tendinţe periculoase în teologia ta".

Cu aceste cuvinte mi-a înmânat lucrarea şi mi-a dat drumul.

Am avut un sentiment de uşurare, dar şi de tristeţe în timp ce-mi târâm picioarele prin zăpada proaspătă care se strânsese în timpul în care am stat în biroul doctorului Bloom. Fiecare om are tendinţa de a-şi examina inima după o explozie ca aceea a profesorului pentru a vedea dacă a greşit cu ceva. Am spus prea multe? Am spus ceva lipsit de respect? Sau poate acesta era modul direct de a fi al doctorului Bloom şi nu a avut intenţia să mă insulte.

Oricare a fost situaţia, am fost plăcut surprins, şi mult mai puţin jignit de dr. Bloom, când am deschis lucrarea şi am văzut un „A" (echivalentul notei 10 – n.tr.) scris mare şi strălucitor pe ultima pagină. Am fost încurajat de gândul că, deşi considera că „tendinţele mele periculoase" erau greşite (aşa cum a spus), totuşi nu a găsit greşeli în lucrarea mea.

Acest lucru m-a convins: nu era o erezie pentru un baptist să fie calvinist.

CAPITOLUL 13
VREI SĂ TE CĂSĂTOREŞTI CU MINE?

Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la explozia din biroul doctorului Bloom, din luna martie. Alte două explozii din viaţa mea îmi ocupau toată atenţia. Una a fost explozia din biserică – o explozie bună, o trezire spirituală şi o înnoire – opusă stării din multe biserici baptiste. A doua era o explozie a iubirii din relaţia cu Terry.

Trezirea spirituală din biserică depăşea puterea de înţelegere umană, creştinii deveneau tot mai serioşi în devotamentul şi umblarea lor cu Cristos. Creştea foamea după Cuvântul lui Dumnezeu, manifestată atât prin lectura personală, cât şi prin ascultarea predicilor. Spiritul rugăciunii creştea tot mai mult şi oamenii erau tot mai preocupaţi de glorificarea lui Dumnezeu prin împlinirea voii Lui, voia oamenilor rămânând mereu pe locul secund. Chiar şi oamenii pierduţi din comunitate au început să participe la serviciile bisericii – fapt neobişnuit pentru vremea şi locul bisericii. Am fost informat că în ultimul deceniu, şi chiar mai înainte, era foarte greu, dacă nu imposibil, să-i determini pe oamenii pierduţi să vină la biserică, fie şi la serviciile speciale, cum sunt cele de trezire spirituală sau de evanghelizare.

Deoarece veştile se răspândesc repede, am fost întrebat de mai mulţi predicatori ce metodă sau metode aplic pentru a stimula şi promova trezirea. La început am încercat să dau câteva explicaţii,

pentru că asta se aştepta de la mine. În cele din urmă m-am mulţumit să spun: „Este lucrarea lui Dumnezeu”. Dar acest răspuns era prea simplist pentru unii – ei erau siguri că am pus la punct un nou program sau plan pentru creşterea bisericii ori pentru înnoire şi că eram prea mândru ca să-l împărtăşesc cu alţii.

Cealaltă explozie (din relaţia tot mai apropiată cu Terry) a ajuns la un punct hotărâtor într-una din seri, dar nu aşa cum am crezut sau m-am aşteptat. Cele câteva luni în care ne-am întâlnit ne-au convins că avem multe lucruri în comun şi se părea că Domnul ne conduce spre o relaţie tot mai strânsă, chiar spre căsătorie. Dar nu-i pusesem întrebarea principală – nu încă. Todd mă tot împingea (el se entuziasma nu numai când se logodea, ci şi prin identificare, atunci când un cunoscut progresa într-o relaţie) să pun întrebarea.

Dar încă nu îi cerusem să se căsătorească cu mine (deşi cred că aştepta acest lucru), pentru că încă nu discutasem în profunzime despre problemele teologice. Mă întrebam ce se va întâmpla în lunile următoare dacă voi ajunge la concluzia că sunt calvinist şi sunt logodit cu o fată care nu este calvinistă. Ştiam că nu era pasionată de teologie (cu toate că unele fete drăguţe pe care le-am cunoscut erau), dar totuşi nu eram sigur cât de deschisă este fată de doctrina calvinistă. Am trecut printr-o adevărată agonie încercând timp de mai multe săptămâni să găsesc cea mai bună cale de a afla răspunsul la această întrebare.

Dar dacă pun pe tapet subiectul şi discuţia se înfierbântă? Dar dacă era la fel de opacă ca şi dr. Bloom? Este adevărat că a bătut la maşină lucrarea mea, dar era o lucrare obiectivă şi lipsită de indicii că mă îndrept în această direcţie. De fapt încă nu mă îndreptam în această direcţie, dar un interes aparent fată de un subiect este uneori interpretat greşit drept o convingere sau o tendinţă de a-l accepta.

Grijile mele faţă de această problemă s-au risipit într-o seară de vineri, la o întâlnire, când, în mod neaşteptat şi spre surprinderea mea, ea m-a întrebat ce cred despre calvinism. Găsise termenul în timp ce îmi bătea la maşină lucrarea şi înţelesese câte ceva despre subiect. Acum subiectul era pus în discuţie. Singurul lucru pe care l-am putut face a fost să vorbesc cu onestitate despre subiect şi să-mi deschid inima.

Nu m-am întors în camera mea în acea seară de vineri până la ora două dimineaţa. Aproape tot timpul am discutat despre calvinism.

I-am spus de ce mi s-a trezit interesul fată de subiect şi am afirmat că nu am ajuns încă la concluzia dacă sunt sau nu calvinist. I-am mărturisit că încercam să înţeleg poziţia calvinistă în mod obiectiv. I-am spus despre cele cinci puncte şi i-am citat din memorie obiecţiile pe care le aveam la fiecare punct. Ea a vrut să ştie dacă o voi ţine la curent cu gândurile şi frământările mele ulterioare legate de acest subiect – atât concluziile, cât şi obiecţiile mele pe măsură ce creşteau sau se rezolvau.

M-am întors în cameră într-o stare de euforie datorită serii petrecute cu Terry – mai ales că întâlnirea s-a terminat cu o cerere de căsătorie şi cu acceptarea ei.

CAPITOLUL 14

VREI SA FII PASTORUL NOSTRU?

Dacă un program încărcat şi emoţiile însoţite de explozii permanente predispun la infarct, atunci eu mă aflam în acest pericol în martie 1971. Dacă s-ar fi introdus într-o maşină de calculat filosofică sau psihologică tot ce se întâmpla: întâlnirea cu dr. Bloom, logodna cu Terry, continuarea studiului şi lucrarea Domnului din biserică, cred că maşina ar fi explodat. Însă atunci când eşti foarte ocupat, dar te bucuri în Domnul, nu te gândeşti la această posibilitate.

Punctul culminat în biserică a fost atunci când comitetul mi-a cerut să predic la programul lor de evanghelizare din primăvară – o săptămână de servicii speciale când biserica se întâlnea în fiecare seară pentru cântări şi predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu mai predicasem niciodată la un serviciu de evanghelizare şi trezire spirituală, dar acest lucru nu m-a împiedicat să mă arunc înainte, întotdeauna îmi dorisem acest lucru, cu toate că nu aveam o rezervă de predici pentru a fi folosite în astfel de cazuri. Trebuie să recunosc, m-am întrebat cum îmi voi pregăti şase sau şapte predici – pe care le voi rosti în aceeaşi săptămână. Dar am acceptat sarcina, având încredere că Dumnezeu, care mă ajuta pe mine, un începător nepriceput, să pregătesc două predici pe săptămână, poate să mă ajute cu încă şase sau şapte predici. În săptămâna aceea voi avea ocazia să mă încred în puterea Lui, nu numai pentru pregătirea predicilor, ci şi pentru rezultatele pe care le dorea El.

La fel ca întotdeauna, Dumnezeu nu ne-a dezamăgit. Biserica a fost arhiplină în fiecare seară şi ultimele două servicii sfidează capacitatea mea de a le descrie. Spiritul lui Dumnezeu s-a coborât cu

atât de multă putere, încât mi-am amintit de marile mişcări ale Duhului din trecut despre care citisem. Pretinşii membri ai bisericii s-au convertit! Beţivanii şi oamenii imorali s-au întors la Cristos! La ultimul serviciu, în timpul predicii, oamenii au plâns şi şi-au mărturisit păcatele. Nu mi-a venit să cred.

În zilele care au urmat, noii convertiţi au arătat că mântuirea lor era reală, pentru că au venit să înveţe şi să crească în credinţă. Singurul motiv de dezamăgire din săptămâna de evanghelizare a fost prezenţa lui Jim Mitchell, fostul pastor, la ultimul serviciu. La sfârşit s-a lăudat că măreaţa trezire a lui Dumnezeu în mijlocul nostru se datorează lucrării sale. Cred că a fost mai bine aşa, decât să fi spus că este lucrarea diavolului, dar eu am simţit că trebuia să dau gloria şi lauda pentru ceea ce s-a întâmplat numai lui Dumnezeu, Cel care a afirmat în Cuvântul Său că nu va împărţi gloria Lui cu altcineva! Ştiam că rezultatele spirituale extraordinare nu mi se datorau mie, şi nici unui alt om!

Un rezultat surprinzător şi neaşteptat al întâlnirilor a fost că am început să primesc apeluri telefonice şi am fost contact de comitetele de alegere a pastorilor din alte biserici. Nimeni nu mai manifestase interes pentru mine până atunci, cu excepţia bisericii Lime Creek Baptist, care m-a chemat să fiu pastor. Dar a devenit un obicei ca în fiecare săptămână unul sau două comitete ale altor biserici să ne viziteze în timpul serviciilor şi să încerce să stabilească o întâlnire cu mine. Am ezitat să mă întâlnesc cu vreun grup, cerându-le timp ca să mă rog pentru problema aceasta. Dacă Dumnezeu nu i-a condus sau nu îi va conduce spre altcineva în următoarele şase luni şi dacă mai doreau să le fiu pastor, să mă contacteze atunci. Cei mai mulţi nu doreau să aştepte şase luni şi căutau alţi pastori.

Totuşi o biserică nu a acceptat refuzul meu şi acesta a fost lucrul cel mai surprinzător. Biserica First Baptist Church din COU – egetown (oraşul unde era colegiul meu) m-a contactat în repetate rânduri. Biserica avea o sală mare şi confortabilă de aproape o mie de locuri şi fusese mai demult una dintre cele mai influente biserici din stat. Dar în ultimul timp trecea prin vremuri grele şi numărul membrilor scăzuse până la cincizeci. Comitetul bisericii a venit de nenumărate ori să mă asculte predicând. Au stabilit o întâlnire cu mine, în care nu au făcut altceva decât să încerce să mă determine să cred că Dumnezeu i-a convins că eu eram omul potrivit să devin pastorul lor.

Trebuie să spun că am fost flatat de atenţia ce mi s-a acordat. Cu câteva luni în urmă nimeni nu îşi exprimase interesul ca eu să devin pastorul unei biserici. Acum eram căutat de numeroase biserici, chiar şi de First Baptist Church din COU – egetown, cu toate că le-am spus care sunt motivele pentru care nu sunt potrivit pentru ei. Iar motivele erau multe: nu aveam experienţă; nu îmi terminasem colegiul şi pregătirea pentru lucrare; nu eram căsătorit; şi aşa mai departe. Dar ei nu erau deranjaţi de motivele mele. Au continuat să susţină că împlinesc voia lui Dumnezeu pe care au aflat-o după multe rugăciuni. Mi-au spus că au încercat să mă scoată din planurile lor, ba chiar au chemat şi alţi predicatori la ei în biserică şi au avut discuţii serioase cu ei, dar mereu erau împinşi spre mine.

Le-am cerut să îmi acorde câteva săptămâni, timp în care să mă rog pentru această problemă, înainte de a le da un răspuns. Apoi am aflat cum se va rezolva problema: dr. Bloom, cel care a promis că îi va avertiza pe toţi împotriva mea şi a tendinţelor mele doctrinare, era membru al bisericii. Când am auzit acest lucru, am răsuflat uşurat, crezând că problema cu First Baptist Church din COU – egetown era rezolvată.

CAPITOLUL 15

ESTE DEPRAVAREA TOTALĂ BIBLICĂ?

Trezirea spirituală a continuat în timp ce încercam să rezist încercărilor comitetelor de alegere de a mă chema în biserica lor, sperând că timpul va rezolva problema şi îi va descuraja. Îmi petreceam serile de vineri cu Terry, discutând teologie. Amândoi eram încântaţi de felul cum decurgeau întâlnirile, chiar dacă nu discutam tot timpul despre acest lucru. Am avut parte de momente deosebite, dar trebuie să recunosc că interesul nostru teologic a împiedicat relaţia noastră să se îndrepte în direcţia în care sunt tentate să meargă multe cupluri în perioada dinaintea nunţii.

Primul subiect pe care l-am discutat a fost cel al doctrinei depravării totale. Am decis să studiem pe rând cele cinci puncte ale acrostihului şi să lucrăm pe mai multe planuri. În primul rând, începeam prin a-i împărtăşi lui Terry definiţiile pe care mi le notasem pentru discuţiile cu dr. Sisk. În al doilea rând, ne întrebam dacă punctul de vedere calvinist era biblic – puteam confirma sau infirma doctrina cu ajutorul Scripturii? în al treilea rând, dacă Scriptura infirma doctrina, treceam la punctul următor, dar dacă Scriptura

dovedea că doctrina era corectă, ne ocupam de obiecţiile pe care le formulasem eu înainte sau care ne veneau atunci în minte.

Astfel, după ce i-am explicat lui Terry doctrina depravării totale, am pus întrebarea: „Este biblică?" Ne învaţă Biblia că omul este lipsit de putere în domeniul spiritual şi că el nu are dorinţa după Dumnezeu şi nici nu-L caută decât dacă Dumnezeu îl caută pe el şi îi dă putere? Este voinţa omului decăzută şi înrobită împreună cu mintea, emoţiile şi dorinţele sale?

Spre surpriza noastră, am descoperit numeroase pasaje care păreau să confirme această doctrină. Unul dintre ele a fost Romani 3: 10 – 12, care subliniază câteva lucruri:

1. Niciun om nu este neprihănit în persoana sau faptele sale.

2. Niciun om nu îl caută pe Dumnezeu.

3. Niciun om nu-L înţelege pe Dumnezeu şi problemele spirituale.

4. Toţi oamenii s-au îndepărtat de Dumnezeu şi au ajuns netrebnici.

5. Niciun om nu face binele.

Dar am găsit şi versete care spun că omul are responsabilitatea de a-L căuta pe Dumnezeu:

Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi; *chemaţi-L câtă vreme este aproape* (Isaia 55: 6).

Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra (Matei 6: 33).

Dacă nu vă pocăiţi, *toţi veţi pieri la fel* (Luca 13: 3).

În timp ce studiam şi comparam aceste versete, am tras concluzia că există următoarele posibilităţi:

1. Fie Biblia conţine o contradicţie;

2. Fie un set de versete este corect şi celălalt set este greşit;

3. Fie omul este în stare să-şi învingă incapacitatea sa de a face prin puterea lui ceea ce Dumnezeu spune că nu poate face din cauza naturii sale căzute;

4. Fie omul este capabil să îndeplinească responsabilitatea pe care i-o cere Dumnezeu prin puterea lui Dumnezeu, atunci când Dumnezeu îl face capabil de acest lucru.

Punctele unu şi doi au fost eliminate datorită convingerii că Scriptura este demnă de încredere şi inspirată de Dumnezeu. Punctul

al treilea a fost eliminat pentru că este o contradicţie – omul nu poate face prin puterea lui ceea ce este absolut străin de natura lui. Concluzia noastră a fost că punctul patru trebuia să fie corect. Dumnezeu îi încredinţează omului responsabilitatea de a se pocăi de păcate şi de a crede în Cristos, dar omul este incapabil să facă aceste lucruri prin puterea lui şi le poate face numai când Dumnezeu îi dă putere.

În acest punct al discuţiei, a devenit clar şi sensul pasajelor biblice care conţin cuvintele „oricine" sau „cineva". Este adevărat, Biblia conţine cuvintele „cine vrea" în Apocalipsa 22: 17. De asemenea ea spune: „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3: 16). Dar, în lumina adevărurilor deduse din textul din Romani, capitolul 3, am tras concluzia că omul nu poate veni la Dumnezeu prin puterea lui proprie, ci voinţa lui trebuie să fie întărită de Dumnezeu.

Concluziile noastre legate de acest subiect au fost confirmate şi de studierea textului din Efeseni 2: 1 – 3. Acest pasaj spune că înainte de mântuire (de a fi adus la viaţă de către Dumnezeu).

1. Omul este *mort* în greşeli şi în păcate;
2. Omul trăieşte după mersul lumii acesteia;
3. Omul trăieşte după ordinele lui Satan;
4. Omul trăieşte în poftele firii pământeşti, împlinind voile firii pământeşti şi ale gândurilor lui;
5. Omul este *din fire* copilul mâniei.

Am concluzionat că textul nu lasă loc pentru interpretări: omul nu are capacităţi spirituale. Care este capacitate spirituală a minţii unui om mort? Dar a voinţei lui? A dorinţelor lui? Dacă omul mort are această capacitate spirituală (după cum susţin unii) de ce a mai fost nevoie ca Dumnezeu să ne aducă la viaţă (să ne nască din nou)? Nu are aducerea la viaţă (sau naşterea din nou) scopul de a-l ridica pe om din starea lui de neputinţă – o stare din care nu poate ieşi singur, doar prin puterile lui?

Lucrurile ne-au devenit clare: prin căderea în păcat, omul a ajuns total incapabil să-L dorească pe Dumnezeu, să-L slujească pe Dumnezeu, să-L cunoască pe Dumnezeu sau să-L caute pe Dumnezeu dacă Dumnezeu nu îi dă această putere. A mai rămas un aspect pe care nu l-am luat în considerare în acea seară – ne-am gândit la el, dar nu am avut timpul să-l analizăm. îi aduce Dumnezeu la viaţă pe unii oameni pentru a fi mântuiţi – pe cei pe care i-a ales – şi îi omite pe ceilalţi? Sau îndepărtează El din toţi oamenii efectele căderii, aducând

astfel pe fiecare om într-o poziţie neutră, în care poate hotărî să accepte sau să respingă mântuirea şi pe Cristos? îl ridică Dumnezeu pe fiecare om, la fel cum îl ridică un tată pe copilul său ca să ajungă la mărul din pom, astfel încât să poată decide dacă culege sau nu fructul? Am hotărât că se poate răspunde mai bine la această întrebare după ce analizăm al doilea punct al calvinismului.

În timp ce mă îndreptam spre internat în acea seară, m-am gândit: „Ce mod de a-ţi petrece întâlnirea cu o fată! Bătrânul Todd nu mă va crede".

Am ajuns târziu în cameră. Am crezut că toţi (inclusiv Todd) s-au culcat. Todd însă era treaz. O lumină era aprinsă într-un colţ şi se vedea că a plâns. Când i-am vorbit nu mi-am răspuns decât printr-un mormăit şi apoi a izbucnit în plâns. Când am încercat să-l întreb, plin de compasiune, ce s-a întâmplat, mi-a răspuns că nu are rost să-mi spună, pentru că nimeni nu-l putea ajuta în acest moment al vieţii sale. M-am simţit puţin ruşinat că am insistat să-mi ofer ajutorul, dacă era posibil, în timp ce îmi închipuiam că trebuie să fie iarăşi unul dintre tertipurile sale de a-mi stoarce nişte bani.

În cele din urmă mi-a spus că a dat de un mare necaz pentru că fata cu care se întâlnea era gravidă. Am rămas cu gura căscată. Ştiam că bătrânul Todd era ca o ramură bătută de vânt, cu multe slăbiciuni de caracter şi că îi plăcea să se laude cu bărbăţia lui, dar niciodată nu am crezut că va ajunge atât de departe. Mi-am scos Biblia, i-am citit câteva pasaje, încercând să-i arăt gravitatea păcatului său, necesitatea de a renunţa la el şi de a găsi iertarea şi curăţirea prin sângele lui Cristos.

După ce ne-am rugat împreună, timp în care şi-a deschis inima în faţa lui Dumnezeu într-un mod cât se poate de serios, aşa cum nu l-am văzut niciodată înainte, s-a simţit mai bine. Dar înţelegerea faptului că va trebui să se confrunte cu probleme serioase în legătură cu fata şi cu viitorul lui a aruncat o umbră a morţii peste camera noastră, nu numai în noaptea aceea, ci şi în zilele următoare.

CAPITOLUL 16

ESTE ALEGEREA NECONDIŢIONATĂ BIBLICĂ?

În duminicile următoare a continuat trezirea spirituală din biserică. Atât de mulţi oameni veneau la ambele servicii, încât am fost obligaţi să mai aducem scaune, iar unii copii stăteau pe jos, aşa cum s-a întâmplat şi în timpul săptămânii de evanghelizare. Oamenii continuau să-şi declare credinţa în Cristos. Dacă priveai la biserică şi la mica

localitate rurală, te întrebai de unde veneau atât de mulţi oameni. De asemenea, în fiecare duminică, după încheierea serviciului, eram căutat de comitetele de alegere a pastorului din diverse biserici.

În ziua de luni care a urmat m-am lovit iarăşi de dr. Bloom. Mă îndreptam spre cursuri şi am trecut pe lângă biroul lui, iar el m-a invitat să intru pentru câteva clipe. Nu ştiam la ce să mă aştept din partea lui, dar ştiam că este vorba de un lucru serios fiindcă era pentru prima dată când am intrat în biroul lui şi nu m-a invitat să iau loc în timp ce aşteptam.

A început pe un ton îndrăzneţ: „Tinere, nu ştiu ce ai spus sau ai făcut pentru a capta atenţia comitetului nostru de alegere a pastorului, dar vreau să încetezi!"

Am încercat să-l conving că nu făcusem nimic, dar el a continuat: „Orice ar fi – opreşte-te sau te voi opri eu, chiar dacă trebuie să merg la conducerea şcolii sau a confesiunii!"

Cu aceste cuvinte, m-a invitat în mod brusc să plec, fără să-mi acorde permisiunea de a-i oferi o explicaţie. Am plecat din biroul lui gândindu-mă: *Acum sunt acuzat pe nedrept de acelaşi om de două lucruri, unul că sunt calvinist, şi altul că am urzit un complot pentru a prelua slujba de pastor al unei biserici, când în realitate mă împotriveam ambelor lucruri din toate puterile mele. Iar acest om nici nu mă lasă să-i explic cum stau lucrurile*!

Cu toate că ultimatumul doctorului Bloom (deşi nu puteam face nimic în această privinţă) m-a indispus în zilele următoare, acest lucru nu a împiedicat săptămâna să treacă foarte repede. M-am bucurat când m-am întâlnit cu Terry vineri seara şi am pus-o la curent cu evenimentele ultimei săptămâni (Todd şi dr. Bloom) în timp ce mâneam la un restaurant. Reacţiile ei la ambele întâmplări au fost asemănătoare cu ale mele: s-a întristat pentru Todd şi s-a speriat din cauza doctorului Bloom. M-a mângâiat şi m-a încurajat mult după ce i-am împărtăşit aceste întâmplări.

Când am ajuns acasă la ea ne-am pregătit pentru câteva ore de discuţii teologice. După ce i-am prezentat poziţia calvinistă despre alegerea necondiţionată, am parcurs paşii conform planului stabilit anterior şi am pus întrebarea: „Este doctrina biblică?" în timp ce am studiat numeroase versete, am ajuns la concluzia că există o doctrină biblică a alegerii. Prea multe versete vorbesc despre alegere, cei aleşi, aleşii etc, pentru a nega că Biblia susţine conceptul alegerii. Unele

pasaje, de exemplu capitolul 1 din Efeseni, vorbesc despre alegerea de către Dumnezeu a unui popor încă de la întemeierea lumii.

Întrebarea, am decis noi, nu era „A ales Dumnezeu un popor ca să fie al Lui?" ci „Pe ce bază a ales Dumnezeu un popor ca să fie al Lui?" Căutând răspunsul la această întrebare, am găsit două posibilităţi:

1. Baza alegerii este fie faptul că Dumnezeu a văzut dinainte care oameni sunt buni, fie faptul că Dumnezeu a văzut dinainte credinţa omului, adică cine va crede şi cine nu va crede; sau

2. Baza alegerii este voia lui Dumnezeu şi numai voia lui Dumnezeu, ceea ce mai înseamnă că Dumnezeu nu a ales un om pentru că a văzut dinainte că are credinţă sau că este bun.

Apoi am scris argumentele celor două poziţii. Am observat că oamenii care susţin alegerea pe baza credinţei pe care Dumnezeu a văzut-o dinainte în oameni (preştiinţa) îşi fundamentează opinia pe textele biblice care spun că am fost aleşi după cunoaşterea mai dinainte a lui Dumnezeu (Romani 8: 28 şi 1 Petru 1: 1 – 2). Cei care susţin că baza alegerii este voia suverană a lui Dumnezeu îşi fundamentează opinia pe textul din Efeseni 1: 5 – 6, 11.

Pasul următor a fost să supunem analizei fiecare poziţie. Am fost obligaţi să punem următoarele întrebări:

1. Care este cuvântul grecesc pentru cunoaşterea dinainte şi care este sensul lui?

2. Poate fi interpretat textul din Efeseni 1: 5 – 6, 11 într-un alt mod, la fel de corect, care să ducă la altă concluzie decât aceea că alegerea se bazează numai pe harul divin suveran?

3. Care este relaţia dintre aceste două concepţii şi concluziile la care am ajuns când am discutat despre depravarea totală?

Am studiat mai multe lexicoane greceşti pe care le adusesem în geanta mea (Terry o numeşte valiză) şi am aflat că termenii greceşti folosiţi în Romani 8: 29 şi 1 Petru 1: 1 – 2 au sensul de preştiinţă sau rânduire dinainte. Aceste definiţii nu ne-au ajutat deloc! Ce bine ar fi fost dacă acele cuvinte ar fi avut un singur sens. Întrebarea era ce facem în continuare?

„Poate că, i-am sugerat lui Terry, contextul sau gramatica pasajului ne ajută".

Am hotărât să analizăm mai amănunţit pasajul din Romani 8: 29. L-am studiat gramatical şi am observat că în versetele 29 – 30 Dumnezeu acţiona (sau a acţionat), făcând mai multe lucruri:

A cunoscut mai dinainte A hotărât mai dinainte A chemat A socotit neprihăniţi

Apoi ne-am întrebat care este complementul verbului în fiecare caz. Era vorba, pe de o parte, de credinţă sau de ceva din om, sau, pe de altă parte, de o persoană? Am fost obligaţi să tragem concluzia că termenul „aceia" era complementul verbului, deci era vorba de persoane, nu de credinţă sau de vreo trăsătură a persoanelor respective.

Pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a şi hotărât… Pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a şi chemat… Pe aceia pe care i-a chemat i-a şi socotit neprihăniţi… Pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi i-a şi proslăvit…

Contextul ne-a fost şi el util. Este un pasaj de încurajare pentru poporul lui Dumnezeu. Pavel se adresează credinciosului care aşteaptă răbdător, împreună cu toată creaţia, împlinirea tuturor lucrurilor. Duhul îl ajută în aşteptarea lui (26 – 27). În timp ce aşteaptă, el este încurajat să creadă că orice lucru i se întâmplă este din mâna lui Dumnezeu (28). Apoi urmează fraza despre cunoaşterea dinainte, care măreşte speranţa credinciosului. Adevărul pe care vrea să-l sublinieze Pavel este că speranţa credinciosului pentru viitor este că Dumnezeu controlează toate lucrurile, inclusiv mântuirea. Dumnezeu a cunoscut mai dinainte; Dumnezeu a hotărât mai dinainte; Dumnezeu a chemat; Dumnezeu a socotit neprihăniţi; Dumnezeu a proslăvit. Din aceste motive, nimeni nu poate fi împotriva aleşilor (31). El dăruieşte cu dărnicie toate lucrurile (32). Nimeni nu-i poate pârî (33). Nimeni nu-i poate acuza (34). Nimic nu-i va despărţi de dragostea lui Cristos (35 – 39)! întregul context este Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu! – iar poziţia prezentă şi viitoare a credinciosului este sigură datorită lucrării Sale.

Pe de altă parte, dacă am afirma că versetul Romani 8: 29 susţine că Dumnezeu a văzut dinainte credinţa omului (dar construcţia gramaticală nu lasă loc acestei interpretări), acest lucru ar însemna că într-o parte a ecuaţiei trebuie să-L înlocuim pe Dumnezeu cu omul. Acest lucru, am hotărât noi, este incorect.

În cele din urmă, nu am putut găsi niciun alt pasaj care să facă o cât de mică aluzie la ideea că Dumnezeu a ales oamenii pe baza cunoaşterii dinainte a credinţei lor. Romani 8: 29 afirmă că Dumnezeu i-a cunoscut dinainte pe oameni, nu credinţa lor şi restul Scripturii este

de acord cu această concluzie. Din acest motiv, ghidul nostru pentru interpretarea pasajului din 1 Petru 1: 1 – 2 a devenit concluzia dedusă din Romani că este vorba de cunoaşterea dinainte în sensul de predestinare, nu de preştiinţă.

Pasajul din Efeseni, capitolul 1, era la fel de clar. Am scris următoarele adevăruri:

1.

2.3.

4.

Dumnezeu are un popor pe care l-a ales (4).

Dumnezeu a ales acest popor înainte de întemeierea lumii (4).

Alegerea şi predestinarea lui Dumnezeu au fost făcute pe baza bunei plăceri a voii Sale (5).

Toate lucrurile au fost făcute spre lauda slavei harului Său (6).

La punctul al patrulea ne-am dat seama că alegerea pe baza credinţei omului, credinţă cunoscută de Dumnezeu dinainte, ar aduce glorie mai degrabă omului decât lui Dumnezeu, în timp ce alegerea numai pe baza harului suveran al lui Dumnezeu ar aduce într-adevăr laudă slavei harului Său.

Sub aspectul raportării acestei concepţii despre alegere la concluziile noastre despre depravarea totală, am găsit că între cele două există o unitate deplină. Conform doctrinei depravării totale (omul este incapabil să-L dorească sau să-L caute pe Dumnezeu dacă Dumnezeu nu îi dă puterea necesară), alegerea pe baza cunoaşterii dinainte a credinţei a fost eliminată. O fiinţă atât de coruptă nu vrea şi nu poate să-L aleagă pe Dumnezeu şi de aceea alegerea nu putea fi făcută pe această bază. Baza nu putea fi decât harul suveran al lui Dumnezeu.

Astfel am ajuns la concluzia că suntem de acord nu numai cu depravarea totală, ci şi cu alegerea necondiţionată, adică alegerea care nu se bazează pe nicio condiţie îndeplinită de om, ci numai pe voia lui Dumnezeu. Şi la acest subiect am rămas cu o întrebare: Cum poate fi acest lucru adevărat, dar Dumnezeu să rămână drept? Ne-am hotărât să răspundem la această întrebare săptămâna următoare.

Iarăşi am ajuns târziu în camera mea. Todd nu se culcase încă! în timp ce mă strecuram în pat, a intrat pe uşă cu zâmbetul său de pisică (ce aducea mai mult cu o grimasă răutăcioasă). Nu mai văzusem această expresie a fetei lui de aproape o săptămână. Am ştiut că era din

nou cel dinainte atunci când a spus vioi: „Ghici ce s-a întâmplat?” „Ce?” l-am întrebat mai interesat decât de obicei, deoarece nu mai fusese de mult atât de bine dispus.

„A fost o alarmă falsă!” a declarat el.

„Ce a fost o alarmă falsă?” l-am întrebat.

„Cu fata care era să înceapă o familie!” mi-a răspuns el.

„Şi cum schimbă acest fapt lucrurile?” m-am întrebat cu voce tare.

„Ei bine, a spus el făcându-mi semn cu ochiul, şterge din memoria ta tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Nu mai este de actualitate şi trebuie uitat”.

„Nu mai este de actualitate şi trebuie uitat? aproape că am strigat eu. Vrei să spui că îţi acoperi păcatul cu scuze subţiri şi false? Vrei să spui: «Am greşit, dar nu m-a afectat prea mult, aşa că pot să uit»? Ce s-a întâmplat cu tristeţea şi aşa-zisa pocăinţă? Ce s-a întâmplat cu lacrimile acelei presupuse remuşcări? Mi se pare că nu eşti convins de gravitatea păcatului tău, ci doar te interesează să nu fii prins”.

Răspunsul lui m-a năucit, pentru că a aruncat toată vina asupra fetei. „Hai, nu mai fă atâta caz, a spus el. Nu mai fi atât de rigid. Mi-am învăţat lecţia. Nu mai las o fată să mă aducă în astfel de situaţii, poţi să mă crezi. Cred că m-a păcălit doar pentru a se căsători cu mine”.

După aceste cuvinte m-am întors pe partea cealaltă, am închis ochii şi m-am gândit numai la această problemă, până am adormit. Am ajuns la concluzia că tocmai am învăţat care este diferenţa dintre pocăinţa adevărată şi cea falsă şi că pocăinţa falsă se aseamănă mult cu cea autentică. Am început să mă întreb dacă Todd era într-adevăr creştin, din cauza atitudinii lui şi a modului său frivol de viaţă.

CAPITOLUL 17

VĂ RUGĂM SĂ NE FIŢI PASTOR

Sâmbătă dimineaţa, după studierea doctrinei cu Terry şi confruntarea cu Todd, am primit un apel telefonic înainte de a pleca să fac vizite pastorale. Era din partea preşedintelui comitetului de alegere a pastorului din biserica First Baptist Church. M-a invitat la micul dejun. Am fost de acord, pentru că oricum trebuia să-mi iau micul dejun.

Ne-am întâlnit la micul dejun şi el a repetat acelaşi lucru: el şi membrii comitetului erau convinşi că eu eram omul potrivit pentru biserica lor. I-am repetat şi eu obiecţiile mele: vârsta, lipsa unei

diplome de colegiu, necesitatea de a-mi continua studiile la seminar, statutul meu de celibatar etc. El a refuzat să considere obiecţiile mele drept impedimente.

Atunci am apelat la argumentul final: dr. Bloom. L-am informat pe interlocutorul meu: „Aveţi în biserică un om care se va împotrivi venirii mele, fiind dispus să meargă până la conducerea şcolii şi a confesiunii".

M-a întrebat imediat, aproape şocat: „Cine a luat contact cu tine şi te-a ameninţat în felul acesta?"

I-am răspuns: „Dr. Bloom! M-a acuzat nu numai că urmăresc să ajung pastor în biserica dumneavoastră, ci şi că aş fi calvinist".

Preşedintele comitetului s-a supărat foc. A gândit cu voce tare: „A întrecut măsura! Nu ştiu nimic despre acuzaţia de a fi calvinist, *dar ştiu* că nu ai urmărit să devii pastorul nostru – noi te-am urmărit pe tine şi abia dacă am obţinut această întrevedere cu tine".

Apoi mi-a făcut o propunere: „Uite ce propun să facem: vino la noi să predici într-un weekend. Nu va fi o predică de probă, ci doar o ocazie să cunoşti biserica şi biserica să te cunoască pe tine. În acea duminică după-amiază te poţi întâlni cu comitetul şi ai următoarele variante: 1) Ne pui întrebări legate de biserică, dacă Dumnezeu îţi pune pe inimă interesul fată de biserica noastră, sau 2) Ne spui să te lăsăm în pace şi nu te vom mai deranja niciodată sau 3) Ne ceri să ne rugăm în continuare pentru a afla voia lui Dumnezeu în această problemă. Şi lasă-ne pe noi să ne ocupăm de dr. Bloom!"

Ultima afirmaţie a fost cea mai interesantă dintre toate. Poate că îl vor determina ei pe dr. Bloom să mă lase în pace. Poate că îi vor spune ei cum stau lucrurile, în loc să mă apăr singur. De asemenea voi avea ocazia să-i conving o dată pentru totdeauna că nu sunt omul potrivit pentru ei şi astfel comitetul nu mă va mai căuta.

Am fost de acord cu propunerile lui şi am stabilit o dată peste aproximativ o lună, ca să am timp să îmi programez slujba la biserică. Eram foarte curios să văd cum se vor ocupa de dr. Bloom! Merita să merg la ei şi numai pentru acest lucru.

Ziua de duminică a fost iarăşi foarte încărcată şi în zilele următoare m-am gândit mult la întrebarea pe care am discutat-o cu Terry vineri – cum se împacă doctrina alegerii necondiţionate cu dreptatea lui Dumnezeu. Am început să-mi conturez câteva idei în minte.

În primul rând, m-am întrebat care definiţie a dreptăţii să o folosesc pentru a evalua acţiunile lui Dumnezeu! Dacă El este Dumnezeu, atunci nu El ar trebui să definească ce înseamnă dreptatea şi acţiunile juste?

În al doilea rând, când a fost emis decretul alegerii, înainte sau după căderea omului în păcat? Dacă decretul căderii în păcat a fost emis primul şi a fost urmat de decretul alegerii necondiţionate, atunci mai are temei acuzaţia de nedreptate? Mi-am rezervat o după-amiază liberă ca să citesc mai mult despre acest subiect înainte de a discuta iarăşi cu Terry.

Restul weekendului a fost normal, cu excepţia întâlnirii cu Jim Mitchell, fostul pastor de la biserica Lime Creek. L-am întâlnit într-un magazin şi încă se plângea de faptul că eu mi-am asumat meritul pentru lucrarea pe care a început-o el. Apoi a avut tupeul să mă întrebe dacă i-aş da o recomandare pentru o biserică rămasă fără pastor. De când a plecat de la biserică nu a mai lucrat ca pastor. Argumentul lui a fost că nu aveam motive să îl refuz, deoarece el pusese bazele lucrării lui Dumnezeu de la biserica Lime Creek, chiar dacă slujba lui de pastor acolo a fost controversată.

Atunci am făcut greşeala să pun întrebarea nepotrivită. L-am întrebat dacă mai era încă un calvinist lipsit de echilibru şi va proceda la fel ca la biserica Lime Creek: folosirea unor termeni necunoscuţi pentru membri; lecţii teologice în loc de predici biblice; predici lungi, interminabile; aerul de superioritate; fiecare predică să reprezinte o dizertaţie teologică despre unul din cele cinci puncte ale calvinismului şi folosirea cuvintelor din engleza veche în predică.

Întrebarea mea a avut menirea să mă ajute să-mi dau seama dacă îl pot recomanda sau nu, dar el a fost de altă părere. A considerat întrebarea o punere la îndoială a competentei sale pentru slujba de pastor şi, în loc să-mi răspundă, s-a întors şi a ieşit din magazin fără să mai spună un cuvânt. Reacţia lui însemna evident că nu aveam dreptul să-l pun la îndoială nici pe el, nici convingerile sau practicile lui. Eu nu eram decât un teolog neofit, cu care nu merita să-şi piardă timpul pentru o discuţie teologică şi care era incapabil să poarte o astfel de discuţie cu o minte atât de strălucită ca a lui.

Am ajuns la o concluzie pe care speram că nu o voi uita. Am fost convins că lipsa lui de echilibru în doctrina calvinistă nu era problema lui principală. Problema lui principală era personalitatea. Combinată

cu un calvinism neechilibrat, personalitatea lui a dus la un rezultat urât. Am mai observat şi faptul că slujba de pastor atrage şi oameni cu personalităţi ciudate. Nu puneam la îndoială chemarea nimănui de a predica, dar am văzut că slujba de pastor îi atrage pe unii oameni care doresc sau tin neapărat să fie în centrul atenţiei, care doresc autoritate asupra altora sau care sunt încântaţi de importanta ce li se acordă. Acest defect de personalitate, combinat cu lipsa de echilibru în teologia calvinistă, poate crea un monstru capabil să producă nenumărate distrugeri în biserică şi în sufletele oamenilor.

Am mai tras concluzia că nu toate problemele bisericilor apar în mod necesar din vina personalităţii pastorului. Probleme de personalitate au şi ceilalţi membri şi ele pot crea daune asemănătoare. Combinarea unei personalităţi deformate cu o teologie deformată, la care se adaugă prezenta printre membrii bisericii a unor oameni neregeneraţi, duce în mod inevitabil la probleme. Dar am fost obligat să recunosc că nu toate problemele bisericii sunt din cauza defectelor de personalitate. Este adevărat, personalitatea poate împiedica lucrurile bune şi poate crea haos, dar problemele pot proveni în egală măsură din necunoaşterea adevărului şi dintr-o teologie greşită, chiar dacă personalitatea este controlată.

Unii atribuie problemele bisericii personalităţii oamenilor. Alţii spun că ele sunt de natură doctrinară. Eu am observat că problemele pot proveni din ambele surse, dar, oricare ar fi sursa, mai există încă un element. O problemă de personalitate poate transforma o problemă doctrinară legitimă într-o problemă şi mai mare şi invers. Am fost uimit de lecţiile pe care le primeam din partea Domnului!

CAPITOLUL 18

ESTE DUMNEZEU NEDREPT DATORITĂ ALEGERII NECONDIŢIONATE?

În vinerea următoare am abordat împreună cu Terry întrebările rămase fără răspuns din săptămâna precedentă – este Dumnezeu nedrept datorită alegerii necondiţionate? Cu alte cuvinte, dacă Dumnezeu i-a ales pe oameni numai pe baza voii Sale suverane, fără să ia în considerare nimic din ce era în ei, atunci nu ar fi Dumnezeu nedrept pentru că i-a ales pe unii şi i-a trecut cu vederea pe alţii? Am ajuns la mai multe concluzii.

În primul rând, dacă decretul alegerii a urmat decretului căderii omului în păcat (această concepţie am învăţat că se numeşte

infralapsarianism), atunci în momentul decretului alegerii toţi oamenii au fost consideraţi nedemni de harul lui Dumnezeu. Da, toţi meritau iadul etern şi nu aveau motive să pretindă harul sau dragostea lui Dumnezeu. De aceea, cum îl putem acuza pe Dumnezeu că este nedrept pentru că a hotărât, pe baza voii Sale suverane, să mântuiască un popor dintre oamenii decăzuţi şi lipsiţi de merite?

În al doilea rând, chiar dacă refuzăm să luăm în considerare ordinea decretelor sau dacă plasăm decretul alegerii înainte de decretul permiterii căderii în păcat (această concepţie este numită supralapsarianism), nici atunci Dumnezeu nu este nedrept sau injust. Am ajuns la aceste concluzii consultând dicţionarul limbii engleze, pentru a înţelege sensul cuvintelor prin care oamenii îl caracterizează pe Dumnezeu din cauza alegerii necondiţionate, dacă aceasta ar fi adevărată.

Arbitrar pe baza bunului plac, a opiniei, judecăţii, prejudecăţilor personale etc; samavolnic, des potic.

Despot monarh absolut; autocrat; tiran.

Despotism autoritate nelimitată; putere absolută

Tiran cel care conduce în mod abuziv, crud; un despot; cel care exercită putere absolută fără limite legale, indiferent dacă exercitarea conducerii este bună sau rea.

Autocrat conducător suprem cu puteri nelimitate; o persoană arogantă, dictatorială.

Dictator o persoană care are puteri absolute de a conduce;

mai ales o persoană considerată un opresor; cel care conduce, recomandă sau subjugă în mod autoritar.

Apoi am scris motivele pentru care aceste cuvinte nu pot fi folosite spre a-L caracteriza pe Dumnezeu, chiar dacă alegerea necondiţionată este adevărată.

1. Toate cuvintele menţionate sunt folosite pentru persoane egale în cadrul relaţiei dintre ele. Dar Dumnezeu şi omul nu sunt egali! Dumnezeu este Dumnezeu – suveranul etern – iar omul este o creatură limitată. Folosirea acestor cuvinte cu referire la Dumnezeu înseamnă a susţine forţat o egalitate între Dumnezeu şi om şi a-L judeca pe Dumnezeu după standardele şi definiţiile umane ale dreptăţii.

2. Dacă aplicăm toate cuvintele menţionate alegerii şi condamnării înseamnă că ignorăm complet căderea în păcat a omului, condamnarea lui şi adevărul că el nu merită nimic înaintea lui

Dumnezeu, decât mânia şi judecata.

Concluzia noastră a fost că alegerea necondiţionată nu este numai biblică, ci şi o doctrină care poate fi apărată în faţa acuzaţiilor invocate de obicei împotriva ei. Am petrecut restul serii gândindu-ne cu teamă şi respect la harul lui Dumnezeu care s-a manifestat fată de noi prin alegerea Sa. Am tras concluzia că se pot pune întrebări despre har (ce este? care sunt rezultatele lui? etc), dar nu putem întreba de ce harul este arătat. Înseşi natura şi definiţia harului nu sunt compatibile cu întrebarea de ce a revărsat Dumnezeu harul Său asupra oricăruia dintre noi, adică asupra unui singur păcătos decăzut şi lipsit de merite.

Tot în acea seară am mai hotărât că studiul doctrinelor va trebui să fie amânat până după încheierea şcolii (era deja sfârşitul lunii mai) şi după weekend-ul în care voi predica la First Baptist Church din Collegetown. În plus, simţeam că este necesar să citim şi să studiem mai mult înainte de a aborda doctrina ispăşirii limitate.

CAPITOLUL 19

NU ŞTIŢI CĂ ACEST OM ESTE CALVINIST?

Weekend-ul petrecut la First Baptist Church a fost lipsit de evenimente până la întâlnirea de duminică după-amiază cu membrii comitetului de alegere a pastorului. Spre surpriza mea, întâlnirea s-a transformat într-o adunare generală a bisericii, la care au putut participa toţi. Am fost pe punctul de a pleca de la întâlnire pentru că mi s-a spus că vor fi prezenţi doar membrii comitetului, dar la întâlnire a participat şi vechiul meu nemesis, dr. Bloom, care participa la întâlnire pentru cine ştie ce motiv. M-am întrebat cum se va desfăşura întâlnirea, pentru că preşedintele comitetului mi-a spus că ea urma să fie şansa *mea*, fie de a le spune să nu mai mă caute, fie să se mai roage pentru problemă, fie să pun întrebări despre biserică. De-asemenea m-am întrebat ce s-a întâmplat cu promisiunea preşedintelui comitetului de a se ocupa de problema legată de dr. Bloom. (Mai târziu am aflat că dr. Bloom insistase ca întâlnirea să se desfăşoare în acest mod!)

Dr. Bloom fusese prezent la toate cele trei servicii din weekend (la care frecventa fusese foarte redusă) şi a ascultat cu o privire neutră. Nu mi-a adresat nici un singur cuvânt şi nu a pomenit nimic despre predicile mele. La sfârşitul fiecărui serviciu s-a evaporat, de parcă ar fi avut o putere supranaturală de a ieşi pe o uşă supranaturală. Nu este o exagerare dacă spun că la întâlnirea din după-amiaza zilei de duminică

m-am simţit copleşit. Am hotărât să ascult şi să văd în ce direcţie se îndreaptă întâlnirea înainte de a scoate vreun cuvânt.

Preşedintele comitetului a început întâlnirea printr-o rugăciune (o rugăciune generală din care nu am aflat nimic din ceea ce va urma). Apoi a explicat cu acurateţe scopul întâlnirii şi mi-a cerat scuze pentru că a transformat întâlnirea cu membrii comitetului într-una cu întreaga biserică. La sfârşit m-a întrebat dacă am ceva de spus.

Experienţa din cadrul întâlnirilor de comitet din biserica mea m-a învăţat că atacul este cea mai bună apărare şi am trimis mingea înapoi în terenul lui, cerându-i să afirme cu claritate că nu am făcut niciun fel de efort pentru a deveni pastorul bisericii lor şi că am fost de acord să vin numai la insistenţele comitetului, justificate de convingerea lor că sunt omul potrivit şi de faptul că biserica nu avea pastor. Preşedintele comitetului a făcut ceea ce i-am cerut şi astfel mingea a revenit în terenul meu.

Am luat cuvântul şi le-am mulţumit pentru weekend-ul plăcut petrecut cu ei, pentru ospitalitatea şi încurajarea lor şi pentru onoarea pe care mi-au făcut-o considerându-mă candidatul potrivit pentru amvonul lor. Dar le-am spus că trebuie să fiu cinstit faţă de ei – existau prea multe întrebări pentru a permite ca problema să continue. Nu eram sigur că Domnul a încheiat cu mine lucrarea începută în biserica Lime Creek. Aveam îndoieli în privinţa capacităţii mele de a-mi asuma o slujbă cu o răspundere mai mare (o biserică mai mare, un număr mai mare de membri, chiar dacă frecvenţa obişnuită era mult mai redusă). Nu eram sigur nici în privinţa continuării pregătirii mele. Eram însă sigur cu privire la căsătoria mea, dar va trebui amânată până la absolvirea colegiului, ceea ce însemna că voi fi pastor timp de doi ani fără a fi căsătorit, şi aceasta ar putea să nu fie benefic pentru biserică. Am mai avut şi alte motive, motive reale ale convingerii mele că entuziasmul şi siguranţa lor în privinţa mea nu erau potrivite.

Când am terminat de vorbit (am cerut şi răgazul să mă rog în continuare pentru această problemă) preşedintele a anunţat că oricine din biserică poate lua cuvântul. Eul meu a crescut de mândrie în timp ce mulţi oameni s-au ridicat să spună despre binecuvântările pe care le-au primit prin cele trei predici şi despre convingerea lor, alături de cea a membrilor comitetului, că eram omul potrivit pentru biserica lor, în ciuda tuturor obiecţiilor mele.

Atunci s-a ridicat să vorbească dr. Bloom. M-am pregătit

sufletește pentru ceea ce urma să spună. El a povestit sumar istoria bisericii (era evident faptul că făcea parte de mult din biserică, de pe vremea când era un tânăr profesor proaspăt ieșit de pe băncile seminarului) și apoi a continuat prin a-și exprima convingerile. După părerea lui era o greșeală să numească pastor un tânăr predicator (a folosit expresia cu sens peiorativ), nu numai din cauza motivelor invocate, ci și din cauza faptului că aveam o credință nesănătoasă.

„Nu știți că acest om este calvinist, a strigat el, și calviniștii au despre Dumnezeu, o concepție distorsionată care distruge evanghelizarea și misionarismul? Pe lângă acest lucru, le-am dat membrilor comitetului de alegere numele multor oameni mai în vârstă și mai stabili, sănătoși din punct de vedere doctrinar, dar ei au refuzat să le ia în considerare. Nu înțeleg cum a reușit să vă vrăjească acest tânăr! Credeți-mă, nu este potrivit pentru biserica noastră! Eu îl cunosc pentru că mi-a fost student și am avut mai multe conflicte cu el pe teme doctrinare, în timp ce am încercat să-l fac să înțeleagă doctrina baptistă contemporană. Are un orizont îngust, este bigot, incapabil să învețe, se răzvrătește împotriva autorității și nu aderă la doctrina baptistă. Sper ca toți membrii, inclusiv comitetul, să renune la intenția de a-l chema ca pastor și să vă dați seama că își dorește să devină pastorul bisericii folosindu-se de psihologia inversă, prefăcându-se că este greu de convins. Vă rog să alegeți un pastor din multitudinea oamenilor buni și loiali confesiunii și doctrinei noastre!”

În timp ce se așeza, m-am gândit: *Bine*, *domnule președinte*, *v-ați ocupat într-adevăr de dr*. *Bloom*! *I-ați permis să îmi aducă toate aceste false acuzații*!

M-am întrebat în ce mod aș putea să-i răspund și cum să mă apar în fața acuzațiilor sale: o concepție distorsionată despre Dumnezeu, un ucigaș al evanghelizării și al misionarismului, cu un orizont îngust, bigot, incapabil să învețe și rebel, nebaptist în doctrină; dornic să ocupe cu orice preț locul de pastor și cine știe câte altele. Și toate acestea pentru că avea convingerea că sunt calvinist – iar eu nu eram.

Când a devenit evident faptul că președintele comitetului nu îmi va veni în ajutor, am răspuns acuzațiilor. În loc să mă apăr punct cu punct, am spus cu un zâmbet: „Dacă ar fi adevărate toate aceste lucruri de care mă acuză dr. Bloom, mă întreb: cum aș fi fost ordinat, cum aș fi devenit pastorul bisericii baptiste Lime Creek, cum aș fi fost martorul

unei treziri spirituale şi al mântuirii atâtor suflete în această primăvară, sau cum de mi se mai permite să rămân la colegiu? Viaţa şi lucrările mele sunt expuse analizei tuturor celor care vor să le examineze, în loc să asculte acuzaţiile false ale altcuiva. Vă asigur că, în cazul în care ajung candidatul pentru slujba de pastor al bisericii voastre, mă puteţi întreba despre toate aceste acuzaţii. Dar acum, fiind oaspetele bisericii, discutarea acestor probleme cred că nu este necesară, ci deplasată. Cu toate acestea, în providenţa Lui, este posibil ca Dumnezeu să-l fi folosit pe dr. Bloom pentru a înlătura orice posibilitate ca eu să ajung pastor aici, ceea ce nu m-ar deranja, dacă aceasta este voia lui Dumnezeu. Voi considera acest lucru drept răspunsul Lui la rugăciunile mele. Deci, domnule preşedinte, propun să încheiem această întâlnire cu rugăciune şi să ne pregătim pentru serviciul din această seară".

Atmosfera fiind destul de apăsătoare, preşedintele a dat curs propunerii mele. Serviciul din acea seară a fost destul de apăsător pentru mine. Am plecat de la biserică acasă la Terry, suspinând în sufletul meu: „Mă bucur că s-a terminat!" şi fiind convins că întâlnirea de după-amiază a pus capăt interesului bisericii First Baptist Church pentru mine şi a interesului meu pentru ea. Abia aşteptam duminica viitoare să mă întâlnesc din nou cu membrii bisericii mele de la Lime Creek şi cu amvonul de acolo. Oricum, cine vrea să fie pastor într-o sală cu o mie de locuri şi cu numai cincizeci de membri?

CAPITOLUL 20

PENTRU CINE A MURIT CRISTOS?

Convingerea că Lime Creek Baptist Church era voia lui Dumnezeu pentru mine a devenit foarte puternică, cel puţin în primele zile după experienţa de la First Baptist Church. Dar după câteva zile inima mea a început să simtă o mare povară pentru oamenii din acea biserică. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea celor cincizeci de persoane într-o sală de o mie de locuri! Ce scenă jalnică! apoi m-am gândit la mărturisirile despre efectul predicilor din Cuvântul lui Dumnezeu. Era imaginea unui popor care murea într-un desert. Am început să fiu frământat de problema găsirii voii lui Dumnezeu în viaţa mea.

În vinerea următoare, Terry şi cu mine am abordat doctrina ispăşirii limitate sau speciale. Ca de obicei, am trecut în revistă doctrina pentru Terry. Am făcut următoarele afirmaţii:

1. Doctrina ispăşirii limitate afirmă că moartea lui Cristos a avut scopul să îi mântuiască numai pe cei aleşi şi nu a avut un scop general.

2. Doctrina ispăşirii limitate afirmă că, deoarece efectul special al ispăşirii se limitează la cei aleşi, mântuirea lor este garantată. Alte scopuri ale alegerii ar face posibilă mântuirea tuturor oamenilor, dar nu ar garanta mântuirea nici unui om.

3. Doctrina ispăşirii limitate este rezultatul logic al primelor două puncte ale calvinismului. Dacă omul este total depravat şi nu poate veni la Dumnezeu decât pe baza alegerii, atunci ispăşirea trebuie să fie numai pentru cei aleşi, altfel ei nu ar putea fi mântuiţi.

4. Doctrina ispăşirii limitate spune, pe de altă parte, că, din moment ce există o alegere, iar unii nu fac parte din grupul celor aleşi, atunci moartea lui Cristos nu a avut scopul mântuirii celor nealeşi şi nici nu a fost necesară pentru ei.

Dacă Cristos a murit pentru toţi oamenii în acelaşi mod, acest lucru fie calvinist, fie calvinist. Înseamnă că Cristos a murit şi pentru cei care nu sunt aleşi, ceea ce ar însemna că în iad vor ajunge cei pentru care a murit Cristos şi pentru păcatele cărora a făcut ispăşire.

După ce am prezentat doctrina, pasul următor a fost să o supunem testului conformităţii cu Biblia. Ne-am gândit la versete care vorbesc despre moartea lui Cristos şi am scris următoarele versete despre acest subiect:

Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru *oi* (Ioan 10: 11).

Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos *Biserica* şi S-*a dat pe Sine* pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană (Efeseni 5: 25 – 27).

Luaţi seama, deci, la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi ca să păstoriţi *Biserica Domnului pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său* (Fapte 20: 28).

Prin urmare, a trebuit să se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce priveşte legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos şi vrednic de încredere, ca *să facă ispăşire pentru păcatele norodului* (Evrei 2: 17).

Pe lista noastră s-au mai aflat şi următoarele versete:

Matei 20: 28 Marcu 10: 45 Marcu 14: 23 – 24 Luca 1: 68 – 69

Tit2: 14 Evrei 2: 17

Evrei 9: 12 – 15 Evrei 9: 28 Evrei 10: 14 1 Petru 1: 19 – 21 1 Petru 2: 24 Apocalipsa 1: 5 – 6

Pe lângă această listă de versete am găsit alte pasaje care vorbeau despre o natură generală a ispăşirii.

Mult mai mulţi au crezut în El din pricina cuvintelor Lui. Şi ziceau femeii: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înşine, şi ştim că acesta este într-adevăr Hristosul, *mântuitorul lumii*" (Ioan 4: 41 – 42)

Noi muncim, în adevăr, şi ne luptăm, pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, care este *mântuitorul tuturor oamenilor*, şi mai ales al celor credincioşi (1 Timotei 4: 10).

Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie *mântuitorul lumii* (1 Ioan 4: 14).

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu *lumea*, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică (Ioan 3: 16).

A doua zi, Ioan a văzut pe Iisus venind la el şi a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, *care ridică păcatul lumii*!" (Ioan 1: 29).

Dumnezeu era în Hristos, *împăcând lumea* cu Sine, netinându-le în socoteală păcatele lor… (2 Corinteni 5: 19).

Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, mântuitorul nostru, care voieşte ca *toţi oamenii să fie mântuiţi* şi să vină la cunoştinţa adevărului. Căci este un singur Dumnezeu, şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Iisus Hristos, care S-a dat pe Sine însuşi, ca *preţ de răscumpărare pentru toţi*: faptul acesta trebuia adeverit la vremea cuvenită (1 Timotei 2: 3 – 6).

Dar pe Acela care a fost făcut „pentru puţină vreme mai pe jos decât îngerii" adică pe Iisus, îl vedem „încununat cu slavă şi cu cinste" din pricina morţii pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El *să guste moartea pentru toţi* (Evrei 2: 9).

El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru *ale întregii lumi* (1 Ioan 2: 2).

Citind şi recitind aceste pasaje, următoarele posibilităţi, gânduri şi concluzii ne-au venit în minte pentru a rezolva aparenta contradicţie:

POSIBILITATEA NUMĂRUL UNU

a) În Biblie există o contradicţie, deoarece ea afirmă că Cristos a

murit pentru Biserică (cei aleşi), dar şi pentru fiecare om pierdut din lume.

Am eliminat această posibilitate, datorită concepţiei noastre despre natura Scripturii. În Cuvântul lui Dumnezeu nu există contradicţii. Din acest motiv, aceste două seturi de afirmaţii trebuie armonizate.

POSIBILITATEA NUMĂRUL DOI

b) Biblia susţine universalismul (toţi oamenii vor fi mântuiţi).

Dacă El, Cristos, este Mântuitorul lumii, atunci întreaga lume (adică toţi oamenii din lume) vor fi mântuiţi. Dacă El este Mântuitorul tuturor oamenilor, atunci toţi oamenii vor fi mântuiţi. Dacă El ridică păcatele lumii (adică ale tuturor oamenilor), atunci întreaga omenire va fi mântuită. Dacă El a fost preţul de răscumpărare pentru toţi (oamenii), atunci toţi vor fi mântuiţi. Dacă El a gustat moartea pentru toţi, atunci toţi vor fi mântuiţi. Dacă El este jertfa de ispăşire pentru păcatele întregii lumi (adică toţi oamenii), atunci toţi oamenii vor fi mântuiţi. Am eliminat şi această posibilitate, datorită altor învăţături clare ale Scripturii, în special cele care urmează:

Cine nu crede în Cristos va pieri (Ioan 3: 16).

Cine nu crede a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu (Ioan 3: 18).

Cine crede în Fiul are viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el (Ioan3: 36).

Cel care nu crede în Cristos va veni la judecată (Ioan 5: 24).

Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă (Matei 10: 28).

POSIBILITATEA NUMĂRUL TREI

c) Cristos a murit pentru cei aleşi astfel încât a făcut o ispăşire generală pentru păcatele tuturor oamenilor, în care s-au inclus şi păcatele celor aleşi.

Astfel, Cristos a murit pentru cei aleşi în acelaşi fel în care a murit pentru cei care nu fost aleşi şi moartea Sa pentru cei care nu au fost aleşi a fost aceeaşi ca şi moartea Sa pentru cei aleşi. Răspunsul la întrebarea în ce fel se deosebeşte această concepţie de universalism este că oamenii trebuie să accepte această ispăşire şi cei care nu o vor accepta nu vor fi mântuiţi – mânia lui Dumnezeu rămâne peste ei şi va rămâne veşnic.

Am fost obligaţi să recunoaştem că această concepţie părea plauzibilă şi foarte atractivă. Dar, din cauza timpului (era trecut de miezul nopţii), am hotărât să încetăm studiul nostru în acest punct. Am căzut de acord să medităm asupra acestei posibilităţi şi să începem discuţia de vinerea următoare cu posibilitatea a treia.

În timp ce mă întorceam la şcoală, am tresărit când am văzut lumini intermitente albastre şi roşii la una dintre curbele „periculoase" ale drumului. Am văzut un trup întins pe o targă şi transportat spre maşina salvării şi mi s-a părut că omul care a urcat după targa semăna cu Todd. Nu am putut vedea maşina, pentru că era în afara drumului, dar, în cazul în care era Todd, maşina era oricum împrumutată.

Maşina salvării a pornit în viteză spre spital, iar eu am urmărit-o, încercând să nu depăşesc viteza legală. Am ajuns la spital la destul de mult timp după ambulanţă şi l-am găsit pe Todd la urgenţe, plângând iarăşi, aproape cu aceleaşi regrete ca data trecută, când crezuse că se afla în încurcătură.

S-a bucurat să mă vadă, m-a apucat şi m-a ţinut strâns în timp ce plângea.

Când l-am întrebat ce se întâmplase, mi-a răspuns că a fost la o întâlnire, însă a avut loc un accident, iar fata a murit!

CAPITOLUL 21

A ISPĂŞIT CRISTOS PĂCATELE SAU NU?

Primele zile ale săptămânii următoare le-am petrecut cu Todd, ajutându-l să treacă peste încercarea morţii tinerei femei. L-am susţinut în timpul înmormântării şi apoi am petrecut multe ore discutând cu el în camera noastră, atât înainte, cât şi după serviciul de înmormântare, în discuţiile noastre, care au fost călăuzite de Scriptură şi de multele adevăruri pe care le-am învăţat de la Dumnezeu, şi eu şi Todd am înţeles că el nu era mântuit.

În cele din urmă, în seara de joi povara sufletească devenise atât de grea, încât Todd a ieşit ca o furtună din cameră, plângând în hohote. Am hotărât să nu merg după el, ci să-l las în mâinile Domnului. S-a întors după două ore cu o altă expresie pe faţă şi având un mod de comportare diferit. A afirmat că Dumnezeu l-a mântuit în timp ce s-a plimbat gândindu-se la viaţa şi la păcatele sale. A văzut în cele două ore harul lui Dumnezeu faţă de păcătoşi şi acest har l-a atins şi l-a mântuit. Am plâns împreună, ne-am îmbrăţişat şi ne-am bucurat.

Apoi el a spus: „Ira, vreau să mă înveţi tot ce ai învăţat tu. Când

te-ai ocupat de mine în aceste două ocazii, am văzut că ştii multe versete şi cunoşti multe adevăruri. Cuvintele şi aplicaţiile din Scriptură au fost pline de putere. Ira, vreau să fiu un om al Cuvântului care poate să predice şi să-i înveţe pe alţii ca tine, Ira. Am obosit să trăiesc o viaţă falsă, superficială şi să predic fals şi superficial. Vrei să mă ajuţi să devin un om al lui Dumnezeu şi un predicator al Cuvântului?" Am acceptat fără ezitare să-l ajut.

A sosit seara de vineri şi mi-am dat seama că evenimentele săptămânii nu mi-au dat prea mult timp să meditez îndeajuns la a treia posibilitate legată de ispăşire, care rămăsese nestudiată săptămâna trecută. Mi-am scos notiţele şi am citit împreună a treia posibilitate.

3. Cristos a murit pentru cei aleşi, astfel încât a făcut o ispăşire generală pentru păcatele tuturor oamenilor, în care s-au inclus şi păcatele celor aleşi.

Astfel, Cristos a murit pentru cei aleşi în acelaşi fel în care a murit pentru cei care nu fost aleşi şi moartea Sa pentru cei care nu au fost aleşi a fost aceeaşi ca şi moartea Sa pentru cei aleşi. Răspunsul la întrebarea în ce fel se deosebeşte această concepţie de universalism este că oamenii trebuie să accepte această ispăşire şi cei care nu o vor accepta nu vor fi mântuiţi – mânia lui Dumnezeu rămâne peste ei şi va rămâne veşnic.

În timp ce reflectam la această problemă, i-am spus lui Terry: „Să ştii că mai există o posibilitate". „Care este?" a spus ea pe un ton aproape imperativ. „Ştii ceva, te rog să faci pop-corn, să pregăteşti sucuri şi între timp eu scriu câteva idei".

Am trecut repede peste ideile anterioare:

1. Fie există o contradicţie în Biblie în lumina celor două serii de pasaje dintre care unul afirmă că Iisus a murit pentru cei aleşi, iar celălalt afirmă că El a murit pentru toţi. Am eliminat această posibilitate pe baza credinţei mele ferme în ineranta Scripturii.

2. Fie Biblia susţine universalismul, convingerea că toţi oamenii vor fi mântuiţi, deoarece Cristos a murit pentru toţi oamenii. Am eliminat această posibilitate în lumina versetelor care afirmă clar faptul că necredincioşii nu vor fi mântuiţi.

3. Fie Biblia susţine că Iisus a murit pentru cei aleşi şi pentru cei care nu au fost aleşi în acelaşi mod.

Am fost obligat să recunosc că aveam probleme cu toate cele trei posibilităţi. A murit Cristos pentru cei aleşi şi pentru cei care nu au

fost aleşi în sensul că a ispăşit păcatele tuturor? Dar nu înseamnă ispăşirea faptul că El a îndeplinit cerinţele dreptăţii şi legii lui Dumnezeu pentru oameni ca o condiţie a primirii lor înaintea unui Dumnezeu etern? Nu înseamnă ispăşirea faptul că Iisus a fost un înlocuitor care şi-a asumat toate responsabilităţile legale ale celor pentru care a murit? Astfel, dacă El a murit pentru cei aleşi şi pentru cei care nu au fost aleşi în acelaşi mod, nu ar trebui ca ambele grupuri să fie mântuite? Problema aici nu era dacă moartea lui Cristos avea efect prin credinţă, ci în ce sens a murit Cristos pentru fiecare grup?

A fost o moarte ispăşitoare sau nu? Dacă a fost o moarte ispăşitoare, atunci păcatele celor pentru care a murit El au fost ispăşite! A fost o îndeplinire a dreptăţii şi a legii lui Dumnezeu sau nu? Dacă a fost, atunci cei pentru care a murit Cristos sunt primiţi de Dumnezeu.

A fost o moarte înlocuitoare? Atunci cei pentru care a murit Cristos ca un înlocuitor vor fi primiţi de Dumnezeu.

Şi-a asumat Cristos responsabilităţile legale? Dacă da, atunci cei ale căror responsabilităţi şi le-a asumat prin moartea Lui, şi-au îndeplinit aceste responsabilităţi.

Astfel, dacă Iisus a murit pentru cei aleşi şi pentru cei care nu au fost aleşi în acelaşi mod, arunci ispăşirea, înlocuirea şi îndeplinirea responsabilităţilor legale a fost în favoarea celor aleşi, dar şi a celor care nu au fost aleşi. Însă cum poate fi acest fapt adevărat dacă Biblia ne învaţă cu claritate că oamenii pierduţi vor ajunge în iad? Vor fi în iad cei pentru care Cristos a plătit în mod satisfăcător preţul prin ispăşire şi înlocuire?

Pe de altă parte, dacă moartea lui Cristos pentru ambele grupuri nu a fost o lucrare completă (o jertfă ispăşitoare, înlocuitoare, pentru îndeplinirea responsabilităţilor lor legale) atunci cum pot fi mântuiţi cei aleşi printr-o moarte care nu a ispăşit păcatele? O moarte care nu a fost înlocuitoare? O moarte care nu a satisfăcut cerinţele dreptăţii şi legii lui Dumnezeu privitoare la păcat?

Concluzia la care am fost obligat să ajung a fost că Iisus nu a murit pentru cei aleşi şi pentru cei care nu au fost aleşi în acelaşi mod. Moartea Lui pentru cei aleşi a fost o lucrare completă – a murit într-adevăr ca jertfă ispăşitoare, înlocuitoare şi care a satisfăcut cerinţele dreptăţii şi legii lui Dumnezeu în privinţa păcatului. Dacă vorbim despre moartea lui Cristos pentru cei care nu au fost aleşi, nu

putem folosi aceiaşi termeni.

Aceasta ar putea fi şi explicaţia celor două grupuri de pasaje referitoare la moartea lui Cristos pentru cei aleşi şi pentru cei care nu au fost aleşi. Era necesar un studiu mai amănunţit pentru interpretarea acestor pasaje, dar pe moment am fost foarte bucuros de concluziile la care am ajuns.

I-am explicat lui Terry ideile mele referitoare la această posibilitate în timp ce ne serveam cu pop-corn şi Coca-Cola. Am discutat subiectul timp de mai multe ore şi Terry fost de acord cu concluziile mele: moartea lui Cristos pentru cei aleşi şi pentru cei care nu au fost aleşi nu putea fi aceeaşi.

Dar apoi ea a întrebat: „Cum explici toate celelalte versete?" Avea dreptate. Ce vrea să spună Biblia atunci când afirmă:

Cristos este mântuitorul LUMII.

Ioan 4: 41 – 42; 1 Ioan4: 14 Cristos este mântuitorul tuturor OAMENILOR.

1 Timotei4: 10 Cristos este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul LUMII.

Ioan 1: 29

Cristos a împăcat LUMEA cu Sine însuşi, netinându-le în socoteală păcatele lor.

2 Corinteni5: 19 Cristos doreşte ca toţi OAMENII să fie mântuiţi.

1 Timotei 2: 3 – 6 Cristos s-a dat ca preţ de răscumpărare pentru TOŢI.

1 Timotei 2: 3 – 6 Cristos a gustat moartea pentru TOŢI.

Evrei 2: 9 Cristos este jertfa de ispăşire pentru păcatele LUMII întregi.

1 Ioan 2: 2

Am convenit ca aceste versete să constituie baza discuţiei noastre de vinerea următoare. În timp ce mergeam spre şcoală, mă întrebam cum vom găsi timp pentru studiu, mai ales că începuse şcoala de vară şi aceste sesiuni de studii sunt chiar mai încărcate decât cele din timpul şcolii propriu-zise.

Cu toate acestea, în noaptea aceea nu am adormit cu gândul la ispăşirea limitată, ci gândindu-mă la sanctuarul limitat – la cele cincizeci de persoane aflate într-o sală de o mie de locuri de la First Baptist Church. Convingerea că este voia Domnului să fiu pastor acolo mi se întărea tot mai mult.

CAPITOLUL 22

NEAGĂ CALVINISMUL NECESITATEA RUGĂCIUNII?

Pentru mine (şi cred că pentru mulţi pastori), cele mai bune ore ale săptămânii sunt cele care urmează serviciului de duminică seara. Abia atunci mă pot relaxa. Este zona tampon între presiunea crescândă din săptămâna care a trecut şi cea care urmează. De cele mai multe ori îmi petreceam acele ore acasă la Terry, relaxându-mă. Nu vorbeam despre biserică! Nu discutam teologie! Nu ne întâlneam cu alţi oameni! Era timpul nostru de relaxare şi discuţie pentru a ne cunoaşte mai bine.

Aşa s-a desfăşurat şi seara de duminică de după cea de-a doua discuţie despre ispăşire, până în momentul în care a sunat telefonul. Terry mi-a întins receptorul. Primul meu gând a fost: *Care dintre membrii bisericii trece printr-oproblemă sau are vreun necaz*?

Spre surprinderea mea, nu era un membru al bisericii mele, ci preşedintele comitetului de alegere a pastorului de la First Baptist Church. El mi-a spus cu o voce blândă, dar fermă: „Vreau să afli că în această seară am votat şi vrem să te invităm să ocupi slujba de pastor în biserica noastră".

Am fost şocat! M-au votat pastor fără ca eu să le dau de înţeles că sunt interesat. Cum au putut lua o astfel de hotărâre?

Tăcerea mea l-a convins pe preşedinte de surprinderea mea, de aceea a continuat, oferindu-mi mai multe informaţii.

„Ştiu că nu am obţinut permisiunea ta, dar membrii au insistat să votăm încă din duminica în care ai fost în mijlocul nostru. Iar votul a fost unanim!"

„Unanim?" am întrebat aproape la fel de şocat ca la primele lui cuvinte (gândindu-mă la dr. Bloom).

„Dar ce s-a întâmplat cu dr. Bloom?" am întrebat.

„Aceasta este o altă poveste", mi-a spus cu multă convingere în glas.

„Ei bine, oricum vei afla mai devreme sau mai târziu, aşa că mai bine să afli acum. Dr. Bloom a suferit un infarct în această după-amiază, cu numai câteva ore înainte de serviciul de seară. În acest moment se află la spital. Când am anunţat dimineaţa că vom vota în serviciul de după-amiază, a făcut o scenă şi a spus că nu vom vota decât dacă trecem peste cadavrul lui! Ei bine, aproape că s-a ajuns acolo".

Sentimentele mele nu au fost numai confuze după ce am închis telefonul, ci şi foarte amestecate. First Baptist Church a votat în unanimitate ca să devin pastorul lor, fără ca eu să ştiu sau să încuviinţez acest lucru! Dr. Bloom se afla în spital în urma unui atac de cord suferit cu numai câteva ore înainte de vot, după ce făcuse o scenă când aflase despre vot. Acum eu trebuia să iau o decizie, ceea ce mi se părea foarte greu, luând în considerare dragostea şi aprecierea pe care le aveam pentru oamenii de la Lime Creek Baptist, povara pe care o simţeam pentru First Baptist Church şi relaţia mea încordată cu un anumit bolnav.

I-am cerut preşedintelui comitetului un răgaz de o săptămână pentru a mă ruga înainte de a lua o hotărâre. Răspunsul lui a fost să îmi iau un răgaz de două săptămâni, chiar de o lună! Erau convinşi că eu eram pastorul potrivit pentru biserica lor şi erau dispuşi să aştepte până când Dumnezeu îmi va pune pe inimă povara acestei lucrări. Relaxarea din acea duminică s-a încheiat – fiind înlocuită de o povară!

A doua zi după cursuri am plecat la spital, sperând să-l pot vedea pe dr. Bloom. Am dezbătut mult problema în mintea mea înainte de a lua această hotărâre. Chiar şi după ce m-am hotărât să merg au rămas întrebări fără răspuns. Mă va primi? Nu-i va face mai rău prezenta mea? Va face o altă scenă şi mă va goni?

Poate că vă întrebaţi de ce am hotărât să-l vizitez pe dr. Bloom, dacă existau aceste probleme. Am întrebat la spital şi am aflat că atacul de cord nu a fost chiar atât de grav cum s-a crezut iniţial. Nu se afla la reanimare, ci într-un salon. M-am hotărât că trebuie să merg să-l vizitez, ca o dovadă a dragostei, în ciuda acţiunilor şi atitudinii lui faţă de mine. Aceasta era obligaţia şi datoria mea înaintea Domnului. Cum va reacţiona era răspunderea lui înaintea lui Dumnezeu.

Totuşi eram destul de îngrijorat în timp ce mă îndreptam spre salon. Am bătut la uşă. Am deschis uşa după ce am primit un răspuns mormăit dinăuntru. Am intrat pregătindu-mă sufleteşte pentru ceea ce urma să se întâmple. Nu am aşteptat ca dr. Bloom să vorbească, ci am luat cuvântul imediat: „Dr. Bloom, am vrut să aflu cum vă simţiţi”. Răspunsul lui a fost la fel de rece ca şi privirea lui: „Pointer, ce cauţi aici? încă nu eşti pastorul meu şi probabil că nu vei fi niciodată, chiar dacă predici la First Baptist Church”. Am observat că nu spusese „pastor la First Baptist Church”.

Am încercat să-i ignor cuvintele, întrebându-l dacă aş putea să

fac ceva pentru el. A fost evident o greşeală pentru că i-am oferit ocazia să-mi spună să ies afară şi să-l las singur.

Am încercat să rămân calm şi l-am întrebat cu blândeţe: „Mă pot ruga pentru dumneavoastră înainte de a pleca?”

Răspunsul lui a fost un atac împotriva presupusei mele teologii: „Când cineva este calvinist, aşa cum eşti tu, Pointer, totul este oricum predestinat. Nu văd ce valoare mai poţi atribui rugăciunii”.

Cu aceste cuvinte s-a întors cu faţa spre fereastră, adică cu spatele spre mine. Mi-am încheiat vizita spunând cu amabilitate: „Sper că vă veţi întoarce curând la şcoală, domnule profesor”.

Am ieşit după aceste cuvinte, dar aveam inima grea. Sperasem din tot sufletul că atacul de cord i-a schimbat atitudinea faţă de mine. Dar nu era cazul. Mintea mea s-a reîntors atunci la problemele legate de şcoala de vară, la biserică, la lucrare şi la hotărârea dificilă cu privire la First Baptist Church. Doctrina ispăşirii limitate a rămas într-un con de umbră, cel puţin pentru moment, fiindcă eram doar un om, iar numărul de ore pe zi este limitat.

Cu toate acestea, dr. Bloom a făcut o afirmaţie care mi-a dat de gândit în timp ce plecam. Ce este rugăciunea? Care este locul ei în calvinism? Nu mai este rugăciunea necesară în teologia calvinistă? Am tras concluzia că ar exista o contradicţie în acest caz între calvinism şi Scriptură, pentru că Biblia vorbeşte cu claritate despre necesitatea rugăciunii în lucrarea Domnului. Rugăciunea trebuie să facă parte din mijloacele pe care le foloseşte Dumnezeu pentru a-şi atinge scopurile şi ea trebuie să facă parte din răspunderile omului înaintea lui Dumnezeu. Calvinismul nu neagă responsabilitatea omului, nici responsabilitatea omului pierdut de a se pocăi şi a crede, nici responsabilitatea credinciosului de a trăi o viaţă plăcută lui Dumnezeu, care cuprinde şi posibilitatea şi privilegiul rugăciunii.

CAPITOLUL 23

VINDECĂ TEOLOGIA CALVINISTĂ TOATE RELELE DIN BISERICĂ?

În sâmbăta următoare am participat la o conferinţă despre doctrinele calvinismului. Au fost programaţi mai mulţi vorbitori. Am participat la conferinţă la invitaţia lui Jim Mitchell, fostul pastor de la Lime Creek. Chiar dacă ultima noastră întâlnire fusese cam explozivă, Jim a fost prietenos când m-a invitat. Mi-a spus că nu am participat şi nici nu voi mai participa la ceva asemănător. A avut dreptate.

Am ajuns cu câteva minute înainte de începerea programului de dimineaţă şi am găsit sala bisericii organizatoare aproape plină. Am ocupat loc în faţă (locurile din spate erau pline) şi am răsfoit programul conferinţei, fiind interesat mai ales de vorbitori şi de subiectele lor. Am observat că vom audia şase predici, câte două în fiecare sesiune. Vorbitorii erau în cea mai mare parte pastori şi subiectele erau interesante, chiar dacă unele erau destul de teologice.

După cele aproape treizeci de minute de cântece şi anunţuri, a urcat pe podium primul vorbitor. Subiectul lui a fost sfinţenia lui Dumnezeu, un subiect foarte serios, dar, spre surprinderea mea, în primele cincisprezece minute a făcut ascultătorii să râdă, spunând glume. Părerea mea a fost că glumele erau deplasate, oricare ar fi fost subiectul predicii, dar cu atât mai mult înaintea unei predici despre sfinţenia lui Dumnezeu. Am aşteptat cu nerăbdare să citească textul şi să-l explice.

Dar ar fi trebuit să ştiu că predicatorul care în introducere se ocupă de buna dispoziţie a ascultătorilor nu se va descurca mai bine nici în continuare. Până la urmă a citit un text, dar nu l-a folosit decât pentru a scoate câteva afirmaţii generale din el şi a stoarce câteva lacrimi. A vorbit puţin şi despre doctrină, dar mai ales ca să atace şi să se năpustească asupra tuturor, cu excepţia calviniştilor. A continuat pe acelaşi ton timp de o oră, adică predica lui a durat o oră şi un sfert, dacă punem la socoteală şi cele cincisprezece minute de glume.

Predica a demonstrat mai degrabă lipsa de sfinţenie a predicatorului decât sfinţenia lui Dumnezeu.

Când al doilea vorbitor din acea dimineaţă a predicat despre puritani în loc să predice din Scriptură, am început să mă întreb dacă nu-mi pierdeam timpul la această conferinţă. După ce a citit un text, şi-a folosit timpul (mai mult de o oră) citând din puritani şi dezvoltând ideilor lor. La fel ca la prima predică, a lipsit prezentarea şi explicarea textului: nu a fost explicat contextul, nu s-au luat în considerare gramatica şi sintaxa, nu s-a explicat semnificaţia cuvintelor, nu s-a dat o schiţă a textului care să prezinte adevărurile pasajului. Primul predicator i-a făcut pe oameni să moară de râs, iar al doilea i-a făcut să moară de plictiseală şi nimeni nu a înţeles ce vrea de fapt să spună. Am început să mă întreb de unde şi-au luat ideile şi cum trebuie să fie o predică.

Am plecat împreună cu fostul pastor să luăm prânzul şi am fost

uimit să constat că a fost cucerit de cele două predici. A recunoscut că nu i-au plăcut glumele, dar i-a plăcut ce a urmat şi a savurat citatele din scriitorii puritani. Nu am vrut să par prea rece şi critic, dar i-am spus că mesajele pe care le-am auzit nu au trecut testul predicării biblice. Nu a înţeles ce i-am spus şi situaţia a început să se tensioneze şi, pentru că nu am vrut o altă explozie, ca la întâlnirea noastră anterioară, am tăcut şi l-am lăsat să bată câmpii vorbind despre binecuvântările dimineţii. În tot acest timp mă rugam ca după-amiaza să nu semene cu dimineaţa. Dacă semăna, nu aş mai fi putut suporta şi sesiunea de seară.

Spre bucuria mea, sesiunea de după-amiază nu s-a asemănat cu cea de dimineaţă. Am auzit două predici foarte bune, extraordinare chiar. Au fost pline de conţinut – era evident că predicatorii se pregătiseră foarte bine. Nu au pierdut timpul şi nici nu au atacat pe cineva, aşa cum au făcut vorbitorii de dimineaţă. Conţinutul a fost bine organizat, prezentat clar cu ajutorul unei schiţe şi rostit cu compasiune şi umilinţă, dar şi cu îndrăzneală şi putere. Am fost hrănit spiritual şi încurajat.

Am plecat de la conferinţă după sesiunea de după-amiază. Trebuia să mă pregătesc pentru predicile de a doua zi. Mi-a fost şi teamă de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în sesiunea de seară. Eram convins că am asistat la ce a fost mai bun şi mai rău din programul conferinţei. Aveam şi alte răspunderi, deci ce rost avea să mai rămân, numai ca să mai aud ceva rău?

Dar am învăţat ceva de la conferinţă. A fi calvinist nu înseamnă că ştii cum să predici sau să foloseşti Cuvântul lui Dumnezeu. Calvinismul nu produce în mod automat predicatori capabili. De fapt, un predicator calvinist poate face aceleaşi greşeli pe care le face şi un predicator necalvinist: o abordare deficitară a textului, lipsa de conţinut a predicii, o organizare precară a predicii, un mod neadecvat de transmitere a mesajului. Poate că un calvinist are o bază biblică mai solidă (dacă teologia calvinistă este într-adevăr biblică), fapt ce îi conferă un avantaj în lucrarea creştină, dar am ajuns la concluzia că teologia calvinistă nu este remediul pentru toate relele bisericii.

CAPITOLUL 24

ESTE CRISTOS MÂNTUITORUL LUMII?

În vinerea următoare m-am întâlnit cu Terry ca să finalizăm discuţia cu privire la ispăşire. Nu am mai încercat să-l vizitez pe dr.

Bloom la spital, dar m-am rugat pentru el şi pentru invitaţia de a deveni pastorul bisericii First Baptist. Nu am luat nicio hotărâre în nicio problemă.

Când m-am întâlnit cu Terry vineri seara, am recapitulat ideile şi concluziile de la întâlnirea precedentă: Cristos nu a murit pentru cei care nu au fost aleşi în acelaşi mod ca şi pentru cei aleşi. Moartea Lui a fost ispăşirea pentru păcatele celor aleşi – adică El a îndeplinit toate cerinţele dreptăţii şi legii lui Dumnezeu pentru primirea lor înaintea unui Dumnezeu etern. Problema cu care ne confruntam acum era explicarea versetelor din Scriptură care păreau să afirme că moartea lui Cristos a fost universală şi aceeaşi pentru cei aleşi ca şi pentru cei care nu au fost aleşi.

I-am atras atenţia lui Terry asupra faptului că multe dintre pasajele problemă conţin cuvântul „lume" şi că sunt din Evanghelia şi din Epistolele lui Ioan. Am mai spus că Ioan a fost evreu şi un conducător-cheie al bisericii din Ierusalim (Galateni 2: 9), alcătuită în principal din evrei. Apoi i-am spus că Pavel a fost apostolul neamurilor (Fapte 9: 15; 15: 3; Romani 3: 29; 11: 11) şi că a întâmpinat dificultăţi serioase încercând să-i convingă pe fraţii lui evrei în Cristos că Biserica (trupul lui Cristos) era alcătuită atât din evrei, cât şi din neamuri.

Pavel a fost nevoit să poarte lupta pentru acceptarea conceptului de biserică-trup al lui Cristos încă de la începutul lucrării sale. A purtat această luptă chiar şi la Conciliul bisericii din Ierusalim (Fapte 15), unde adevărul a învins, dar a continuat lupta pentru aplicarea principiului unui singur trup în practica bisericilor. Până la urmă Pavel a fost arestat din această cauză (Efeseni 3: 1 – aici sensul cuvântului „taină" este că Biserica se compune din evrei şi neamuri). Vedeţi şi 2 Timotei 1: 1 – 12; Fapte 21: 28; 22: 1 – 22.

Trebuie să înţelegem în acest context pasajele din Ioan care conţin cuvântul „lume". Am studiat mai ales următoarele pasaje: Cristos este Mântuitorul *lumii* (Ioan 4: 41 – 42 şi 1 Ioan 4: 14).

Atât de mult a iubit Dumnezeu *lumea*, că a dat pe singurul Său Fiu (Ioan 3: 16).

Iată mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul *lumii* (Ioan 1: 29).

El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale *întregii lumi* (1 Ioan 2: 2).

„Nu afirmă Ioan în aceste pasaje faptul că Iisus Cristos a murit pentru toţi oamenii, din toate popoarele, referindu-se în special la

neamuri, nu doar la evrei?" – am întrebat-o pe Terry.

Am continuat cu mai multe propoziţii condiţionale.

„Dacă El este în mod literal Mântuitorul lumii (al fiecărui om din lume), atunci toţi vor fi mântuiţi. Mai exact nu spune Iisus că El este Mântuitorul nu numai al evreilor, ci chiar al neamurilor?

Dacă literal El ridică păcatul lumii (păcatul fiecărui om din lume), atunci fiecare om va fi salvat. Aşadar nu spune Ioan că El este jertfa de ispăşire nu doar pentru evrei, ci pentru păcatele evreilor şi ale neamurilor deopotrivă?

Şi iarăşi, pasajul din Ioan 3: 16 nu afirmă că El i-a iubit atât pe evrei, cât şi neamurile şi că şi-a dat Fiul pentru toţi cei ce cred să poată fi mântuiţi?

În concluzie acesta ar putea fi înţelesul cuvintelor lui Pavel din 2 Corinteni 5: 19 – Cristos împacă lumea cu Sine, însemnând că reconciliază cu El însuşi nu fiecare om ci evrei şi neamuri deopotrivă".

Deducţia noastră a fost că dacă termenul din lume din aceste pasaje (cu excepţia celui din Ioan 3: 16) s-ar considera drept o referire la orice om de pe pământ, ar rezulta un universalism al mântuirii, ceea ce în mod clar Biblia ne învaţă.

Nu este clar că scriitorul acestor pasaje vorbeşte despre evrei şi neamuri folosind cuvântul lume?

1. Cristos este Mântuitorul lumii (atât evrei, cât şi neamuri; Ioan 4: 41 – 42 şi 1 Ioan 4: 14).

2. Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (atât evrei, cât şi neamuri, Ioan 1: 29).

3. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre (ale evreilor); şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi (atât evrei, cât şi neamuri; 1 Ioan 2: 2).

4. Cristos a împăcat lumea (atât evrei, cât şi neamuri) cu El însuşi (2 Corinteni 5: 19).

Am căzut de acord că nu am rezolvat toate problemele puse de aceste pasaje în privinţa doctrinei ispăşirii limitate. În restul întâlnirii ne-am rugat şi am vorbit despre First Baptist Church. Hotărâsem o dată limită pentru luarea deciziei (ziua următoare). Am început să recunosc că aveam în inimă convingerea profundă că First Baptist Church va avea curând un pastor nou.

CAPITOLUL 25

EXISTĂ VREO PROBLEMĂ DACĂ SUNT CALVINIST?

În timp ce mă îndreptam spre internat în acea seară, un gând numi dădea pace, pe lângă gândurile legate de studiul doctrinelor în care eram angajat. Ştiind deja că îi voi răspunde preşedintelui comitetului de alegere a pastorului că Dumnezeu mi-a dat aceeaşi convingere ca a lor, m-am întrebat dacă nu le ascundeam un aspect important. Mi-am amintit că am spus comitetului de la Lime Creek Church că nu eram calvinist, deşi nu ştiam ce este un calvinist şi a trebuit să-mi îndrept greşeala. Acum îmi puneam întrebarea dacă nu greşesc ascunzând de comitetul de la First Baptist Church faptul că eram tot mai atras de teologia calvinistă.

Gândindu-mă la această problemă, am avut mai multe întrebări. Ce ar însemna pentru ei faptul că sunt calvinist? Ştiau oare ce este un calvinist? De ce să-mi pun în pericol slujba de la biserică dezvăluindu-le un lucru pe care probabil că nu îl înţelegeau? Presupunând că auziseră termenul „calvinist", ce se va întâmpla dacă el avea doar conotaţii negative pentru ei? Sau dacă au întâlnit hipercalvinişti şi mă vor aşeza în aceeaşi categorie cu aceşti fraţi exagerat de zeloşi?

Pe de altă parte, nu eram dator să informez biserica (sau cel puţin comitetul de alegere a pastorului) de concepţiile mele pentru ca să nu pot fi acuzat ulterior că le-am ascuns acest aspect? Dar eram într-adevăr calvinist? în întâlnirea dezastruoasă pe care o avusesem cu biserica, la instigarea dr. Bloom, am afirmat că nu sunt calvinist, lucru adevărat în acel moment. Dar acum studiasem mai aprofundat primele trei puncte ale calvinismului şi eram de acord cu primele două (depravarea totală şi alegerea necondiţionată). La punctul al treilea (ispăşirea limitată), cel mai dificil, am ajuns la concluzii care îmi dovedeau valabilitatea doctrinei ispăşirii limitate. Am început să îmi dau seama cum ultimele două puncte (harul irezistibil şi perseverenţa sfinţilor) decurg logic din primele trei puncte. Totuşi mai trebuia să verific valabilitatea scripturală a acestor două puncte.

În sfârşit, mai era întrebarea dacă doctrina calvinistă va avea efecte asupra lucrării mele. Erau metodele mele actuale de îndeplinire a slujbei de pastor atât de departe de practica doctrinei calviniste? Ce va trebui să schimb (dacă ar fi ceva de schimbat) în cazul în care voi ajunge să fiu de acord cu toate cele cinci puncte ale calvinismului?

Cred că întrebarea cheie era cât de mult trebuie să spună un potenţial pastor viitoarei sale biserici despre teologia şi metodele sale

de lucrare. Mi-am dat seama de problemele reale care pot apărea dacă o biserică are convingeri foarte ferme în privinţa teologiei şi metodologiei lucrării, iar omul pe care vor să-l angajeze ca pastor are alte convingeri şi omite să le dezvăluie de la început.

Mai credeam că pot apărea probleme (chiar dacă nu în acest caz) dacă un pastor este dogmatic în teologie şi metodologie, iar biserica nu este la fel de hotărâtă în această privinţă. În acest caz, cel puţin parţial, rezolvarea problemei depinde de disponibilitatea pastorului de a merge într-o biserică şi de a lucra cu oamenii pornind de la nivelul lor teologic, pentru a-i conduce încet spre convingerile sale prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Apoi mai era problema metodei realizării acestui lucru. Să înceapă să predice expozitiv din toate cărţile biblice care se ocupă de aceste subiecte şi să le prezinte doctrina în contextul Scripturii sau să abordeze frontal doctrina şi să nu predice despre nimic altceva decât despre cele cinci puncte ale calvinismului?

Apoi mai era problema atitudinii pastorului: să se apropie cu iubire de oameni şi să-i păstorească sau să-i abordeze cu o atitudine agresivă, atacându-i dacă nu sunt de acord cu predicile şi doctrina lui?

Mi-am adus aminte la acest punct de biografia fostului pastor de la Lime Creek Church. În biografia sa, el a afirmat în termeni categorici că era un calvinist care crede ferm în toate cele cinci puncte ale doctrinei. Pe lângă prezentarea celor cinci puncte ale calvinismului, el le-a şi definit, folosind citate din mărturisirile de credinţă pentru a-şi susţine convingerile. Biografia lui semăna mai degrabă cu un tratat doctrinar.

De asemenea, a mai scris în biografie că Dumnezeu nu l-a chemat să-i viziteze pe bătrâni, pe bolnavi etc, ci l-a chemat să studieze, să se roage şi să predice. Am fost de acord cu părerea lui că nu este bine ca pastorul să renunţe la studierea Bibliei şi să devină numai un confident al membrilor, a cărui sarcină este să-i facă să se simtă bine. Am fost de acord şi cu seriozitatea pe care o acorda pregătirii predicilor şi cu timpul mare alocat acestei activităţi. Dar mi-am dat seama şi cât de greşit putea fi interpretată această biografie care prezintă numai aspectele doctrinare şi metodologice.

Gândindu-mă la aceste lucruri şi fiind convins că omul care are aceste probleme de multe ori nu are şi răspunsurile, iar omul care are răspunsurile probabil că nu are problemele respective, am reuşit în

cele din urmă să adorm.

A doua zi dimineaţă, fiind sâmbătă, l-am căutat pe preşedintele comitetului de la First Baptist Church şi i-am spus despre convingerea mea tot mai mare că voi deveni pastorul lor. Bucuria cu care a reacţionat el m-a încurajat. I-am spus că mai aveam o ultimă întrebare.

La început a fost descumpănit, dar l-am liniştit spunându-i că nu era o problemă foarte importantă, cel puţin din punctul meu de vedere. Am convenit să ne întâlnim la prânz pentru a pune la punct ultimele detalii, inclusiv cele privitoare la ultima mea întrebare, înainte de a spune da.

Am hotărât să nu abordez direct problema punând întrebarea: „Există vreo problemă pentru biserică dacă sunt calvinist?" Nu avea rost să folosesc un termen care poate suna ameninţător în cazul în care este înţeles greşit.

Am procedat aşa şi, după un timp de la începerea întâlnirii, i-am pus întrebarea: „Are vreo importantă pentru biserică ce convingeri teologice are pastorul?"

El mi-a răspuns: „Da, pastorul trebuie să fie baptist".

I-am răspuns: „Da, este adevărat, dar baptiştii de astăzi au mai multe concepţii teologice. Din punct de vedere istoric, baptiştii au fost calvinisti, dar mulţi au abandonat această concepţie şi au acceptat o poziţie modificată, mai apropiată de arminianism. Influenţa arminianistă este astăzi atât de mare, încât mulţi baptişti nu au auzit niciodată despre calvinism şi, atunci când aud vorbindu-se despre această teologie, o consideră eretică, înainte de a cunoaşte realitatea că, din punct de vedere istoric, este o teologie baptistă".

Nedumerirea de pe faţa lui m-a convins că nu era informat despre concepţiile teologice reprezentate de cuvintele folosite de mine. Sincer să fiu, nu doream să-i ţin o lecţie teologică în timpul prânzului. Din acest motiv i-am dat o explicaţie generală, este adevărat că mai lungă, dar simplă.

I-am spus că am crescut în domeniul teologic în ultimul timp, convingerile mele devenind tot mai profunde şi că eram convins (şi plin de speranţe) că acest proces va continua şi că mă voi maturiza în anii care vor urma.

I-am mai spus că, în cazul în care voi ajunge la concepţii care nu mai sunt compatibile cu teologia baptistă trecută sau prezentă (lucru pe care nu-l puteam anticipa), îmi voi da demisia din slujba de pastor.

De asemenea, i-am mai spus că preocuparea mea principală va fi să predic expozitiv Cuvântul lui Dumnezeu, iar când voi ajunge în studierea unei cărţi biblice la pasaje cu probleme teologice adânci, le voi aborda cu iubire şi consideraţie fată de oamenii care nu sunt de acord cu ele.

I-am mai spus că dezvoltarea concepţiilor mele teologice ar putea duce la necesitatea efectuării unor schimbări în metodele de lucru şi, în acest caz, voi introduce aceste schimbări treptat, înţelegând nevoia de a-i învăţa pe oameni şi de a le explica motivele schimbării.

Preşedintele comitetului mi-a spus că este în totalitate de acord cu propunerile mele!

Când l-am întrebat dacă ar trebui să împărtăşesc aceste convingeri cu membrii comitetului de alegere a pastorului, m-a asigurat că ei nu vor avea nicio obiecţie. Dar a insistat că trebuie să mi se acorde suficient timp pentru a le discuta cu întreg comitetul. Am făcut deci o listă cu aceste aspecte, i-am cerut să le citească membrilor comitetului şi apoi să stabilească o întâlnire în care să discutăm problemele de pe listă.

Lucrurile s-au desfăşurat aşa cum mi-a spus preşedintele comitetului. Membrii nu au găsit nicio obiecţie. Mai mult, când am discutat cu ei despre aceste aspecte, am simţit că preocuparea mea de a le aborda deschis a dus la creşterea dragostei şi respectului lor faţă de mine. Poate că au avut experienţe negative cu foştii pastori care făceau totul singuri, fără să se consulte cu nimeni, fără să le spună despre motivele schimbărilor impuse şi fără să fie interesaţi de starea reală în care se aflau oamenii.

Astfel hotărârea era finală! Am demisionat din slujba de pastor la Lime Creek Church în duminica următoare şi am început să mă ocup de preluarea conducerii bisericii First Baptist Church din Collegetown. Ceea ce părea imposibil a devenit realitate. Singura mea grijă cu privire la viitor erau conflictele cu dr. Bloom.

CAPITOLUL 26

ÎN BIBLIE „TOŢI „ÎNSEAMNĂ ÎNTOTDEAUNA TOŢI?

După luarea hotărârii schimbării amvonului şi a bisericii, am putut relua studiile teologice de vineri seara cu Terry. Am fost obligat să mă pregătesc pentru această schimbare şi am avut la dispoziţie patru săptămâni pentru a-mi încheia lucrarea la Lime Creek. Când am reluat studiile cu Terry, am analizat pe scurt etapa la care ne aflam în

studierea celui de-al treilea punct al calvinismului.

1. Unele versete arătau şi învăţau că Iisus a murit pentru Biserică într-un mod unic, concluzie la care am ajuns studiind înţelesul cuvântului ispăşire.

2. Alte versete păreau să susţină că El a murit pentru toţi oamenii în acelaşi mod.

După ce am stabilit că primul punct era conform Bibliei, am studiat al doilea grup de versete. Am observat că unele versete conţin cuvântul „lume". După ce am văzut că este imposibil ca termenul „lume" folosit în aceste pasaje să însemne „fiecare om", am ajuns la concluzia (mai ales în lumina cadrului istoric al bisericii primare) că termenul trebuie să se refere la evrei şi la neamuri, pentru a sublinia faptul că nu era vorba doar despre evrei. Dacă prin cuvântul „lume" am înţelege întotdeauna „fiecare om" atunci am ajunge la universalism, concepţia că toţi oamenii vor fi mântuiţi.

1 Timotei4: 10

Problema pe care o aveam acum era interpretarea celorlalte versete. I-am sugerat lui Terry să începem cu un verset mai uşor din cele care ne-au mai rămas de studiat. Acest lucru i-a plăcut. Versetul a fost 1 Timotei 4: 10, despre care ne-am notat că afirmă despre Iisus că este mântuitorul tuturor oamenilor. Am citit versetul întreg:

1.

2.

Noi muncim, în adevăr, şi ne luptăm, pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, care este mântuitorul tuturor oamenilor, şi mai ales al celor credincioşi.

I-am atras atenţia lui Terry asupra câtorva fapte:

Acest verset nu se referă la Cristos! El spune că Dumnezeul cel viu (vezi Matei 16: 16), adică Dumnezeu Tatăl, este Cel care realizează ceva pentru oameni.

Acest verset nu se referă la mântuire. Vorbeşte în primul rând despre Dumnezeu Păstrătorul (unul dintre sensurile cuvântului din limba greacă) sau Izbăvitorul tuturor oamenilor, mai ales al celor credincioşi.

Astfel, sensul versetului este că Dumnezeu Tatăl (Dumnezeul cel viu) păstrează şi păzeşte vieţile tuturor oamenilor, iar credincioşii se bucură în mod special de grija şi bunătatea Lui. Din acest motiv, versetul din 1 Timotei 4: 10 nu susţine că Iisus a murit pentru toţi

oameni în acelaşi mod.

1 Timotei 2: 1 – 6

Am studiat apoi un text mai dificil, cel din 1 Timotei 2: 1 – 6. Iată o parte din acest pasaj:

(3) Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, mântuitorul nostru, (4) care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului. (5) Căci este un singur Dumnezeu şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Iisus Hristos, (6) care S-a dat pe Sine însuşi, ca preţ de răscumpărare pentru toţi: faptul acesta trebuia adeverit la vremea cuvenită.

Ne-am notat câteva întrebări la care trebuia să găsim răspuns pentru a înţelege învăţătura pasajului.

1. Expresia „toţi oamenii" din versetul 4 se referă la fiecare om în parte care a trăit sau va trăi, fără nicio excepţie?

2. Înseamnă cuvântul „toţi" din versetul 6 fiecare om în parte care a trăit sau va trăi, fără nicio excepţie?

Terry a fost foarte uimita când am scris aceste întrebări. M-a întrebat: „Cuvântul «toţi» nu înseamnă toţi şi atât? Nu ne jucăm cu termenii şi interpretăm forţat Scriptura pentru ca «toţi» să însemne şi altceva? Toţi înseamnă toţi şi atât, nimic mai mult! Nu acesta este întotdeauna sensul cuvântului?"

Era foarte categorică şi am crezut că vom avea primul conflict de când am început studiile. Atunci ea a izbucnit în râs şi ştiam că joacă rolul avocatului diavolului. Cu toate acestea, trebuia să-i răspund, înseamnă cuvântul „toţi" – „toţi oamenii, fără excepţie", de fiecare dată când apare în Scriptură?

La fel ca în celelalte cazuri, am studiat problema înainte de a veni la întâlnire pentru a avea o călăuzire în aspectele pe care le studiam. Pe baza acestor studii, i-am spus că în Biblie cuvântul „toţi" nu se referă întotdeauna la fiecare om, fără excepţie. Pe faţa lui Terry am văzut nedumerire, dar nu eram sigur ce exprimă: reacţia avocatului diavolului sau a unui om sceptic la cuvintele mele. Am crezut că era reacţia unui sceptic, când ea mi-a cerut să-i arăt unde am găsit acest lucru. I-am spus să deschidă Biblia la Marcu 1: 5 şi i-am citit:

Tot ţinutul Iudeii şi toţi locuitorii Ierusalimului au început să iasă la El; şi, mărturisindu-şi păcatele, erau botezaţi de El în râul Iordan.

I-am cerut să se uite cu atenţie la verset. Apoi am întrebat:

1. Înseamnă acest verset că toţi oamenii, fiecare individ din ludea şi din Ierusalim au ieşit să-l asculte pe Ioan Botezătorul predicând?

2. Înseamnă acest verset că toţi oamenii, fiecare individ din ludea şi din Ierusalim au fost botezaţi în Iordan după ce şi-au mărturisit păcatele?

Terry a zâmbit şi a recunoscut: „M-ai prins! Nu, cuvântul nu se poate referi la fiecare om în parte".

„Arunci, am întrebat eu, Biblia nu foloseşte cuvântul „toţi" cu sensul de fiecare persoană, fiecare individ în contextul diverselor pasaje?"

Ea a încuviinţat din cap, fără să spună un cuvânt.

„Bine, am continuat eu, să citim şi celelalte versete". Am citit:

Dar dis-de-dimineaţă a venit din nou în Templu; şi tot norodul a venit la El. El a şezut jos şi-i învăţa (Ioan 8: 2).

Am întrebat-o: „Se referă expresia „tot norodul" la fiecare persoană, fără excepţie?"

A răspuns iarăşi printr-o mişcare a capului, de data aceasta de negare. Apoi am citit mai multe versete la rând:

Căci îi vei fi martor [Pavel], faţă de *toţi* oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut şi auzit (Fapte 22: 15).

Veţi fi urâţi de *toţi*, din pricina Numelui Meu... (Matei 10: 22).

Au venit, deci, la Ioan şi i-au zis: „Învăţătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan, şi despre care ai mărturisit tu, iată că botează şi *toţi* oamenii se duc la El" (Ioan 3: 26).

Am repetat întrebarea: „Conform acestor versete, înseamnă cuvântul „toţi" toţi oamenii, fără excepţie, de fiecare dată când apare în Biblie?

De data aceasta Terry nu mi-a răspuns, nici măcar printr-o încuviinţare a capului. A izbucnit plină de uimire: „Atunci ce înseamnă «toţi» în aceste versete?"

Întrebarea ei nu era semnul dezacordului, ci al curiozităţii.

I-am spus că poate însemna două lucruri sau că este folosit în două moduri. O posibilitate este ca termenul „toţi" să fie folosit în sens hiperbolic (adică să se refere la un mare număr de oameni, dar nu la fiecare, fără excepţie). Altă posibilitate este folosirea cuvântului „toţi" atunci când este vorba de toţi oamenii fără deosebire, adică oameni din toate popoarele, generaţiile sau clasele sociale.

Terry s-a gândit repede, a tras o concluzie şi apoi a pus o întrebare:

„Este evident că termenul «toţi» nu înseamnă fiecare persoană, fără excepţie, în versetele pe care le-ai citit. Dar cum putem şti dacă are acest sens şi în pasajul din 1 Timotei 2: 4?"

Nu mă gândisem la această problemă sub toate aspectele, dar am început să o fac când am discutat despre ea cu Terry.

I-am răspuns: „Mi se pare că trebuie să căutăm două lucruri. În primul rând, ne ajută contextul? în al doilea rând, foloseşte Biblia în vreun pasaj cuvântul „toţi" cu sensul evident de fiecare om, fără excepţie?"

Ne-am ocupat mai întâi de ordinea ideilor din contextul capitolului doi. Contextul arată în felul următor:

Versetul 1: Pavel îi îndeamnă pe cititori cu privire la mai multe lucruri, dar în primul rând cu privire la rugăciuni, cereri, mijlociri şi mulţumiri pentru „toţi oamenii". Care este sensul cuvântului „toţi" aici? Se referă la toţi oamenii, la fiecare persoană, fără excepţie, sau nu? Răspunsul este evident: nu poate însemna fiecare om, fără excepţie pentru că (1) ei nu îi cunoşteau pe toţi oamenii de pe pământ; (2) timpul nu le permitea să se roage pentru toţi oamenii de pe pământ, fără excepţie. Din aceste motive, „toţi" înseamnă oameni din toate grupurile.

Versetul 2: îndemnul lui Pavel de a se ruga pentru „toţi" oamenii se referă şi la împăraţi şi oameni cu autoritate pentru ca noi, credincioşii, să putem duce o viaţă liniştită, cu evlavie şi cinste. Acest verset arată că termenul „toţi" din versetul 1 se referă la toate clasele de oameni, de exemplu, la împăraţi, ca la un grup format din mai mulţi indivizi.

Versetul 3: Pavel spune că trebuie să ne rugăm pentru toţi oamenii ca să putem duce o viaţă liniştită, lucru bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.

Versetul 4: Pavel spune că Dumnezeu „voieşte" (nu hotărăşte, aşa cum a făcut în cazul decretelor Sale, altfel s-ar împlini) ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să ajungă la cunoştinţa adevărului. Care este sensul cuvântului „toţi" – fiecare om fără excepţie sau oameni din fiecare clasă de oameni? Contextul versetelor 1 – 3 ne spune că trebuie să înţelegem că toţi se referă la toate clasele sau grupurile de oameni şi nu la toţi oamenii fără excepţie.

Versetul 5: Pavel afirmă aici că există un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, omul Iisus Cristos.

Versetul 6: Pavel spune aici că Iisus s-a dat pe Sine însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi oamenii, la fel ca în cazul versetului precedent. Contextul versetelor 1 – 4 ne spune că „toţi" se referă la clasele sau grupurile de oameni. Pavel spune că nu există grup sau clasă de oameni care este privată de auzirea Evangheliei, pentru că trebuie să ne rugăm pentru toate clasele şi grupurile de oameni.

Astfel am ajuns la concluzia că textul din 1 Timotei 2: 1 – 6 nu ne învaţă că Iisus a murit sau că a făcut ispăşire pentru toţi oamenii fără excepţie.

Am privit la ceas cu neîncredere şi am întrebat-o pe Terry dacă era într-adevăr ora unu noaptea. Terry a râs şi a spus glumind: „Timpul zboară când ne simţim atât de bine!" Iar eu am răspuns (împreună cu sărutul de rămas bun): „Şi studiem Cuvântul lui Dumnezeu!"

M-am îndreptat spre uşă, spunându-i lui Terry că o voi căuta a doua zi. Dar nu ştiam că timpul de a doua zi nu-mi va permite să-mi respect promisiunea.

CAPITOLUL 27

CUM AU AJUNS BAPTIŞTII ÎNTR-O ÎNCURCĂTURĂ ATÂT DE MARE?

M-am sculat a doua zi plănuind să-mi mut lucrurile în casa parohială a bisericii First Baptist Church. Urcarea puţinelor mele posesiuni pământeşti într-un camion închiriat a decurs fără probleme, dar descărcarea lor mi-a luat tot restul zilei şi chiar mai mult. Dar nu pentru că aşa am vrut eu!

Când am sosit la casa parohială, am găsit un grup de oameni blocând accesul în casă. Nu ştiam cine sunt şi ce doreau. Erau aproape o sută de oameni. Nu îi văzusem pe niciunul dintre ei înainte.

Când i-am întrebat cine sunt şi ce doresc, m-au informat că sunt membri ai bisericii First Baptist Church şi că se opun venirii mele ca pastor în biserica lor. Cuvintele lor au dus la o serie de întrebări şi răspunsuri.

„A fost prezent vreunul dintre voi când am predicat la First Baptist Church?"

„Nu!"

„A fost prezent vreunul dintre voi când biserica a votat alegerea

mea ca pastor?”

„Nu!”

„Ştie vreunul dintre voi cine sunt şi care este lucrarea mea?”

„Nu, nu chiar”.

„Atunci de ce vă opuneţi venirii mele ca pastor aici?”

„Credem că nu eşti potrivit pentru biserică!”

„De ce nu?”

Răspunsul lor a fost incredibil:

„Nu avem voie să spunem”.

Mi-am repetat întrebarea:

„De ce nu?”

„Pentru că nici tu, nici alţii nu veţi înţelege”, au contracarat ei întrebarea mea.

Am continuat să pun întrebări.

„Are dr. Bloom de-a face cu acest lucru?”

„Nu putem răspunde la această întrebare”.

„De cât timp nu mai sunteţi activi în frecventarea şi sprijinirea bisericii?”

Răspunsul lor a fost vag.

„Depinde. Unii de mai mulţi ani, alţii de mai mult sau de mai puţin timp”.

„Care sunt intenţiile voastre acum?” am întrebat eu.

„Să te împiedicăm să te muţi în casa parohială!” au răspuns ei apăsat.

Prima mea reacţie a fost să le arunc o provocare începând să descarc camionul. Dar mi-am adus aminte de anii de liceu când jucam fotbal şi ştiam că uneori era mai bine să nu ataci direct dacă nu ai o poziţie bună, ci să-ţi cauţi o poziţie favorabilă şi apoi să declanşezi atacul. Deci am urcat în camion şi am plecat spre casa doctorului Bloom.

În timp ce mergeam spre casa lui, prin minte îmi treceau întrebări care mă lăsau perplex. Poate fi dr. Bloom în spatele acestei acţiuni? Dar dacă mergeam la el să-l înfrunt în timp ce el nu avea nimic de a face cu împotrivirea membrilor bisericii? Ce se putea întâmpla ţinând seama de infarctul său recent? Indiferent dacă era sau nu în spatele acestei acţiuni, nu ar fi o confruntare periculoasă pentru refacerea sănătăţii sale?

Aceste gânduri m-au convins că nu trebuie să-l văd pe dr. Bloom

singur. De fapt nu era doar problema mea, ci şi a membrilor comitetului de alegere a pastorului şi a celor cincizeci de membri. Am făcut un lucru înţelept: am oprit şi i-am telefonat preşedintelui comitetului. El a fost de acord să mă însoţească în vizita la dr. Bloom.

Când doamna Bloom ne-a deschis uşa, nu a vrut să ne lase să-l vedem pe soţul ei. În cele din urmă am auzit o comandă aspră să fim lăsaţi să intrăm. L-am găsit pe dr. Bloom stând întins pe o canapea, în halat şi papuci de casă. Nu am aşteptat să ia cuvântul preşedintele comitetului şi am întrebat, cât de calm şi de smerit am putut, ţinând seama de circumstanţe:

„Dr. Bloom, ştiţi de ce ne aflăm aici?"

Răspunsul lui a fost franc şi chiar şocant:

„Da, pentru că un grup de membri ai bisericii First Baptist încearcă să te împiedice să te muţi în casa parohială".

Următoarea mea întrebare era inutilă, pentru că el răspunsese deja la ea, dar cred că a fost o reacţie faţă de afirmaţia lui:

„Atunci ştiţi totul despre această mişcare?"

„Dacă ştiu? a răspuns el cu un zâmbet. Eu am organizat-o. Am vrut doar să te scutim de efortul de a te muta acum pentru a pleca mai târziu".

Era evident că dr. Bloom era încântat de întrevederea noastră.

Înainte ca eu să pot spune ceva, a continuat:

„Domnule Pointer, doar cincizeci de membri ai bisericii First Baptist te-au votat ca pastor. De fapt biserica are vreo două mii de membri. Cei o sută de oameni de la casa parohială sunt doar un mic procent din numărul total de membri. Este corect ca numai cincizeci de membri dintr-un total de două mii să hotărască cine va fi pastor?"

Convingerea cu care i-am pus următoarea întrebare aproape că l-a întrerupt pe dr. Bloom:

„Sunt activi aceşti membri? Cred că numai membrii activi au dreptul să hotărască viaţa şi viitorul bisericii".

Dr. Bloom mi-a vorbit iarăşi pe un ton superior:

„Tinere, această biserică nu are o listă a membrilor activi şi una a celor inactivi. Toţi membrii fac parte din aceeaşi categorie. Nu există în regulamentul nostru de funcţionare sau în procesele-verbale încheiate la adunările generale reguli care să-l priveze pe un membru de privilegiu de a vota. Te asigur că la următoarea adunare generală vor fi mai mulţi membri care vor anula votul anterior de a fi angajat ca

pastor. Deci scuteşte-te singur de efortul de a te muta, pentru că nu ţi se va permite niciodată să rămâi".

Răspunsul meu a fost îndrăzneţ şi mustrător:

„Dr. Bloom, mi-am dat seama că acţiunea este în limitele legii, dar pun la îndoială caracterul ei moral şi etic. Mai mult, ar trebui să aveţi grijă, pentru că s-ar putea să luptaţi împotriva lui Dumnezeu şi a voii Sale pentru biserică".

După aceste cuvinte mi-am cerut permisiunea de a pleca şi ne-am dus înapoi la casa parohială. Acolo am spus mulţimii că în spatele acţiunii lor se afla dr. Bloom, dar eu mă rugasem pentru această problemă, la fel cum au făcut şi membrii activi ai bisericii First Baptist şi eram convinşi că este voia lui Dumnezeu. I-am avertizat de consecinţele grave ale împotrivirii fată de voia lui Dumnezeu. Mai mult, le-am spus că vor trebui să stea permanent în jurul casei parohiale în următoarele săptămâni, pentru că, deşi astăzi mă puteau împiedica, voi reveni în zilele următoare. Iar atunci când nu voi găsi pe nimeni, mă voi muta în casă, indiferent dacă este zi sau noapte.

După ce le-am spus aceste cuvinte plin de convingere, am plecat cu preşedintele comitetului să luăm prânzul. Când ne-am întors, blocada era ridicată! Mi-am petrecut restul zilei şi al serii cu mutarea lucrurilor mele şi cu ordinea în casă. Abia când am căzut extenuat pe pat mi-am adus aminte că nu i-am telefonat lui Terry.

Cu toate că eram epuizat fizic şi mintal, am ajuns la câteva concluzii despre starea unei bisericii baptiste tipice. Am observat că majoritatea bisericilor se asemănau cu biserica First Baptist – pline de membri inactivi, dar care totuşi aveau drept de vot şi dreptul de a face tot ce doreau, chiar şi să transforme biserica într-o cârciumă. Eram convins că trebuia făcut ceva în bisericile cu situaţii similare. M-am întrebat cum au ajuns bisericile baptiste într-o încurcătură atât de mare. Nu au toate aspectele practice ale vieţii bisericii, bune sau rele, o cauză doctrinară?

Aceasta înseamnă că teologia nu se rezumă la ceea ce credem şi nu este alcătuită din credinţe fără legătură cu viaţa bisericii. Dimpotrivă, viaţa şi acţiunile bisericii sunt rezultatul teologiei. Dacă bisericile baptiste se află într-o situaţie atât de gravă, atunci cauza trebuie căutată în credinţa lor. Nu se poate separa teologia practică de teologia doctrinară. Când teologia doctrinară se îndepărtează de Biblie, teologia practică îi va urma drumul. Nu poţi avea o teologie practică

puternică şi corectă fără o teologie doctrinară puternică şi corectă. Iar dacă viaţa practică a bisericii baptiste actuale este atât de îndoielnică, ce spune acest lucru despre teologia ei?

CAPITOLUL 28
A GUSTAT CRISTOS MOARTEA PENTRU TOŢI OAMENII SAU PENTRU TOATE LUCRURILE?

În următoarele săptămâni am fost atât de ocupat cu încheierea lucrării la fosta mea biserică şi cu începerea noii mele lucrări, încât nu am avut suficient timp pentru a mai face teologie cu Terry. Fiind în vacanţa de vară, Terry a fost plecată din oraş mai multe zile în timpul mutării mele.

Prima duminică la First Baptist Church ca pastor a decurs foarte bine. Dr. Bloom nu a fost prezent şi au lipsit şi toţi membrii inactivi pe care i-a stârnit împotriva mea. Cei cincizeci de membri activi şi credincioşi au avut o atitudine copleşitor de încurajatoare faţă de noul lor pastor tânăr şi faţă de predicile lui. Dar mi-am dat seama că asupra noastră plana ameninţarea următoarei adunări generale a bisericii, când dr. Bloom şi grupul majoritar de membri inactivi ar putea prelua controlul asupra bisericii. Am început să ne rugăm consecvent pentru viitoarea adunare generală a bisericii. Ştiam că Dumnezeu era singura noastră speranţă de a evita o confruntare dureroasă. Evident, omeneşte nu era posibil ca un grup de cincizeci de membri activi să îi depăşească în pricina numărului de voturi pe cei câteva sute de membri inactivi (numărul lor se putea ridica chiar şi la o mie).

Următoarea seară de vineri ne-a găsit pe Terry şi pe mine luptându-ne tot cu subiectul ispăşirii limitate sau speciale. Am studiat destule versete ca să ne dăm seama că interpretările obişnuite ale pasajelor despre care se afirmă că vorbesc despre ispăşirea generală sunt corecte. Dar au rămas şi alte pasaje importante şi era imperios să examinăm cu atenţie Scriptura şi răspunsurile.

În acea seară am început cu versetul din Evrei 2: 9:

Dar pe Acela care a fost făcut „pentru puţină vreme mai pe jos decât îngerii" adică pe Iisus, îl vedem „încununat cu slavă şi cu cinste" din pricina morţii pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea *pentru toţi*.

Am fost obligat să recunosc că acest verset era convingător: Cristos a gustat moartea pentru toţi oamenii. Dar în primii doi ani de

colegiu am studiat limba greacă şi am pus la punct o metodă pe care o foloseam la pregătirea predicilor. De multe ori am văzut cât de multă lumină aduce limba originală în înţelegerea Scripturii.

Studiind versetul în context, am observat un lucru interesant: exista un cuvânt grecesc (*pas*) folosit în mai multe forme în versetele 8 – 10.

Versetul 8: *toate* [*panta*] le-ai supus sub picioarele Lui… Versetul 8: în adevăr, dacă i-a supus *toate* [*tapanta*]… Versetul 8: Totuşi, acum, încă nu vedem că *toate* [*ta panta*]

Îi sunt supuse. Versetul 9: El [Cristos] să guste moartea *pentru toţi* [*huper pantos*]. (Să mai observăm că lipseşte din verset cuvântul grecesc pentru om, *anthropos*.) Versetul 10: Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care şi prin care sunt *toate* [*tapanta*]…

Ştiind că Terry nu cunoştea limba greacă, am făcut următoarea schiţă pentru a-i arăta posibilităţile de traducere a acestor cuvinte în lumina genului formelor cuvântului din greacă.

Versetul 8: *toate* [*toţi oamenii*] le-ai supus sub picioarele

Lui…

sau *toate* [*lucrurile*] le-ai supus sub picioarele Lui… Versetul 8: în adevăr, dacă i-a supus *toate* [*toţi oamenii*]…

sau în adevăr, dacă i-a supus *toate* [*lucrurile*]… Versetul 8: Totuşi, acum, încă nu vedem că *toate* [*toţi oamenii*] îi sunt supuse.

sau

Totuşi, acum, încă nu vedem că *toate* [*lucrurile*]

Îi sunt supuse. Versetul 9: Prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea *pentru toţi* [*oamenii*].

sau

Prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea *pentru toţi* [*toate lucrurile*]. Versetul 10: Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care şi prin care sunt *toate* [*toţi oamenii*]…

sau

Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care şi prin care sunt toate [*lucrurile*]…

Pentru interpretarea pasajului era evident că trebuia să răspundem următoarelor întrebări:

1. Trebuie să traducem acest cuvânt grecesc prin „toate lucrurile" sau „fiecare lucru" în tot pasajul?

2. Ori trebuie să-l traducem prin „toţi oamenii" sau „fiecare om"

în tot pasajul?

3. Trebuie să-l traducem prin „toate lucrurile” (fiecare lucru) în unele locuri şi „toţi oamenii” (fiecare om) în alte locuri?

4. Mai simplu, trebuie să-l traducem printr-un substantiv masculin sau neutru (în greacă sunt posibile ambele variante) în locurile în care apare în pasaj?

Ni s-a părut că întregul context este foarte important în acest caz. De aceea am rezumat ideile şi ordinea lor logică în pasaj.

Versetul 7: Dumnezeu L-a făcut pe Cristos mai pe jos decât îngerii.

Dumnezeu L-a încununat pe Cristos cu slavă şi cu cinste.

Dumnezeu L-a pus pe Cristos peste creaţiune. Versetul 8: Dumnezeu a pus toate lucrurile sub picioarele Lui.

Dumnezeu I-a supus toate lucrurile şi nu a lăsat nimic nesupus autorităţii Sale.

Versetul 9: Dar îl vedem pe Iisus făcut mai prejos decât îngerii pentru a suferi moartea, încununat cu slavă şi cu cinste pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru [aici este problema: toate lucrurile sau toţi oamenii].

Versetul 10: Se cuvenea ca Acela pentru care sunt toate lucrurile şi prin care sunt toate lucrurile şi care dorea să aducă mulţi fii în slavă să desăvârşească pe Căpetenia mântuirii lor prin suferinţă.

În rezumat, pasajul spune:

1. Dumnezeu L-a făcut pe Cristos mai prejos decât îngerii (adică El a luat trup de om) şi I-a supus toate lucrurile creaţiunii Sale.

2. Dar acum (din cauza păcatului), nu toate lucrurile sunt supuse Lui.

3. Însă prin moartea Lui, toată creaţiunea va beneficia, pentru că El a gustat moartea pentru toate lucrurile. Prin această moarte El va aduce mulţi fii la glorie.

Interpretarea aceasta este în corcondanţă cu Romani 8: 19 – 22, unde Pavel spune:

De asemenea, şi firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deşertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar ştim că până în ziua de azi toată firea suspină şi suferă durerile naşterii.

Chiar dacă susţinem că versetele 7 şi 8 din capitolul 2 al Epistolei către Evrei se referă la şi nu la Cristos, mesajul este acelaşi: Dumnezeu l-a făcut pe om mai prejos decât îngerii şi l-a încununat cu slavă şi cu cinste. Dumnezeu l-a aşezat pe om deasupra creaţiunii Sale – toate lucrările creaţiunii lui Dumnezeu. Dar acum (din cauza păcatului) nu toate lucrurile se află sub autoritatea omului. De aceea, pentru a aduce toate lucrurile sub autoritatea omului, îl vedem pe Iisus luând trup uman şi, prin moartea Sa, aducând pe mulţi fii la slavă. Ideea principală a pasajului este că moartea lui Cristos, pe lângă ducerea multor fii în slavă, a îndepărtat blestemul păcatului din creaţiunea lui Dumnezeu.

Când am ajuns în acest punct al studiului nostru, a sunat telefonul, fapt neobişnuit pentru serile de vineri. Terry a răspuns şi apoi mi-a dat receptorul, şoptindu-mi: „Este Todd şi pare în culmea fericirii".

Bucuria lui se datora unui telefon pe care îl primise de la comitetul de alegere a pastorului de la biserica Lime Creek Baptist Church. Doreau să vorbească cu el despre posibilitatea de a deveni pastorul lor.

M-am bucurat împreună cu el şi apoi l-am întrebat în glumă: „Ce le vei spune când te vor întreba dacă eşti calvinist?"

CAPITOLUL 29
ESTE DUMNEZEU CU ADEVĂRAT SUVERAN ÎN PROBLMELE ZILNICE ALE VIEŢII?

Pe măsură ce ora întâlnirii fatale se apropia, ora când membrii inactivi erau hotărâţi să nu îmi dea votul pentru a rămâne păstor, am descoperit că un spirit al păcii plutea deasupra bisericii. Cu o duminică înainte le vorbisem despre rugăciune şi despre faptul că spiritul şi atitudinea corectă în rugăciune trebuie să fie un sentiment de neajutorare sau chiar un sentiment de disperare, dacă problema ar depinde de noi. Apoi, făcând un cerc, ne-am prins de mâini şi, plângând, I-am spus lui Dumnezeu că suntem neajutoraţi şi că am pus toate problemele în mâna Lui. Apoi am hotărât că ne vom ruga încontinuu de la miezul nopţii acelei duminici până la ora şapte, ora începerii rugăciunii de miercuri seara.

Îmi frământam mintea cu tot felul de lucruri pe care le-aş fi putut întreprinde pentru a împiedica încercarea de a prelua controlul asupra bisericii. M-am gândit chiar să anulez întâlnirea, dar aceasta

doar ar fi amânat inevitabilul. Apoi m-am gândit la o rezoluţie pe care să o citesc duminică seara, înaintea întâlnirii ce urma să aibă loc miercuri, prin care să se dea drept de vot doar membrilor activi. Mi-am dat seama însă că pentru acest lucru erau necesare mai multe luni, iar noi nu aveam acest timp. Şi, în afară de aceasta, care grup majoritar de membri inactivi ar fi fost de acord să renunţe la dreptul de a vota? Toate celelalte idei care mi-au venit în minte semănau cu acestea: fie că doar amânau deznodământul, fie că nu erau constituţionale, fie că erau imposibil de pus în practică. Astfel am ajuns la concluzia că eram complet în mâna lui Dumnezeu şi că trebuia să-L lăsăm pe El să ne dirijeze comportamentul. De asemenea, am început să mă întreb dacă asemenea oameni sunt mântuiţi. Erau ei cu adevărat aleşi de Dumnezeu?

Marţi seara, în timp ce cinam (de fapt era doar o gustare) a sunat telefonul şi, spre surpriza mea, era doamna Bloom. Mi-a spus scurt şi concis: „Dr. Bloom ar dori să te vadă imediat".

Eram tentat să-i spun: „Să vină la casa parohială. Voi fi aici toată seara". Totuşi, m-am gândit că nu este o idee prea bună, având în vedere sănătatea sa şi faptul că trebuia să procedez ca un creştin. Ca pastor am descoperit că foarte mulţi membri din biserică pot să se comporte ca nişte necreştini şi puţini oameni îi vor învinovăţi pentru acest lucru. Dar dacă-l văd pe pastor greşind o singură dată, ar fi în stare să-l spânzure pentru aceasta. Chiar dacă ei pot să greşească, pastorul n-are acest drept.

Aşa că, în loc de a-i cere doctorului Bloom să vină la mine, am întrebat-o pe soţia sa: „Doamnă Bloom, ştiţi cumva de ce doreşte să mă vadă?" întrebarea era inutilă deoarece ştiam ce probleme îl preocupă dar trebuia să întreţin dialogul.

„Doreşte să te vadă în legătură cu întâlnirea de mâine seară de la biserică!" a răspuns ea.

„Voi ajunge la dumneavoastră într-o oră". Ca de obicei, dr. Bloom nu se afla în cameră atunci când am ajuns. Doamna Bloom m-a condus în biroul său, unde a urmat obişnuita aşteptare. Am considerat atitudinea lui o încercare de intimidare. În sfârşit, soţia sa l-a condus în încăpere şi turnirul a început.

După obişnuitele salutări şi formalităţi am aşteptat ca el să înceapă să vorbească.

„Domnule Pointer, ştiţi că nu veţi primi votul ca pastor la

întâlnirea de mâine seară de la First Baptist Church, nu-i aşa?" „Nu, nu ştiu", am răspuns eu.

El a rămas şocat şi a întrebat: „Cum crezi că vei aduna destui oameni care să contracareze votul nostru? Noi vom avea între o sută şi două sute de oameni care vor fi prezenţi la vot. Tu vei avea doar vreo cincizeci care să te susţină".

Răspunsul meu a sunat puţin prea spiritual, dar era adevărat: „Dr. Bloom, încrederea mea cu privire la întâlnirea pe care o vom avea nu este nici în oameni, nici în numărul lor, ci în Dumnezeu. El va stabili rezultatul".

Răspunsul meu l-a înfuriat. „Domnule Pointer, a spus el ameninţător, te-am chemat aici în această seară în speranţa că vei fi înţelept şi-mi vei primi sfatul şi că vei fi dispus să accepţi o soluţie de compromis. Te sfătuiesc să începi adunarea generală de miercuri prin anunţarea retragerii tale, iar grupul nostru va vota să te plătim încă şase luni, timp în care te poţi muta şi astfel vom restabili unitatea bisericii. Nu crezi că este o ofertă acceptabilă?"

Din nou răspunsul meu l-a înfuriat şi l-a şocat: „Dr Bloom, am început eu plin de curaj, iată şi ultimatumul meu! Fie vă opriţi din acţiunea dumneavoastră rebelă, fie veţi răspunde în faţa lui Dumnezeu, nu în faţa mea. Biblia spune: «Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli şi terafimi» (1 Samuel 15: 23). Dr. Bloom, nu cred că puteţi fi acuzat de ghicire şi de închinare la idoli, dar vă puteţi face vinovat de rebeliune şi de încăpăţânare. Mă tem pentru sănătatea şi viaţa dumneavoastră dacă veţi persista în această acţiune! Dacă doriţi să vă răfuiţi cu cineva, acela este Dumnezeu, dar sunt sigur că ştiţi că atunci când aveţi de-a face cu El, mai întâi trebuie să vă mărturisiţi păcatele şi să vă pocăiţi de ele. Cu asta cred că am spus tot ce era de spus! Mulţumesc şi nu trebuie să mă conduceţi, mă descurc şi singur".

Când eram gata să ies, l-am auzit strigând: „Domnule Pointer, nu-mi întoarce spatele, pentru că n-am terminat cu tine. N-ar trebui să te porţi în acest fel cu un superior".

Aveam un scop în ceea ce făceam. Pe lângă afirmaţiile mele, am vrut să-l conving că am o credinţă puternică şi că nu voi ceda în faţa presiunilor lui.

Mergeam spre casă rugându-mă şi gândindu-mă: „Mâine la

această oră vom şti cum stau lucrurile". Acesta a fost momentul în care m-am confruntat cu teologia calvinistă practică. Oare într-adevăr Dumnezeu este suveran în toate lucrurile, chiar şi în experienţele şi evenimentele negative din viaţa noastră? în lumina studiilor mele din ultimele luni, răspunsul era da. Am avut un sentiment de mângâiere ştiind că în acest moment Dumnezeul meu controla toate evenimentele din viaţa mea şi că El lucra în viaţa mea după ştiinţa şi voia Sa, chiar şi în problema apărută la First Baptist Church. Vrăjmaşul meu nu putea face nimic din ceea ce Dumnezeu nu hotărâse încă de la începutul lumii. Eram acolo ca pastor atât timp cât dorea Dumnezeu şi nu voiam să rămân niciun minut mai mult decât dorea El – nici chiar după seara ce urma.

CAPITOLUL 30

VREI SĂ PREDICI LA ÎNMORMÂNTAREA SA?

Nu ştiu cât timp am dormit în acea noapte de marţi, după conflictul cu dr. Bloom, când telefonul m-a adus din nou la realitate.

Eram pe jumătate adormit când am auzit vocea de la celălalt capăt al firului: „Domnule pastor Pointer, sunt doamna Bloom. Dr. Bloom doreşte să te vadă imediat!"

Obosit, am spus aproape murmurând: „Doamnă Bloom, tot ce am avut de discutat am discutat mai devreme şi..."

Dar ea m-a întrerupt şi nu am apucat să-mi termin ideea: „A fost dus de urgentă la spital pentru că a avut un nou atac de cord la două ore după ce te-ai despărţit de el. Acum, în mod serios, doreşte să te vadă".

Nu aveam cum să-l ajut, aşa că am protestat: „Nu credeţi că venirea mea ar putea să-i agraveze situaţia şi să-l facă să se simtă mai rău?"

„Nu, cred că în inima şi în mintea lui a avut loc o schimbare. Vreau să ştiţi, pastore Pointer, că niciodată n-am fost de acord cu ideea lui de a te împiedica să păstoreşti biserica noastră. Eu am fost de partea ta şi cred că şi el este pe aceeaşi poziţie acum".

Am răspuns scurt: „În câteva minute voi fi acolo".

Când am intrat pe uşa salonului, activitatea medicilor şi a asistentelor era frenetică. Doamna Bloom m-a zărit şi mi-a şoptit: „Mă tem că se duce. Chiar după ce ţi-am telefonat a avut un nou atac".

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. I-am pus braţele pe umeri pentru a o linişti, iar ea mi-a spus cu voce scăzută: „Îţi

mulţumesc că ai venit". Am rămas acolo împreună până când unul dintre doctori s-a întors şi a spus plin de tristeţe: „Este prea târziu. S-a dus!" Ce bine ar fi fost dacă aş mai fi putut vorbi odată cu el şi ar fi putut să-mi mărturisească schimbarea care s-a produs în mintea lui!

Pe când încercam s-o liniştesc şi s-o mângâi pe doamna Bloom, ea m-a şocat prin întrebarea pe care mi-a pus-o: „Pastore Pointer, vrei să predici la înmormântarea sa?"

Am încercat să-i spun că aş fi onorat să o fac, dar cu siguranţă că vor fi alţii care să predice, un fost pastor, un coleg profesor, administratorul şcolii sau un prieten apropiat care să facă acest lucru.

Ea mi-a răspuns ferm, dar cu voce plăcută: „De fapt nu este dorinţa mea, ci a fost dorinţa doctorului Bloom, iar eu sunt de acord cu el. După ce v-aţi despărţit în această seară, eu şi dr. Bloom am avut o lungă discuţie. Pentru prima dată de când are această obsesie de a te înlătura de la păstorirea bisericii, i-am spus tot ce gândesc. I-am spus că ai avut dreptate în tot ce i-ai spus în această seară. I-am spus că niciodată, în toţi anii de când suntem împreună, n-a avut o atitudine mai greşită decât acum. Timp de câteva minute a rămas cu privirea aţintită la perete, trist şi iritat. Apoi a început să vorbească cu lacrimi în ochi, recunoscând că ai avut dreptate, iar el s-a comportat ca un nebun neascultător şi rebel. Şi-a pus în gând să te caute mâine şi să-şi ceară scuze. Apoi, când a avut atacul de cord, a simţit că acestea vor fi ultimele sale ore. M-a pus să-i promit că, în cazul în care i se va întâmpla ceva, îţi voi cere scuze în numele lui şi voi încerca să te conving să predici la înmormântarea lui. Vreau să ştiu dacă vei face acest lucru".

Am asigurat-o că voi fi onorat să predic. Apoi ea mi-a spus: „Nu trebuie să îţi faci probleme cu întâlnirea de mâine seară. Voi informa pe cei din grupul de membri inactivi că misiunea lor a luat sfârşit, iar în cazul în care cineva se va încăpăţâna să continue, eu voi fi acolo pentru a-l înfrunta şi a-i spune care a fost ultima dorinţă a doctorului Bloom legată de acest subiect".

Întâlnirea de miercuri seara a decurs mai bine decât oricare alta pe care o condusesem până atunci. Niciunul dintre membrii inactivi n-a arătat că ar dori să ducă la îndeplinire ceea ce hotărâseră. Fără îndoială că erau şocaţi nu numai de moartea conducătorului lor, dar şi de schimbarea care a avut loc în mintea şi în inima lui chiar înainte de a muri. Cea mai mare parte a timpului am petrecut-o în laudă şi

mulţumire la adresa lui Dumnezeu pentru felul providenţial în care a lucrat pentru noi, iar apoi le-am relatat ceea ce se petrecuse cu o seară înainte. Fiecare auzise câte ceva, dar nimeni nu ştia detaliile. Inimile noastre au fost pline de tristeţe pentru moartea doctorului Bloom, mai ales pentru că ştiam că Dumnezeu îi schimbase inima.

Serviciul de înmormântare a decurs bine – atât de bine cât poate decurge o înmormântare! N-am spus nimic legat de opoziţia doctorului Bloom fată de mine sau faţă de biserică. Dimpotrivă, am vorbit despre anii lui de slujire credincioasă a Domnului. Comportamentul meu plin de dragoste şi de compasiune a mişcat-o adânc pe doamna Bloom şi am fost sigur că am câştigat-o ca susţinător pentru slujba pe care o aveam la First Baptist Church.

Cel mai mare regret al meu a fost că nu m-am putut bucura de prietenia doctorului Bloom după încheierea conflictului. El mi-ar fi fost de mare ajutor, atât mie personal, cât şi slujbei mele.

CAPITOLUL 31

DE UNDE-I VIN ASEMENEA IDEI?

Săptămânile care au urmat morţii doctorului Bloom au fost foarte aglomerate. Odată cu venirea toamnei am început anul trei de colegiu; responsabilităţile mele ca pastor au început să se înmulţească; au început să apară şi noi probleme legate de Todd.

El a fost chemat să păstorească biserica Lime Creek Baptist Church. Avusesem întâlniri regulate pentru a discuta despre slujire şi despre adevărurile biblice, dar când a devenit pastor s-a mutat în casa parohială şi a început să facă naveta între şcoală şi biserică. Au trecut doar câteva săptămâni, poate mai mult de o lună, şi conducătorul diaconilor de la Lime Creek Church m-a sunat şi mi-a spus că trebuie neapărat să mă vadă.

Când l-am întrebat de ce, mi-a spus că este în legătură cu noul pastor şi cu unele dintre metodele sale. Imediat m-am gândit la aspectul etic al participării fostului pastor la rezolvarea unor probleme legate de noul pastor. Nu doream să creez o ruptură între noul pastor şi membri, aşa că am încercat să-i explic acest lucru şi să refuz să mă întâlnesc cu el. Dar a insistat, spunându-mi că situaţia de la Lime Creek Church era foarte serioasă şi că slujba lui Todd şi viitorul bisericii erau ameninţate. Erau puse în primejdie toate binecuvântările de care biserica se bucurase în ultimii ani. Am acceptat să mă întâlnesc cu el, dar fără să mă angajez că voi rezolva problemele.

Când ne-am întâlnit la prânz în aceeaşi zi, conducătorul diaconilor mi-a spus că Todd devenise asemenea lui Jim Mitchell, cel care fusese pastor înaintea mea, un militant calvinist foarte ofensiv. Problema conducătorului diaconilor nu era calvinismul, pentru că învăţase despre el în timp ce fusesem pastor acolo, ci lucrurile incredibile care se petreceau în biserică.

Conform spuselor sale, Todd începuse să predice şi chiar să citească lucrări referitoare la cele cinci puncte ale calvinismului.

Era foarte ofensiv în atitudinea lui şi chiar îi provoca pe oameni să nu fie de acord cu el în ceea ce priveşte predicarea şi doctrina sa.

A desfiinţat programul de evanghelizare din afara bisericii. Le-a spus chiar că lucrurile petrecute în timpul slujirii mele acolo proveneau din firea pământească – afirmaţie curioasă, deoarece în timpul lucrării mele mai mulţi membri fuseseră fie reînnoiţi, fie regeneraţi.

Folosea tot felul de termeni pe care mulţi dintre oameni îi cunoşteau din învăţătura şi predicarea mea, dar pentru el aceşti termeni erau doar nişte teste ale corectitudinii personale sau ale lucrării cuiva.

Mai mult, el dorea să schimbe statutul şi regulile bisericii (o idee care nu era chiar atât de rea, dacă se baza pe motive corecte, mai ales că noi făcuserăm câteva schimbări), dar, printre alte schimbări, a fost şi cerinţa de a deveni calvinist înainte de a deveni membru.

Toate acestea erau propuse de cel care era pastor al bisericii doar de câteva săptămâni.

L-am întrebat pe prietenul meu diacon de unde i-au venit aceste idei lui Todd, deoarece nu puteam crede că au venit din mintea lui. Răspunsul a fost că el şi Jim Mitchell au devenit prieteni apropiaţi şi că acesta l-a influenţat. Jim şi familia lui s-au întors în biserică, provocând teamă şi îngrijorare printre membri. Todd l-a promovat învăţător la o clasă de scoală duminicală! întrebarea evidentă a acestui diacon era: „Ce trebuie să facem?”

Trebuie să mărturisesc că mă simţeam responsabil pentru această situaţie, fiindcă eu l-am ajutat pe Todd să înţeleagă doctrina calvinistă şi pentru că am încurajat biserica să-l aleagă pastor. Deoarece avusesem un orar foarte încărcat, n-am făcut niciun efort serios să păstrez contactul cu el de când a început să lucreze în acea biserică. Am discutat doctrina în profunzime şi l-am avertizat de

pericolul de a cădea în hipercalvinism, dar se pare că fostul pastor a avut avantajul de a-l avea mai mult în preajmă şi l-a influenţat înspre rău.

I-am promis diaconului că voi restabili legătura cu Todd şi că-i voi oferi şansa să-mi spună ce s-a întâmplat, precum şi că îi voi da posibilitatea să-mi ceară sfatul, înainte de a-l critica şi de a-l acuza pentru ceea ce a făcut.

Am suspinat adânc în timp ce mă îndreptam spre biserica mea. Dacă nu apare o problemă, apare alta! Sau chiar mai multe deodată! Cu câtă subtilitate şi siguranţă acţionează Satan în vieţile oamenilor… Am înţeles însă că problemele sunt doar ocazii pentru Dumnezeu de a lucra într-un mod cu totul special şi neobişnuit, aşa cum doreşte El, prin puterea Sa. Doar credinţa poate înţelege acest lucru şi se poate bucura chiar şi atunci când se confruntă cu probleme. M-am rugat să am o astfel de credinţă ca să pot înţelege şi să mă pot bucura chiar şi în această situaţie.

CAPITOLUL 32

CE LEGĂTURĂ ESTE ÎNTRE 2 PETRU 3: 9 ŞI ISPĂŞIREA LIMITATĂ?

În seara în care am fost sunat de diaconul de la Lime Creek, eu şi Terry ne-am întâlnit din nou pentru a ne continua studiile teologice. Am făcut aceasta nu numai pentru că în săptămânile care au urmat morţii doctorului Bloom nu mai făcusem alte studii, ci mai degrabă pentru că mă luptam cu unul dintre pasajele despre ispăşirea generală, în 2 Petru 3: 9 citim:

Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă.

De câte ori (şi nu de prea multe ori) am avut ocazia să discut cu cineva despre ispăşirea generală şi cea particulară, s-a adus în discuţie acest verset, citat ca dovadă supremă a ispăşirii generale, fără a se ţine seama de ceea ce spune Biblia în alte părţi. De aceea am făcut un studiu exegetic al versetului, nu pe baza a ceea ce spun alţii, ci pe baza a ceea ce este scris în originalul grecesc al Noului Testament.

Mai întâi am notat câteva întrebări care se pun în legătură cu interpretarea acestui pasaj şi le-am împărtăşit cu Terry:

1. Ce ne învaţă acest pasaj despre Dumnezeu, conform interpretării lui obişnuite?

2. Ce ne spune acest pasaj despre intervalul până la a doua venire a lui Cristos, conform punctului de vedere general acceptat?

3. Cine sunt „voi", conform interpretării general acceptate a acestui pasaj?

4. Este expresia „niciunul" tradusă corect în acest pasaj?

5. La cine se referă cuvântul „toţi" în acest context?

Apoi i-am citit lui Terry câteva afirmaţii prin care se încearcă să se răspundă la aceste întrebări conform interpretării obişnuite, dar nu neapărat în ordinea în care au fost puse întrebările.

Interpretarea obişnuită care susţine ispăşirea generală consideră că acest pasaj se referă la a doua venire a lui Cristos. Dumnezeu a făcut o ispăşire pentru toţi oamenii. Dumnezeu doreşte ca toţi oamenii să vină la El pentru a fi mântuiţi. El nu doreşte pieirea nimănui. De aceea El are o îndelungă răbdare pentru toţi oamenii şi întârzie a doua venire, în speranţa că vor mai fi mântuiţi oameni chiar înainte să se lase cortina finală. Poate că aceşti oameni vor fi mântuiţi sau poate că nu vor fi, dar Dumnezeu aşteaptă răbdător pentru a le da şansa de a merge în ceruri şi nu în iad. Faptul că vor fi sau nu mântuiţi depinde doar de ei şi nu de vreun plan sau de vreun scop a lui Dumnezeu.

Ca să răspundem la aceste întrebări în ordinea în care au fost puse, conform acestei interpretări generale, ar trebui să spunem că:

1. Dumnezeu a făcut tot ce I-a stat în putinţă ca să-i mântuiască pe oameni (adică a realizat ispăşirea tuturor), iar acum stă şi aşteaptă ca fiecare să răspundă conform propriei voinţe.

2. Timpul care rămâne până la revenirea lui Cristos este o perioadă de incertitudine, dar şi de speranţă pentru Dumnezeu. Este timpul în care Dumnezeu aşteaptă răspunsul oamenilor la ceea ce a făcut pentru ei, întârziind chiar a doua venire în speranţa că încă o parte din omenire va fi salvată.

3. Cuvântul „voi" se referă la întreaga omenire – „are o îndelungă răbdare pentru voi" (adică pentru toţi oamenii).

4. Expresia „niciunul" este tradusă corect.

5. Cuvântul „toţi" se referă la toţi oamenii, deci la fiecare individ din rasa umană.

Ajunşi la acest punct, am constatat că timpul parcă zburase, dar nu era potrivit să ne oprim aici în studiul nostru. Terry nu a avut nicio întrebare cu privire la acest punct de vedere, aşa că am început să

analizăm corectitudinea sau incorectitudinea acestei interpretări obişnuite a ispăşirii generale.

Am decis să începem cu esenţa problemei, şi anume dacă expresia „niciunul" este tradusă corect în acest text. Acest lucru nu va explica sensul întregului pasaj, dar ne va ajuta să înţelegem o greşeală obişnuită care se poate face când este analizat.

I-am spus lui Terry că acest cuvânt este un pronume nehotărât în limba greacă şi la singular trebuie tradus prin „vreunul", „unul", „unul anume" sau „un anume om". Dar în limba originală pronumele nu este la singular, ci la plural, şi trebuie tradus prin „unii", „câţiva", „unii anume" sau „unii oameni". Apoi i-am arătat un tabel în care apărea forma grecească de plural a acestui cuvânt folosită în numeroase părţi din Vechiul Testament tradus în greacă. În fiecare din aceste locuri forma la plural vorbea despre mai mulţi decât unul, adică scopul pentru care se foloseşte pluralul. Oare nu ar fi folosit autorul forma la singular dacă s-ar fi referit la „vreunul"? Dar pentru că autorul a folosit pluralul, la ce s-a referit prin „niciunul"? Nu cumva vorbeşte despre „câţiva" sau „unii anume"?

Apoi am luat cuvântul „toţi" din propoziţia „ci toţi să vină la pocăinţă". Am observat că acest cuvânt este plasat după câteva propoziţii care încep cu o negaţie.

Ni se vorbeşte în această frază despre ceea ce nu vrea Dumnezeu, iar în final, prin contrast, despre ceea ce vrea El. În acest contrast cuvântul „toţi" corespunde expresiei „unii anume". Mai simplu, „toţi" este explicat de expresia de dinainte, adică „unii anume", aceste cuvinte referindu-se la aceştia şi numai la ei. Dumnezeu nu vrea ca anumiţi oameni să piară, ci toţi aceşti anumiţi oameni (unii anume) să vină la pocăinţă. Cuvântul „toţi" nu se referă la toţi oamenii, ci trebuie înţeles ca referindu-se la anumiţi oameni.

În lumina acestor constatări, cuvântul „voi" în mod clar nu se referă la toată omenirea (i-am spus lui Terry că în unele manuscrise apare cuvântul „noi"). Chiar dacă am lua acest pronume separat, el nu se poate referi la întreaga omenire, ci la un grup specific. La fel stau lucrurile şi în cazul în care se foloseşte cuvântul „noi", el referindu-se la un grup specific şi nu la întreaga omenire.

Cu aceste precizări legate de interpretare am explicat pasajul în întregime şi l-am sistematizat pe puncte pentru ca Terry să înţeleagă mai bine:

1. Câţiva batjocoritori au pus problema întârzierii revenirii lui Cristos. Oare această întârziere înseamnă că Dumnezeu este nepăsător să-şi îndeplinească promisiunea sau că este incapabil să o facă? De ce această întârziere?

2. Petru răspunde că există un grup faţă de care Dumnezeu are răbdare şi nu doreşte ca oamenii care fac parte din acest grup să piară, ci toţi să vină la pocăinţă.

3. Aşadar, a doua venire a lui Cristos nu este întârziată, ci totul decurge conform planului lui Dumnezeu şi scopului Său în mântuirea unui popor. Cristos va veni când acest popor este complet, iar până atunci El va lucra şi va aduce la mântuire pe cei care trebuie să completeze acest popor.

4. Prin urmare, textul acesta nu ne învaţă că Dumnezeu întârzie a doua venire a lui Cristos în speranţa că toţi oamenii sau încă o parte dintre ei vor fi mântuiţi. Acest eveniment va avea loc conform planului, scopului şi voinţei lui Dumnezeu, care include chemarea unui popor înainte de întâmplarea acestui lucru.

5. Această interpretare este adevărată nu numai în lumina textului şi a contextului, ci şi în lumina conceptului biblic despre Dumnezeu, un Dumnezeu care deţine controlul şi care face toate lucrurile după voia Sa, şi nu un Dumnezeu slab, controlat şi manipulat de voia oamenilor.

Am zăbovit încă o oră şi ceva asupra acestui pasaj şi am căzut de acord asupra înţelesului acestui verset. Ne-a minunat felul în care toată revelaţia despre Dumnezeu este în deplină armonie şi îl înalţă pe El, nu pe om.

CAPITOLUL 33

UNDE VOI GĂSI UN CALVINIST ECHILIBRAT?

În săptămâna care a urmat am avut intenţia să-l invit pe Todd la prânz. După câteva încercări nereuşite, având şi un orar foarte încărcat, m-am trezit că este joi. Totuşi Dumnezeu, în providenţa Lui, a făcut posibil ceea ce eu nu reuşisem –, aşa că l-am întâlnit pe Todd la şcoală în acea dimineaţă.

I-am spus pe scurt că aş dori să luăm prânzul împreună cât de curând posibil.

A acceptat imediat propunerea mea, spunându-mi: „Nu se poate chiar astăzi?”

Ne-am întâlnit chiar înainte de amiază la un restaurant şi în

timp ce ne aşezam m-am gândit dacă nu cumva propunerea lui de a ne întâlni atât de repede însemna că şi el dorea să-mi vorbească. Acest lucru a devenit o certitudine, pentru că imediat ce ne-am aşezat a început să vorbească despre situaţia bisericii lui (fără să dea de înţeles că ar exista vreo problemă) şi despre lucrurile minunate pe care le-a făcut Dumnezeu. Poate că dorea să mă impresioneze, vorbindu-mi despre lucrurile petrecute acolo de când am părăsit eu biserica şi a devenit el pastor.

Totuşi nu se lăuda. În mod clar, aveam în faţa mea un alt Todd. Avea acum o sobrietate şi o maturitate pe care nu i le cunoşteam. Spiritul optimist şi nepăsător care îl caracterizase era acum de domeniul trecutului. N-am mai observat nici atitudinea lui de a se amuza de orice lucru, atitudine care îl făcuse faimos. De fapt, mi se părea chiar că este prea serios. Părea că este un om anacronic în vremurile pe care le trăiam la sfârşitul secolului al douăzecilea, un fel de puritan, atât în atitudine, cât şi în teologie. Aşteptam să folosească cuvinte din traducerea veche a Bibliei. Vedeam în el umbra lui Jim Mitchell.

Am fost convins de influenta lui Mitchell când Todd a menţionat unele aspecte teologice şi aplicaţiile acestei teologii, care erau departe de standardele biblice. A început prin a-mi spune că Dumnezeu îi iubeşte doar pe cei aleşi; că noi nu putem să-i chemăm pe oameni să vină la Cristos cu pocăinţă şi credinţă, pentru că nu toţi oamenii fac parte dintre cei aleşi; nu putem vesti Evanghelia tuturor oamenilor, ci doar celor aleşi; cele mai multe dintre eforturile de evanghelizare sunt acţiuni ale firii pământeşti; ceea ce s-a întâmplat la Lime Creek în timpul în care fusesem eu pastor a fost tot o lucrare omenească şi nu lucrarea lui Dumnezeu; dacă Dumnezeu ar fi dorit să-i salveze pe cei păcătoşi, ar fi făcut-o fără ajutorul nostru; în sfârşit, pe viitor el va avea comuniune doar cu oamenii care au convingeri asemănătoare.

M-am înfiorat în interiorul meu când am înţeles că am în faţa mea un calvinist dezechilibrat, care poate face într-o săptămână mai mult rău cauzei lui Cristos şi adevărului decât binele pe care l-ar face zeci de calvinisti adevăraţi într-un an. Nu mă mir că aşa-zişii calvinisti au o reputaţie foarte rea în unele locuri. Chiar şi un calvinist adevărat este uneori înţeles greşit şi vorbit de rău pe nedrept, dar câtă apă la moară le dă un calvinist denaturat duşmanilor cauzei adevărului!

Ştiam că trebuie să-l înfrunt, dar de unde aş fi putut începe? în

atmosfera aceea serioasă cuvintele mi se opreau în gât.

În sfârşit am reuşit să-mi deschid gura şi l-am întrebat: „Todd, de unde ţi-au venit astfel de idei? Sunt ale tale? Poţi spune că ai găsit aceste idei în Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă da, unde anume? Poate că eu nu le-am găsit în studiile pe care le-am făcut".

Răspunsul său era cel aşteptat: „Am studiat Biblia împreună cu fratele Mitchell şi acestea sunt câteva adevăruri pe care Dumnezeu ni le-a arătat".

I-am răspuns cu îndrăzneală: „Eşti sigur că aţi studiat Cuvântul lui Dumnezeu sau el ţi-a transmis câteva din interpretările sale greşite ale Cuvântului?"

Pentru câteva momente a rămas tăcut, înţelegând că întrebarea mea are un sâmbure de adevăr. Dar apoi m-a asigurat că a fost un studiu la care au contribuit amândoi, lucru pe care eu nu l-am crezut.

De aceea i-am spus foarte direct: „Todd, tu întotdeauna ai fost omul care îi urmează pe alţii. Înainte de a fi mântuit, ai mărturisit că eşti mântuit, dar ai urmat oamenii fireşti în modul lor de a gândi şi de a trăi, până când ţi-ai distrus viaţa, afectându-i foarte grav şi pe alţii.

Dar Dumnezeu, prin harul şi mila Sa, te-a salvat. Te-a adus sub domnia Fiului Său, Iisus Cristos. El doreşte să-l urmezi pe El şi Cuvântul Său. Te-am învăţat şi ţi-am arătat adevăruri preţioase la începutul drumului tău pe calea mântuirii, dar nu am vrut niciodată să iau locul Duhului Sfânt sau al Domniei lui Cristos în viaţa ta. Poate că ţi-ar fi plăcut să fac aşa şi ar fi fost mai uşor pentru tine. Dar am înţeles că-ţi place să urmezi oamenii şi am sesizat pericolul de a deveni o copie a mea, aşa că am încercat să-ţi îndrept privirea spre Cristos şi să-ţi arăt ce rol are Duhul Sfânt în călăuzirea şi descoperirea adevărului despre Dumnezeu. Acum însă constat că cineva a luat locul lui Dumnezeu în viaţa ta, iar tu i-ai permis să facă acest lucru. Dă-mi voie să-ţi spun că, înainte de a fi mântuit, ai fost urmaşul orb al unei minciuni şi ai provocat atât ţie, cât şi altora multă suferinţă, iar dacă vei continua să fii orb spiritual şi să te laşi călăuzit de un alt orb, vei avea parte de aceleaşi rezultate: suferinţă pentru tine şi pentru alţii, dar mult mai mare!"

Pe când vorbeam am observat lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Când am terminat, mi-a mulţumit, mi-a promis că se va gândi la ce i-am spus, apoi ne-am despărţit.

Eram plin de sentimente amestecate în timp ce mă îndreptam

spre casă. Fără nicio îndoială, Todd nu mi-ar fi permis în trecut să-i vorbesc astfel. Ar fi izbucnit imediat şi ar fi plecat. Faptul că m-a ascultat putea fi dovada unei inimi regenerate, ceea ce m-a bucurat. Mi-a părut rău însă că el nu vedea necesitatea de a întrerupe relaţia cu Jim Mitchell, spre binele său şi al bisericii. Puteam doar să mă rog pentru el şi să aştept ca Domnul să schimbe acest necaz în binecuvântare.

CAPITOLUL 34

CE LEGĂTURĂ EXISTĂ ÎNTRE 2 PETRU 2: 1 ŞI ISPĂŞIREA LIMITATĂ?

Nu toate aspectele din viaţa mea erau la fel de descurajante ca situaţia spirituală a lui Todd. Slujba mea la First Baptist Church mi-a arătat că mâna lui Dumnezeu era peste mine. Oamenii (cei puţini, dar credincioşi) creşteau în Domnul şi se bucurau de ceea ce îi învăţa Dumnezeu. Chiar şi unii dintre membrii inactivi şi-au revenit şi au început să arate semnele adevăratei mântuiri şi ale creşterii spirituale.

Dar asupra bisericii plana încă o ameninţare: existenta a sute de membri care nu arătau semnele regenerării spirituale. Ei alcătuiau un grup cuminte, ai cărui membri stăteau liniştiţi acasă, dar care erau ca o bombă gata să explodeze dacă în biserică s-ar fi făcut ceva ce nu le convenea. Nu aveau nevoie decât de un conducător şi de o cauză şi ar fi putut face ceea ce doreau din cauza votului lor majoritar.

Ştiam că trebuie făcut ceva în legătură cu ei, dar ce? Dacă am fi ţinut o adunare generală şi i-am fi pus pe o listă a membrilor inactivi, ei ar fi putut participa la adunare şi ar fi putut nu numai să schimbe rezultatul votului, ci, în mânia, lor ar fi putut vota tot ceea ce şi-ar fi dorit. Dacă organizam o adunare pentru a-i exclude, ar fi respins şi acest lucru prin vot şi ar fi putut, prin votul lor, să-i excludă pe toţi membrii activi şi pe pastor. Mi-am dat seama că nu este bine să trezesc acest uriaş adormit până când nu intervenea Dumnezeu.

Am înţeles din nou cât de mare era nevoia unei evanghelizări adevărate, pentru că registrul bisericii fusese umplut de mulţi membri care nu erau regeneraţi, din cauza unei vestiri incorecte a Evangheliei. Eram frământat de problema acestor membri care doreau doar să-şi păstreze privilegiul de a vota (chiar şi în cele mai mărunte probleme), fără ca să pună umărul şi să-şi asume responsabilităţile normale, cum ar fi frecvenţa, slujirea, dăruirea etc. Mai mult, era clar că pe ei nu-i interesa să cunoască voia lui Dumnezeu în viaţa bisericii şi erau reci şi

indiferenţi faţă de învăţarea şi predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Am continuat să mă rog pentru această problemă, ştiind că va trebui să mă confrunt cu ea.

Când m-am întâlnit cu Terry pentru următoarea sesiune, am abordat încă un verset legat de subiectul ispăşirii limitate – 2 Petru 2: 1, unde citim:

În norod s-au ridicat şi proroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, şi vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică.

Cum şi acest pasaj dificil cerea un studiu mai aprofundat, tot eu eram cel care urma să vorbească mai mult. Mai întâi, la fel ca în cazul ultimului verset studiat, am stabilit care era interpretarea general acceptată a versetului şi am sistematizat-o în următoarele puncte:

1. Cuvântul „Stăpânul" se referă aici la Iisus Cristos.

2. Cuvântul „răscumpărare" se referă la răscumpărarea făcută de Cristos.

3. Pasajul afirmă că Cristos, Stăpânul, i-a răscumpărat (a plătit preţul de răscumpărare printr-o ispăşire generală) pe aceşti falşi învăţători.

4. Aceşti falşi învăţători s-au lepădat de Domnul Iisus care a murit pentru a plăti vina păcatelor, fapt ce include şi răscumpărarea lor, răscumpărare pe care ei nu au primit-o niciodată pentru că nu sunt mântuiţi.

5. Prin urmare, Cristos a plătit acest preţ de răscumpărare pentru toţi oamenii şi fiecare om acceptă sau respinge această răscumpărare.

Am căzut de acord amândoi că de-a lungul anilor acest pasaj a fost explicat în acest fel şi nu altfel. O altă posibilitate de interpretare despre care am auzit a fost că unii folosesc acest text pentru a arăta că cineva îşi poate pierde mântuirea, la fel ca aceşti învăţători falşi care au fost răscumpăraţi, dar au devenit apostaţi. Acest punct de vedere a fost însă respins de baptişti, datorită convingerii că omul care a fost mântuit rămâne mântuit pentru totdeauna.

Apoi i-am prezentat lui Terry câteva aspecte necunoscute, care nu sunt menţionate de obicei când se abordează acest verset, dar care ridică nişte întrebări necesare.

1. Având în vedere faptul că nu se foloseşte cuvântul obişnuit

(*kurios*), ci cuvântul care se traduce prin „stăpânul" (*despotes*), care se referă întotdeauna în Noul Testament (cu o singură excepţie) fie la Dumnezeu Tatăl, fie la stăpânii care au slujitori, cuvântul „Stăpânul" se referă aici la Cristos? Singurul loc în care este folosit în legătură cu Cristos este în Iuda 4, unde nu se vorbeşte despre domnia Sa, ci despre suveranitatea Sa. De fapt distincţia este clară, pentru că atât *kurios*, cât şi *despotes*, sunt folosite în acest pasaj.

2. Poate cuvântul „răscumpărare" să se refere la o ispăşire generală prin care este plătit un preţ pentru răscumpărare, dar tranzacţia să nu fie completă pentru că depinde de acceptarea omului? Această întrebare este necesară având în vedere că oriunde apare acest cuvânt în Noul Testament (cu cinci excepţii), el se referă la conceptul de cumpărare, prin care cumpărătorul este pus în posesia a ceea ce a cumpărat şi niciodată nu se vorbeşte de o cumpărare care ar depinde de alţi factori. În cele cinci excepţii (vezi 1 Corinteni 6: 20; 7: 23; Apocalipsa 5: 9; 14: 3 – 4), cuvântul este folosit în sensul de răscumpărare, dar niciodată nu se referă la o răscumpărare potenţială, ci la una realizată, pentru că este vorba de oameni mântuiţi.

Pe baza sensului acestor două cuvinte am tras concluzia că acest pasaj nu vorbeşte despre o ispăşire generală, care spune că Cristos a plătit un preţ de răscumpărare pentru toţi oamenii. Persoana la care se referă acest verset nu este Cristos, ci Dumnezeu Tatăl, iar cuvântul răscumpărare folosit în sensul de cumpărare, în toate locurile în care apare în Noul Testament, vorbeşte de o tranzacţie completă care îl pune pe cumpărător în proprietatea şi posesia acelui obiect şi nu are niciodată sensul de tranzacţie potenţială, aşa cum este sugerat în învăţătura despre ispăşirea generală.

Dacă această interpretare general acceptată a versetului nu este cea reală, atunci care este interpretarea lui? O interpretare clară a versetului trebuie să ia în considerare nu numai ceea ce nu spune el, sau nu poate să spună, ci şi ceea ce spune.

Fiindcă cele două cuvinte cheie (stăpânul şi răscumpărare) au un înţeles specific, am fost de părere că ele trebuie să ne ghideze în determinarea sensului pasajului. Stăpânul nu se referă la Cristos, ci la Dumnezeul Cel suveran şi la autoritatea Sa deplină. Răscumpărarea se referă la o cumpărare în urma căreia se obţin proprietate şi autoritate. Deci versetul se referă la Dumnezeu care este suveran şi are autoritate peste toate, inclusiv peste aceşti învăţători falşi.

Astfel tragedia nu este că aceşti învăţători falşi s-au lepădat de Cristos, care a plătit preţul răscumpărării lor. Tragedia este că ei s-au lepădat de Dumnezeul suveran care este proprietarul lor, fiindcă El i-a creat. Sensul cuvântului răscumpărare (o cumpărare care are ca rezultat punerea în posesie) ar trebui să se ne conducă la interpretarea pasajului care afirmă că învăţătorii falşi sunt oameni mântuiţi, dar în acest caz trebuie să armonizăm această interpretare cu toate pasajele care neagă pierderea mântuirii de către un credincios.

În mod clar, aceşti oameni sunt „proprietatea" lui Dumnezeu, dar nu în sensul că au fost răscumpăraţi, ci datorită relaţiei lor cu El, creatorul şi proprietarul tuturor lucrurilor. Tragedia este că, deşi sunt proprietatea lui Dumnezeu şi sunt susţinuţi de El, ei îl resping şi fac aceasta în numele creştinismului.

Am concluzionat că această idee n-ar trebui să sune ciudat sau imposibil, mai ales că mulţi fac şi astăzi acelaşi lucru.

CAPITOLUL 35

EŞTI UN ADEVĂRAT CALVINIST?

Nu mă aşteptam să găsesc pe cineva acasă în seara în care discutasem despre 2 Petru 2: 1. De aceea am fost surprins nu numai de silueta unui om în întunericul din faţa porţii, ci mai ales de identitatea persoanei care a păşit spre mine în timp ce descuiam uşa. Era Jim Mitchell.

„Trebuie să vorbim", a spus el pe un ton direct.

„La ora aceasta târzie?", m-am mirat eu.

„Da, chiar acum, a insistat el. Nu mai pot aştepta".

Am intrat şi, după ce am aprins lumina, l-am invitat să ia loc în camera de zi. Am lipsit câteva momente, timp în care mi-am pus haina în dulap şi am încercat să anticipez ce dorea să-mi spună. Mă gândeam că Todd îi relatase convorbirea noastră, inclusiv comentariile negative pe care le făcusem despre el, aşa că a venit să-mi aducă argumente în sprijinul lui.

Abia întors în cameră, el a şi lansat prima salvă, spunându-mi: „Nu ai dreptul să-i vorbeşti lui Todd aşa cum i-ai vorbit săptămâna trecută!"

„Te referi la maniera în care am discutat cu el sau la conţinutul conversaţiei?" l-am întrebat, dorind să ştiu ce anume l-a supărat.

Replica lui nu m-a ajutat prea mult, pentru că mi-a spus: „La amândouă!"

Dorind să împiedic discutarea unui subiect fierbinte la acea oră târzie, am spus simplu: „Ei bine, este evident că avem opinii diferite cu privire la acest subiect".

„Nu ai niciun drept să mă critici în faţa lui Todd, a insistat el. Şi nici să te amesteci în treburile bisericii Lime Creek Baptist Church".

Acum eram convins că discuţia nu va fi uşoară şi nici de scurtă durată, aşa că m-am hotărât să vorbesc fără ocolişuri. Am trecut la un atac foarte energic.

„Jim, ai provocat o mare durere bisericii Lime Creek cât timp ai păstorit-o, din cauza hipercalvinismului tău, şi cred că a fost destul.

Acum vrei să provoci o nouă mare durere nu numai bisericii, dar şi unui prieten de-al meu, care nu cu mult timp în urmă era pierdut. De ce nu te-ai arătat interesat de soarta lui Todd atunci? Acum, când Dumnezeu l-a mântuit, preocuparea ta cea mai mare este să-l dezechilibrezi şi să-l transformi într-un hipercalvinist aşa cum eşti tu".

Eram în vervă, aşa că nu i-am lăsat timp să mă întrerupă.

„Jim, sunt câteva întrebări pe care doresc de mult să le pun unui hipercalvinist ca tine. De ce doriţi să-i faceţi pe oameni calvinişti conform concepţiei voastre greşite şi nu sunteţi preocupaţi mai întâi ca ei să-L primească pe Iisus Cristos ca Domn şi Mântuitor? De ce risipiţi timp şi efort să-i învăţaţi pe oameni că trebuie să fie ca voi şi nu faceţi efortul să mergeţi şi să mărturisiţi Evanghelia celor pierduţi? De ce preocuparea pentru misionarism şi vestirea Evangheliei este pe ultimul plan, iar zelul de a-i face pe toţi creştinii calvinişti, aşa cum înţelegeţi voi calvinismul, vă consumă tot timpul şi energia şi nu se încheie niciodată? Ştii că din cauza unor oameni ca tine unii cred că doctrina calvinistă distruge ideea de evanghelizare şi misionarism? Dacă te interesează, să ştii că prefer un om cu câteva concepţii preluate din arminianism, pentru că este preocupat de cei pierduţi, în locul unui calvinist fanatic cum eşti tu, căruia nu-i pasă dacă oamenii pierduţi vin sau nu la Cristos. Din această cauză, nu-ţi voi permite să conduci pe un drum greşit pe un prieten al meu şi, mai mult, nu-ţi voi permite să provoci din nou durere unei biserici şi unor oameni care-mi sunt dragi".

Aş fi dorit să spun mai multe, dar simţeam că este suficient, poate chiar prea mult. Am aşteptat să văd ce-mi răspunde.

Cu o privire tăioasă, dar cu o voce amabilă, mi-a răspuns: „Ira,

am ştiut dintotdeauna că nu eşti un calvinist adevărat. Acum însă ai dovedit-o prin ce ai spus". S-a oprit şi a aşteptat răspunsul meu, care a venit imediat.

„Dacă a fi un calvinist adevărat înseamnă că trebuie să renunţ la responsabilităţile pe care un creştin şi biserica le au în privinţa misionarismului şi vestirii Evangheliei, atunci da, nu sunt un calvinist adevărat!

Dacă aceasta înseamnă să refuz să-i chem pe cei pierduţi şi să le spun că trebuie să creadă, da, atunci nu sunt un calvinist adevărat!

Dacă aceasta înseamnă că Dumnezeu îi iubeşte doar pe cei aleşi, atunci nu sunt un calvinist adevărat!

Dacă aceasta înseamnă că nu trebuie şi nu pot să vestesc Evanghelia tuturor oamenilor, atunci nu sunt un calvinist adevărat!

Dacă aceasta înseamnă că trebuie să cred că atunci când Dumnezeu doreşte să-i salveze pe cei pierduţi o face fără să se folosească de oameni, atunci nu sunt un calvinist adevărat!

Dacă aceasta înseamnă să nu-i recunosc ca şi creştini şi membri în trupul lui Cristos pe cei ce nu sunt calvinişti şi să nu am comuniune cu ei niciodată, atunci nu sunt un calvinist adevărat!

Dacă aceasta înseamnă că de fiecare dată când sunt la amvon trebuie să predic unul din cele cinci puncte ale calvinismului şi nu să expun Cuvântul lui Dumnezeu verset cu verset şi carte cu carte, atunci nu sunt un calvinist adevărat!

Dacă aceasta înseamnă că de fiecare dată când predic trebuie să folosesc expresii şi lozinci calviniste pentru a arăta că sunt un calvinist, atunci nu sunt un calvinist adevărat!

Dacă a fi calvinist înseamnă să dezbin bisericile şi să distrug oamenii care nu sunt de aceeaşi părere cu mine, atunci nu sunt un calvinist adevărat!

Dacă trebuie să vorbesc ca un puritan din secolul al XVII-lea, arunci nu sunt un calvinist adevărat!

Şi dacă a fi calvinist înseamnă să devin un gnostic în atitudinea mea, purtându-mă ca şi cum eu şi cei ca mine suntem singurii pe care Dumnezeu îi poate folosi şi binecuvânta, atunci nu sunt un calvinist adevărat!"

Jim era deja aprins la fată, dar eu mai aveam ceva de spus.

„Cred însă că adevărata problemă este că eu sunt adevăratul calvinist, iar ramura voastră greşeşte şi ar trebui respinsă şi etichetată

ca fals hipercalvinism".

Era prima dată când îl înfruntam cu atâta vigoare pe Jim. În trecut făcuse multe comentarii ridicole, dar fie că nu spusesem nimic, fie că vorbisem foarte puţin. La ce bun să te angajezi în dezbateri teologice fără valoare? Iar el mă tratase întotdeauna cu superioritate în ceea ce priveşte cunoaşterea Bibliei şi a doctrinei. Aşa că aplombul şi curajul cu care i-am vorbit nu numai că l-au surprins, dar l-au şi descumpănit. Probabil şi-a închipuit că vine la mine cu argumentele sale cu care mă va sufoca şi mă va copleşi, dar i-am luat-o înainte şi l-am lăsat fără replică.

Totuşi trebuie să recunosc că, ajunşi în acest punct, a dat dovadă de înţelepciune. Văzând că n-are nicio şansă în discuţia cu mine, a insistat asupra amestecului meu în problemele bisericii Lime Creek.

L-am asigurat că voi respecta dorinţa lui, dacă aceasta înseamnă să nu mă amestec în adunările lor generale şi să nu mă întâlnesc în secret cu membrii bisericii. Dar dacă prin aceasta înţelege să nu mai vorbesc cu Todd sau cu altcineva care vine la mine, atunci înseamnă că înţelege greşit ce înseamnă amestecul în problemele altcuiva. De fapt i-am spus că, în cazul în care gândeşte astfel, înseamnă că şi acum m-am amestecat în treburile bisericii, pentru că am vorbit cu el, un membru al bisericii.

Cu aceste cuvinte întâlnirea noastră a luat sfârşit. Dar ştiam că lucrurile nu erau rezolvate nici pentru mine, nici pentru el, nici pentru Todd şi nici pentru restul bisericii. Am ajuns la concluzia că Dumnezeu avea ocazia să facă o mare lucrare în biserica Lime Creek, iar concepţia mea despre credinţă mi-a adus din nou aminte că important era ceea ce putea face şi va face Dumnezeu, nu ceea ce aş fi putut face eu.

CAPITOLUL 36

CE ESTE HARUL IREZISTIBIL?

Duminica următoare Dumnezeu m-a convins că în biserica mea se petrecea un lucru pe care îl observasem de un timp, dar de a cărui existenţă nu eram sigur. Era vorba de o trezire spirituală şi de o reînnoire tot mai evidentă a bisericii First Baptist Church. Contrar părerii multor oameni, trezirea nu înseamnă întotdeauna o săptămână sau două de întâlniri, ci o lucrare care începe şi continuă o perioadă în viaţa unui individ sau a unei biserici. Mai mult, ea vine prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Este continuă pentru că atitudinile şi convingerile se schimbă greu şi numai sub continua iluminare şi

instruire din Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii doresc adesea să grăbească şi să precipite lucrarea lui Dumnezeu şi astfel fac mai mult rău decât bine bisericii şi sufletelor din punct de vedere spiritual.

În acea duminică am fost convins de schimbările produse în mintea şi în viaţa oamenilor de Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl predicasem în ultimele luni. Atitudinile noi şi un mod diferit de a gândi erau evidente în toate sferele vieţii bisericii. Chiar şi unii dintre membrii inactivi au devenit interesaţi de Cuvânt.

Dar un alt factor m-a convins că Dumnezeu începe să-şi revigoreze lucrarea. La Lime Creek învăţasem că trezirea spirituală are două fete: pe de o parte o trezire şi o iluminare prin Cuvânt, pe de altă parte o împietrire şi o împotrivire faţă de Cuvânt. În toate trezirile spirituale unii oameni sunt reînnoiţi, dar alţii se împietresc, devenind chiar ostili lucrării lui Dumnezeu. împietrirea şi opoziţia vin din partea unora care sunt creştini doar cu numele.

Această împietrire am observat-o la First Baptist Church când am început să-i ţin sub observaţie pe câţiva dintre membrii inactivi şi pe cei care frecventau sporadic biserica şi care aveau o atitudine negativistă şi beligerantă. Dacă Dumnezeu nu intervenea, ei s-ar fi opus pe faţă adevărului şi lucrării lui Dumnezeu dacă ar fi avut un cadru propice. Ciudat este faptul că atunci când biserica era moartă, având numai cincizeci de persoane care frecventau regulat serviciile, niciunul dintre aceştia nu au arătat un interes prea mare fată de lucrarea din biserică. Dar acum, când Dumnezeu ne binecuvântase, a reînviat şi interesul lor, nu pentru a ajuta lucrarea, ci pentru a o împiedica.

Ce fel de oameni sunt cei care sunt satisfăcuţi atunci când biserica este moartă şi nu fac nimic pentru a o ridica din starea ei de letargie, în schimb sunt nesatisfăcuţi când biserica se trezeşte la viaţă şi atunci sunt în stare să munte şi munţii din loc pentru a se opune? Oare nu sunt aceşti oameni neregeneraţi?

La întâlnirea cu Terry din vinerea următoare ne-am propus să încheiem studiul despre ispăşire şi să abordăm următorul punct al calvinismului. Luând în considerare discuţiile anterioare, am scris următoarele convingeri la care am ajuns în timpul studiului:

1. Moartea lui Cristos a avut un scop particular, avându-i în plan doar pe cei aleşi, nu un scop general care să-i aibă în plan pe toţi oamenii.

2. De vreme ce moartea lui Cristos a avut un scop particular (ispăşirea păcatelor celor aleşi), mântuirea poporului lui Dumnezeu este garantată. Un scop general doar ar face posibilă mântuirea tuturor oamenilor, dar nu ar garanta mântuirea nici unui om.

3. Doctrina ispăşirii particulare este rezultatul logic al primelor două puncte ale calvinismului. Aceasta înseamnă că în cazul în care omul este total depravat şi nu poate să vină şi nici nu va veni la Dumnezeu decât pe baza alegerii, şi în cazul în care Dumnezeu şi-a ales un popor, atunci ispăşirea este specifică doar pentru acest popor, conform scopului pe care l-a avut Dumnezeu făcând această alegere.

4. Biblia ne învaţă că moartea lui Cristos a fost pentru un grup specific, nu pentru toţi oamenii, aşa cum este evidenţiat în versete cum ar fi Ioan 10: 11, Efeseni 5: 25 – 27, Matei 1: 21 şi Fapte 20: 28.

5. Cristos nu a putut să moară şi pentru cei aleşi, şi pentru cei nealeşi în acelaşi sens, conform sensului doctrinei ispăşirii. Ispăşirea înseamnă că: Cristos a satisfăcut cerinţele dreptăţii

6.

şi legii lui Dumnezeu; Cristos a fost înlocuitorul nostru, asumându-şi toate responsabilităţile celor pentru care a murit. Prin urmare, cei pentru care El a satisfăcut pe deplin cerinţele dreptăţii şi legii lui Dumnezeu vor fi mântuiţi; cei pentru care El şi-a asumat responsabilitatea legală vor fi mântuiţi; cei pentru care El a fost înlocuitor vor fi mântuiţi. Dacă, pe de altă parte, moartea lui Cristos nu a fost o lucrare completă (ispăşirea, sacrificiul în locul păcătoşilor prin care a preluat responsabilitatea legală a celor pe care îi reprezenta), atunci nimeni nu poate fi mântuit.

Cele câteva versete care sunt citate de obicei în sprijinul ideii de ispăşire generală nu susţin această concepţie, dacă sunt studiate atent şi interpretate corect.

Satisfăcuţi de studiul şi concluziile noastre privitoare la ispăşirea făcută de Cristos, ne-am îndreptat atenţia spre subiectul harului irezistibil. Am scris câteva afirmaţii luate din studiile mele cu dr. Sisk pentru a rezuma învăţătura acestei doctrine.

1. Doctrina harului irezistibil trebuie văzută prin relaţia sa cu primele trei puncte ale acrostihului calvinist. Dacă omul este depravat total şi, din acest motiv, nu poate veni la Dumnezeu prin puterea sa proprie; şi dacă omul a fost ales necondiţionat să facă parte dintre aleşii lui Dumnezeu; şi dacă ispăşirea lui Cristos este numai pentru cei

aleşi şi le garantează mântuirea; atunci este logic că aleşii vor fi mântuiţi. În mod irezistibil, ei vor fi chemaţi şi atraşi spre Cristos.

2. Sunt câteva întrebări care se nasc din această doctrină:

a. Ce se întâmplă dacă o persoană vrea să vină la Cristos ca să fie mântuită, dar nu face parte dintre cei aleşi, iar harul irezistibil nu o cheamă? înseamnă acest lucru că nu poate fi mântuită?

b. Dar dacă unul dintre cei aleşi nu vrea să vină la Cristos ca să fie mântuit, însă harul irezistibil îl cheamă? înseamnă acest lucru că Dumnezeu îl târăşte pe treptele mântuirii în timp ce el strigă împotriva lui Dumnezeu şi se opune?

3.

c. Ce efect are această doctrină asupra evanghelizării şi misionarismului? Dacă Dumnezeu îi va atrage pe cei aleşi în mod irezistibil, nu anulează acest fapt responsabilitatea oamenilor de a se pocăi şi a crede Evanghelia, precum şi responsabilitatea Bisericii de a duce Evanghelia în toată lumea?

d. Nu contrazice această concepţie statutul de agent liber al omului şi voinţa lui liberă?

Unii calvinişti preferă expresia „har eficace" în locul „harului irezistibil".

Am hotărât ca data viitoare, înainte de toate, să determinăm dacă acest punct de vedere este scriptural, iar apoi să vedem cum putem răspunde la întrebările prezentate mai înainte.

Am fost foarte recunoscător că studiul meu nu s-a limitat la ceea ce am învăţat la şcoală, pentru că altfel nu mi-aş fi pus mintea la contribuţie să iau în considerare aceste adevăruri şi aş fi crezut că numai ce mi-au spus alţii era adevărat.

CAPITOLUL 37

NU-ŢI AMINTEŞTI DE MINE?

Nu am uitat de Todd, nici de Lime Creek Church şi nici de discuţia mea cu Jim. Simţeam că sunt dator să fac ceva, dar ce? Aşteptam călăuzire din partea lui Dumnezeu în această privinţă. O posibilitate era să mă întâlnesc cu Todd la şcoală pentru a-i da câteva sfaturi în ceea ce priveşte atitudinea pe care ar trebui s-o aibă şi pentru a stabili o dată când aş putea să-l vizitez. Nu voiam să dau impresia că fac presiuni asupra lui sau că vreau să mă amestec în problemele lui. Până la urmă, providenţa lui Dumnezeu a fost suverană şi ne-a făcut să ne întâlnim într-o după-amiază, după orele de curs, în

parcarea şcolii.

După ce am schimbat câteva amabilităţi, care mi s-au părut însă destul de reci, i-am făcut o propunere.

„Todd, ce zici de o Cola? Ai timp?”

Răspunsul său pur şi simplu m-a străpuns, deşi n-ar fi trebuit să mă surprindă. Mi-a spus pe un ton glacial: „Noi am hotărât că nu este bine să mai vorbesc cu tine având în vedere atitudinea pe care ai avut-o faţă de mine”.

I-am pus o întrebare căreia îi ştiam răspunsul, dar doream ca el să-l confirme.

„Todd, cine sunt aceşti «noi» la care ai făcut referire?”

El mi-a răspuns, dar răspunsul lui a fost dificil şi neplăcut.

„Eu şi pastorul meu asistent credem că aşa este bine”.

„Pastorul tău asistent? am întrebat aproape şocat. Cine este acesta?”

Cunoşteam şi acest răspuns, dar doream să-l aud din gura lui.

„Jim Mitchell”, a răspuns el cu capul plecat, pentru a nu mă privi în ochi.

Acum ştiam cum stau lucrurile şi în ce direcţie trebuia să merg, dar doream întâi să evaluez situaţia prieteniei noastre.

„Todd, tu mai ştii cu cine stai de vorbă? Sunt eu, Ira! Vechiul tău coleg şi prieten! Cel care s-a rugat pentru tine când erai pierdut şi te luptai cu păcatul! Cel care a refuzat să te abandoneze pe când tu te jucai cu Dumnezeu! Cel care a rămas alături de tine când tu te purtai ca şi cel mai mare derbedeu! Cel care s-a bucurat atunci când ai fost mântuit! Cel căruia i-ai cerut să te înveţe ucenicia şi tot ceea ce Dumnezeu îl învăţase pe el! Cel al cărui ucenic ai fost şi care a petrecut multe ore ca tu să devii stabil în credinţă! Cel care te-a recomandat bisericii Lime Creek! Cel care încă te iubeşte şi se roagă zilnic pentru tine! Sunt cel care doreşte ce este mai bine din partea lui Dumnezeu pentru tine, pentru viaţa şi slujirea ta”.

M-am oprit, dar el îşi ţinea capul plecat, aşa că am continuat.

„De când este Jim Mitchell pastorul tău asistent? Ultima dată am înţeles că el este învăţător la scoală duminicală. A cui a fost ideea ca el să fie pastor asistent – pentru că nu cred că a fost dorinţa bisericii, înţelegi ce periculoasă este această mişcare pe care ai făcut-o, numindu-l pastor asistent, şi pentru tine dar şi pentru biserică? Când vei începe să judeci cu capul tău şi să nu mai fi doar gura unui om care

odată aproape că a ucis biserica Lime Creek?”

El nu mi-a răspuns la aceste întrebări, dar a încercat să arunce mingea înapoi în terenul meu, spunându-mi: „Tu m-ai învăţat ce este calvinismul, Ira. Noi n-am făcut altceva decât să ducem aceste doctrine la concluziile lor logice”.

Răspunsul meu a fost puţin tăios şi sarcastic: „Mai bine te-ai întreba dacă le-ai dus la concluziile biblice”.

Şi-a strâns buzele, refuzând să-mi răspundă, dar eu i-am spus pe un ton plin de iubire:

„Todd, vei ajunge în situaţia când vei avea nevoie de un prieten şi de sfaturi spirituale. Mă poţi chema arunci, indiferent la ce oră din zi sau din noapte. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să te ajut. Însă mă rog să nu fie prea târziu”.

Ultima mea replică l-a făcut şi mai serios: „Prea târziu pentru ce, Ira?”

„Prea târziu pentru a-ţi salva lucrarea şi biserica Lime Creek”.

Cu aceste cuvinte ne-am despărţit. Eram convins că doar o situaţie de criză, în care să vadă adevărul despre Jim Mitchell, îl va face să-mi ceară din nou ajutorul. O astfel de experienţă poate contribui la formarea unui predicator, dar, de asemenea, îi poate frânge inima. Nu mi-am putut imagina atunci că el mă va căuta mult mai curând decât m-aş fi aşteptat. Ocazia pregătită de Dumnezeu urma să devină o binecuvântare.

CAPITOLUL 38

MA VEI AJUTA?

Nu m-am aşteptat ca Todd să mă caute atât de curând, cu atât mai puţin la ora unu dimineaţa în lunea următoare conversaţiei noastre, după o duminică agitată. Nu mi-am imaginat cine ar putea fi (credinţa mea era mică, având în vedere că-i spusesem să mă sune ziua sau noaptea).

Am ridicat receptorul şi era cât pe ce să-l scap, din cauza întunericului din dormitor. Am recunoscut vocea lui Todd la celălalt capăt al firului.

„Ira, sunt eu, Todd. Sunt gata pentru sfatul şi ajutorul pe care mi le-ai promis alaltăieri. Am ajuns să înţeleg că ai avut dreptate în legătură cu Jim Mitchell şi acum nu ştiu ce să fac”.

Eram de acord să mă întâlnesc cu el oricând şi oriunde, dar speram că va aştepta până dimineaţă. Ne despărţeau mai mulţi

kilometri şi, având în vedere că amândoi eram pastori, eram foarte obosiţi după ziua de duminică, deci aveam nevoie de somn.

Ştiind însă cât este de rănit şi bănuind că s-a întâmplat ceva neobişnuit, întrucât a fost nevoit să-mi telefoneze la acea oră, i-am spus: „Todd, stabileşte locul şi ora!”

Spre uşurarea mea, am căzut de acord să ne întâlnim la micul dejun în dimineaţa următoare, dar înainte de a închide telefonul l-am întrebat ce se întâmplase.

„Jim mi-a spus în această seară că voia lui Dumnezeu este ca eu să mă retrag din slujba de pastor de la Lime Creek, iar el să-mi ia locul. Mi-a mai spus că el poate conduce şi învăţa biserica mai bine şi mai repede decât mine. Mi-a propus să-i fiu asistent”.

Vorbea cu furie, nevenindu-i să creadă cât de mare era obrăznicia acestui Jim Mitchell. Şi eu am rămas şocat, dar în realitate totul era conform personalităţii lui Jim Mitchell. Nu era vorba despre doctrina lui, pentru că ar fi procedat la fel, indiferent de poziţia teologică pe care ar fi avut-o. El trebuia să-i domine pe ceilalţi, indiferent în ce loc şi în ce poziţie s-ar fi aflat. Nu doctrina calvinistă l-a făcut să fie aşa, ci aşa era el şi probabil că însuşi hipercalvinismul său se datora firii lui.

Când ne-am întâlnit la micul dejun a doua zi dimineaţă, discuţia noastră s-a concentrat asupra acţiunilor posibile ale lui Todd în această situaţie. El a fost de acord că a creat un monstru şi se confrunta acum cu probleme extrem de dificile hrănind eul lui Jim Mitchell, pentru că fusese de acord cu doctrinele lui extremiste şi i-a permis să înainteze în ierarhia bisericii. Ajuns în această situaţie, Todd căuta cu disperare răspunsuri. Ar fi făcut orice l-aş fi sfătuit.

Dar aceasta era doar o parte a problemei. Todd era obişnuit să-i urmeze pe alţii. Când va deveni un conducător? Când va învăţa să gândească singur? L-aş ajuta dacă i-aş da un plan de acţiune în cinci puncte? Sau ar fi bine să-l încurajez să devină din nou discipolul meu?

L-am întrebat foarte direct ce crede el că ar trebui să facă în acest caz. Întrebarea nu se referea la felul în care ar putea îndrepta situaţia, ci la felul în care doreşte Dumnezeu ca el să acţioneze.

„Păi, a început să gândească cu voce tare, cred că Dumnezeu doreşte să-mi mărturisesc păcatul”.

„Care păcat?” l-am întrebat eu, pentru a nu-l lăsa să vorbească despre păcat la modul general.

„Am dat greş şi am păcătuit ca lider. Am căzut într-o greşeală de ordin teologic. Am avut o atitudine neiubitoare faţă de oameni. N-am ascultat de vocea adevărului atunci când tu sau alţii aţi vrut să mă sfătuiţi în această problemă. L-am înlocuit pe Dumnezeu cu un om în viaţa mea, ceea ce este idolatrie. Şi presupun că mai sunt şi alte domenii în care am păcătuit".

Grozav, m-am gândit eu. *Ce conştiinţă sensibilă pentru cineva care acum câteva luni părea că nu are deloc conştiinţă*. Din nou am văzut o dovadă a adevăratei regenerări în viaţa lui Todd.

„Bine, ce crezi că ar trebui să faci acum în această situaţie?" l-am întrebat eu.

„Primul lucru este să-i cer iertare lui Dumnezeu. Ira, toată noaptea l-am cerut iertare Domnului. Nu am avut somn. Îmi pare rău că L-am făcut de ruşine pe Domnul meu prin toate acestea".

„Care ar fi pasul următor?" l-am întrebat din nou, conducându-l pas cu pas, dar lăsându-l pe el să ia deciziile.

„Trebuie să cer iertare oamenilor din biserică şi în această seară voi începe prin a-mi cere iertare de la diaconi. Miercuri seara voi cere întregii adunări să mă ierte. Dacă biserica doreşte, mă voi retrage şi vor putea alege alt pastor".

Nu i-am spus nimic lui Todd, dar ştiam că diaconii vor fi de partea sa, îl vor ierta şi-l vor încuraja.

„Ce va fi cu Jim Mitchell?" am întrebat din nou.

„Presupun că va trebui să-l înfrunt deschis şi direct, într-o confruntare totală, dacă va fi necesar. Trebuie să-i spun că Dumnezeu nu mi-a cerut să mă retrag din slujba de pastor şi, până când nu mi-o va cere, voi rămâne în această slujbă. În plus, trebuie să-i mai spun că nu pot fi de acord cu teologia lui".

Doream să aud încă o dată din gura lui această ultimă idee şi l-am întrebat: „Vrei să spui că într-adevăr nu eşti de acord cu teologia lui Jim?"

„Nu Ira, nu sunt de acord şi cred că m-am lăsat sedus de forţa dominatoare şi copleşitoare a lui Jim. Am vrut uneori să nu fiu de acord cu el, dar cine eram eu să mă pun cu Jim, care este atât de versat în teologie şi doctrină? Ira, ţi-ai dat seama că acest om nu face nimic altceva decât citeşte teologie, în special teologia puritanilor?"

„Nu e nimic rău cu teologia puritanilor, am spus eu. Este bine s-o citim toţi".

„Da, dar cred că înţelegi ce vreau să spun, Ira. Jim era mai puritan decât puritanii uneori. Şi, ca să fiu cinstit cu tine, nu mi-a trecut prin gând să mă confrunt cu el. Oare de ce l-am încurajat să se întoarcă înapoi la Lime Creek? Ira, ai vrea să vii cu mine să vorbim cu Jim?”

În inima mea eram gata să merg cu el, cu toate că şi eu mă cutremuram la gândul unei confruntări teologice cu Jim. Totuşi i-am refuzat invitaţia. Dacă aş fi mers cu Todd, el m-ar fi lăsat pe mine să conduc ostilităţile, în loc să-şi asume rolul de conducător şi să rezolve problema prin forţele proprii. Chiar dacă ar fi ieşit puţin şifonat, era mai bine, aproape chiar necesar, să meargă singur.

L-am sfătuit ca la confruntarea cu Jim să refuze să discute chestiuni de teologie. Mai bine să facă o afirmaţie generală prin care să-i spună că între concepţiile lor teologice există o prăpastie atât de mare, încât colaborarea lor la Lime Creek este imposibilă, aşa că ar fi mai bine ca Jim să plece.

L-am întrebat dacă Jim are pe cineva de partea sa în biserică. Mi-a spus că sunt câţiva care s-au întors cu el în biserică, aceiaşi care plecaseră cu el când biserica i-a cerut să se retragă. Dar numai câţiva. Marea majoritate a membrilor erau împotriva lui Jim şi a concepţiei sale teologice şi erau îngrijoraţi din cauza apropierii lui Todd de el.

Se părea că discuţia noastră se apropia de final, când a început să plângă. Am rămas puţin nedumerit, pentru că, până la acest punct, el a fost cel care s-a gândit la acţiunile necesare şi a luat singur deciziile corespunzătoare. Aşa că l-am întrebat ce se întâmplase.

„Ştii, nu ar fi trebuit să aflu acest lucru, dar cred că diaconii se vor întâlni în această seară şi îmi vor cere să mă retrag datorită situaţiei create. Tu ce crezi, Ira, ar trebui să mă retrag?”

Nu doream să gândesc eu în locul lui. Aşa că am încercat să-l îndrum spre o soluţie: „Tu ce crezi?”

„M-am rugat şi cred că ar trebui să mă retrag, dacă ei îmi vor cere acest lucru. Dar dacă-mi vor cere să rămân, dacă mă vor ierta şi dacă vor dori să mai lucreze cu mine, aş fi fericit să rămân pastorul lor în continuare. Şi te asigur că aş fi un pastor mult mai bun ca înainte”.

Am fost de acord cu el, dar un gând amar mi-a trecut prin minte. Oare nu era acesta vechiul Todd? N-a vrut să-şi mărturisească păcatul sau să încerce să îndrepte situaţia până când n-a fost în pericol de a-şi pierde biserica, poziţia şi salariul. Era oare un alt caz, aşa cum mai văzusem înainte, în care se pocăia doar pentru că era la strâmtorare?

Oare era el preocupat în mod real de adevăr şi de neprihănire, sau doar de faptul că putea pierde o biserică?

Nu i-am pus această întrebare, deoarece gândul că mă îndoiesc de el l-ar fi putut distruge. Dar am ţinut-o minte pentru cazul în care pe viitor, după ce Dumnezeu va fi rezolvat situaţia aceasta, el ar avea o atitudine ambiguă. Însă eram convins de creşterea lui spirituală şi de asemănarea crescândă cu Iisus de la convertirea sa, pentru a nu mai avea dubii că a fost cu adevărat regenerat.

Seara târziu m-a sunat, bucuros de rezultatul întâlnirii cu diaconii. Ei acceptaseră pocăinţa lui cu mare bucurie. De fapt, acea întâlnire se transformase într-o adunare de rugăciune marcată de smerenie şi de lacrimi.

Todd mi-a mulţumit pentru prietenia arătată şi a plâns din nou la telefon. Mi-a cerut să mă rog pentru el şi pentru întâlnirea pe care o avea a doua zi cu Jim.

În acea seară m-am dus la culcare plin de bucurie. De ce este bine să împărtăşeşti bucuria cu altcineva? Şi altcineva să o împărtăşească cu tine? Oare nu este o ocazie de a dubla bucuria? Bucuria mea era mare pentru că o situaţie dificilă nu a fost o ocazie pierdută, ci a avut drept rezultat creşterea spirituală şi întărirea unui slujitor al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 39

ESTE HARUL LUI DUMNEZEU IREZISTIBIL?

Săptămâna care a urmat a trecut greu şi nu credeam că o să mai vină ziua de vineri. Părea că trecuse multă vreme de când Terry şi cu mine nu ne-am mai continuat studiile teologice. Când ne-am întâlnit din nou, aproape că uitasem unde rămăsesem şi a trebuit să-mi revăd unele însemnări. Dar voiam s-o testez şi pe ea dacă îşi aduce aminte.

„Ştii care este subiectul pentru astăzi?”

„Da, mi-a răspuns ea încrezătoare. Vrei ca să conduc eu discuţia în această seară?”

În acel moment am înţeles caracterul unic al acelei tinere cu care urma să mă căsătoresc, ascultând-o cum a rezumat partea introductivă referitoare la harul irezistibil, fără să aibă vreo notiţă în faţa ei. Când a terminat, m-am întrebat dacă puteam şi eu face acest lucru la fel de bine fără să am notiţele în faţă.

Am discutat puţin rezumatul ei, după care am intrat în subiect. Mai întâi am spus că există o subtilitate a doctrinei, unii calvinişti

preferând expresia *harul eficace* în locul expresiei *harul irezistibil*. Expresia *harul irezistibil* ar putea lăsa impresia că omul este forţat să vină la Cristos şi la mântuire, împotriva dorinţei sau voii sale. Cineva şi-L poate imagina (în mod fals, totuşi) pe Dumnezeu trăgându-l pe păcătos pe treptele mântuirii, în timp ce acesta se zbate şi strigă arătându-şi revolta şi respingerea şi rostind blasfemii împotriva lui Dumnezeu, care-l constrânge să vină la mântuire.

Nimic nu poate fi mai departe de convingerea calvinistă cu privire la harul irezistibil. Această doctrină nu susţine că Dumnezeu îl forţează pe un păcătos răuvoitor şi rebel, care doreşte să rămână în păcatul lui, sau care se întoarce la o viaţă de păcat după ce a fost mântuit. Această doctrină afirmă că, deşi păcătosul este orb spiritual, Dumnezeu îi dă prin Duhul Sfânt capacitatea să vadă adevărul despre sine, despre Dumnezeu şi despre mântuire; şi că, deşi păcătosul doreşte orice altceva cu excepţia lui Dumnezeu, Dumnezeu pune în el prin Duhul Sfânt dorinţa de a-L căuta pe Dumnezeu şi de a fi sfânt; şi că, deşi păcătosul nu are puterea de a se desprinde de păcat ca să vină la Dumnezeu, Dumnezeu îi dă prin Duhul Sfânt capacitatea de a se întoarce de la păcat şi de a veni la Dumnezeu prin darul credinţei în Cristos; şi că, deşi păcătosul este mort, Dumnezeu îi dă o viaţă nouă.

Prin urmare, n-ar trebui să existe nicio situaţie în care unul dintre cei aleşi să nu dorească să fie mântuit, pentru că puterea de regenerare a lui Dumnezeu le dă cunoaşterea, dorinţa, puterea şi capacitatea de a deveni mântuiţi. La fel, nu va exista niciun caz în care unul dintre oamenii care nu au fost aleşi să dorească să fie mântuit, pentru că, dacă Dumnezeu nu lucrează în inima omului, nu va exista niciodată cunoaşterea, dorinţa, puterea sau capacitatea de a veni la Cristos.

Având această înţelegere a definiţiei harului irezistibil şi răspunsul la cea mai obişnuită obiecţie fată de această doctrină, am trecut la analizarea caracterului biblic al doctrinei.

Mai întâi am notat următoarele pasaje din Scriptură, care în mod incontestabil afirmă că mântuirea include o regenerare sau o naştere din nou:

El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.

Tit 3: 5

Drept răspuns, Iisus i-a zis: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu”.

Ioan 3: 3

În al doilea rând, am găsit câteva pasaje care, deşi nu vorbesc despre regenerare sau despre naşterea din nou, arată clar că lucrarea de mântuire este o lucrare profundă, măreaţă şi plină de putere.

[…] puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;

1 Petru 2: 9

Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre.

Efeseni 2: 1

[…] cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.

Ioan5: 24

În al treilea rând, unele pasaje (incluzând câteva din cele pe care le-am citat deja) arată că lucrarea de mântuire îi aparţine în întregime lui Dumnezeu, şi nu omului, şi este prerogativa lui Dumnezeu, şi nu a omului.

[…] şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui (observaţi că noi credem datorită lucrării puterii tăriei Lui).

Efeseni 1: 19

Le voi da o altă inimă şi voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima din piatră şi le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească şi să împlinească legile Mele; şi ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.

Ezechiel 11: 19 – 20 […] tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea.

Ioan5: 21

Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; şi pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară:

Ioan 6: 37

Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Ioan 6: 44

Duhul este acela care dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic.

Ioan 6: 63

Şi [Iisus] a adăugat: „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu”.

Ioan 6: 65

[…] după cum [Tatăl] I-ai dat [Fiului] putere peste orice făptură, ca să dea viaţa veşnică tuturor acelora pe care I [Fiului] i-ai dat Tu [Tatăl].

Ioan 17: 2

Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu şi asculta. Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel.

Fapte 16: 14 Şi toţi cei ce erau rânduiţi să capete viaţa veşnică au crezut.

Fapte 13: 48

El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului.

Iacov 1: 18

După acestea am scris următoarele concluzii:

1. Mântuirea este o lucrare profundă, necesitând o mare putere pentru a fi dusă la îndeplinire.

Este prezentată ca o înviere – de la moarte la viaţă. Este prezentată ca o trecere de la întuneric la lumină. Este o naştere din nou sau o regenerare.

2. Mântuirea este o lucrare atât de profundă, încât nu poate fi îndeplinită decât de puterea lui Dumnezeu.

Regenerarea este prin puterea Duhului Sfânt. Credinţa este prin puterea Sa. Înnoirea vieţii este făcută prin puterea Sa. Duhul dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic. Domnul trebuie să deschidă inima prin puterea Sa.

3. Mântuirea, fiind o lucrare profundă a lui Dumnezeu, este dată după voia lui Dumnezeu.

Numai cei pe care Tatăl îi dă Fiului vin la Cristos.

Viaţa veşnică este oferită numai celor pe care Tatăl îi dă Fiului.

Fiul dă viaţa cui doreşte El.

Nimeni nu poate veni decât dacă Tatăl îl atrage.

Domnul trebuie să deschidă inima.

Cred doar acei care sunt rânduiţi pentru viaţa veşnică.

Cu aceste premise clare din Cuvântul lui Dumnezeu, am tras concluzia că nu putem să nu fim de acord cu doctrina harului irezistibil. Apoi am analizat armonia acestei doctrine cu primele trei puncte ale calvinismului. Deoarece omul este total depravat şi nu poate veni la Dumnezeu prin puterea sa, nici nu are dorinţa de a veni

la Dumnezeu; Dumnezeu a hotărât să mântuiască un popor al Său şi alegerea este făcută conform voii Sale; Cristos a murit ca să plătească păcatele acestui popor ales; în concluzie este adevărat, de asemenea, că Dumnezeu va mântui acest popor, chemându-l în mod irezistibil şi regenerându-l prin puterea Sa.

Mai aveam de studiat încă un punct, doctrina perseverentei sfinţilor. Dar cum sfârşitul lui noiembrie se apropia, nu ştiam când vom putea face acest lucru, mai ales că ne planificasem nunta în perioada Crăciunului. Am petrecut restul serii discutând detalii legate de nuntă, nu la fel de interesante (cel puţin pentru mine) ca discuţiile teologice.

CAPITOLUL 40

CE ESTE PERSEVERENŢA SFINŢILOR?

Nu am aflat nimic despre întâlnirea lui Todd cu Jim până lunea următoare, când l-am întâlnit la şcoală. Când mi-a relatat despre modul în care decursese confruntarea lor, m-am simţit de parcă aş fi fost prezent acolo. Schimbătorul Todd şi-a păstrat şira spinării dreaptă. A apărat adevărul cu fermitate şi convingere.

Mi-a spus că duminică îl chemase pe Jim în biroul său şi îi sugerase că este bine ca el şi familia lui să se mute într-o altă biserică. L-a luat prin surprindere, pentru că Jim se aştepta ca el să fie noul pastor. Când Jim l-a întrebat de ce ar trebui să plece într-o altă biserică, Todd i-a spus că poziţiile lor teologice erau foarte diferite şi că ambiţia lui de a conduce biserica din nou nu era conformă voii lui Dumnezeu. Todd i-a mai spus că poate rămâne în biserică doar dacă se va supune conducerii bisericii, lucru de care Jim nu fusese în stare nici în trecut.

În răspunsul lui, Jim a folosit toate armele, de la argumentele teologice la criticarea abilităţilor de pastor ale lui Todd şi până la dojenirea lui pentru că ascultase de mine. În final l-a ameninţat că va lua o parte din oameni cu el când va pleca. Todd a rămas însă imperturbabil, refuzând să se angajeze într-o dezbatere teologică şi, nelăsându-se intimidat de ameninţările lui, l-a informat că diaconii şi biserica îl susţin, iar din biserică vor pleca doar cei care au plecat şi mai înainte.

Am fost impresionat de atitudinea lui Todd din timpul întâlnirii cu Jim. Nu era atitudinea celui care şi-a învins duşmanul într-o bătălie (aşa cum m-aş fi aşteptat de la vechiul Todd), ci era atitudinea umilă a celui care doreşte să-L urmeze pe Domnul său şi să-l facă voia chiar şi

într-o astfel de situaţie. Pe lângă faptul că s-a rezolvat o problemă gravă, bătălia a dus la formarea unui om al lui Dumnezeu.

Conversaţia noastră s-a încheiat cu cererea lui Todd de a-l ajuta să găsească răspunsuri la întrebările teologice aduse în discuţie de

Jim. I-am spus că îl voi ajuta, dar nu ne vom întâlni decât o singură dată, după ce el va studia în mod individual, iar la întâlnire îmi va împărtăşi ce a învăţat. Nu doream ca el să mai fie ucenicul meu. În plus, aveam de păstorit o biserică şi eram preocupat de nunta care se apropia. Am stabilit să ne întâlnim la începutul lui decembrie.

În următoarea seară de vineri m-am întâlnit cu Terry pentru a discuta ultimul punct al calvinismului. Am început cu obişnuita prezentare pe scurt a doctrinei.

1. Doctrina perseverentei este concluzia logică a celorlalte patru puncte ale acrostihului calvinist.

Dacă omul este total depravat şi nu poate face nimic să se ajute spiritual pe sine însuşi, şi dacă Dumnezeu este absolut suveran în problema alegerii, selectându-i pe cei aleşi pe baza şi numai pe baza voii sale, şi dacă moartea lui Cristos a fost pentru cei aleşi, garantându-le mântuirea, şi dacă Dumnezeu îi cheamă pe cei aleşi în mod irezistibil, urmarea este că Dumnezeu va asigura mântuirea finală a acestor aleşi, ceea ce înseamnă că ei vor persevera până la sfârşit.

Dacă cei aleşi nu perseverează, alegerea eternă a lui Dumnezeu va da greş, ceea ce calvinismul nu poate admite. Dacă Dumnezeu a decretat ceva, atunci aşa se va întâmpla, aceasta incluzând şi mântuirea finală a celor aleşi.

Dacă cei aleşi nu perseverează, moartea lui Cristos ar fi un eşec, pentru că scopul ei a fost garantarea mântuirii celor aleşi.

Dacă cei aleşi nu perseverează, harul lui Dumnezeu n-ar mai fi irezistibil pentru cei mântuiţi (adică ei l-ar putea respinge în final, după ce au fost mântuiţi), chiar dacă harul a fost irezistibil înainte ca ei să fie mântuiţi.

2. Doctrina perseverentei poate fi definită după cum urmează:

Perseverenta este doctrina care spune că toţi cei care sunt aleşi, fiind obiectul decretului etern al alegerii dat de Dumnezeu, şi fiind obiectul ispăşirii făcute de Cristos, vor continua pe această cale a mântuirii, iar aceeaşi putere a lui Dumnezeu care i-a mântuit îi va păstra şi-i va sfinţi până la mântuirea lor finala.

3. Doctrina perseverentei nu exclude căderea în păcat a unui

credincios.

Doctrina perseverenţei exclude posibilitatea ca un om care se pretinde a fi creştin să trăiască într-o presupusă stare de cădere un număr de ani, fără să cadă sub pedeapsa lui Dumnezeu, dar nu exclude căderea.

Căderea va apărea printre creştini, dar doctrina perseverentei spune că un credincios adevărat nu va rămâne aşa la nesfârşit. Dacă totuşi va rămâne aşa, mai bine s-ar întreba dacă are într-adevăr credinţa pe care a mărturisit că o are.

4. Doctrina perseverentei, conform calvinismului, nu include conceptul de creştin firesc.

Un creştin firesc, conform părerii unora, este omul care a fost mântuit în realitate, dar trăieşte ca şi cum ar fi încă pierdut. A declarat că are credinţă şi poate că un timp trăieşte ca un creştin. Dar acum s-a întors în lume şi atât cei din lume, cât şi cei din biserică nu îşi pot da seama dacă este creştin sau nu. Numai Dumnezeu îi cunoaşte inima. El îşi petrece tot restul vieţii în această stare, dar va fi în veşnicie alături de Cristos datorită experienţei mântuirii. Este firesc, lumesc, dar este creştin. Sau este creştin, dar este firesc. Calvinistul însă spune că unde nu este perseverenţă, nu este nici mântuire; unde există mântuire, trebuie să existe şi perseverentă.

5. Doctrina perseverenţei include siguranţa credinciosului, dar siguranţa în sine este doar o jumătate din doctrină şi poate da naştere la un mod fals de a gândi şi de a trăi.

Conceptul baptist că o dată ce eşti mântuit eşti mântuit pentru totdeauna este numai o parte a monedei şi astfel poate deveni o doctrină periculoasă.

Doctrina perseverentei sfinţilor, conform concepţiei calviniste, are două părţi: siguranţa şi perseverenţa. Una nu poate exista fără cealaltă. Doctrina baptistă a siguranţei eterne („odată mântuit, mântuit pentru totdeauna”) trece cu vederea sau ignoră necesitatea perseverentei ca dovadă a autenticităţii experienţei mântuirii. Astfel, spunându-i unei persoane despre siguranţa eternă fără a-i spune despre perseverenţa ca dovadă a mântuirii, poţi transforma persoana respectivă în ceea ce se numeşte „creştin firesc”, oameni care cred că sunt mântuiţi, dar nu sunt. Doctrina siguranţei eterne fără cealaltă fată a monedei devine o încurajare pentru a păcătui în cazul celor care au declarat că au credinţă în Cristos, dar care nu au fost niciodată

mântuiţi cu adevărat. Doctrina calvinistă a perseverenţei oferă atât mângâiere credinciosului (este sigur pentru eternitate), cât şi consistentă declaraţiei sale că a devenit creştin (îşi dă seama că dovada mântuirii sale este perseverenţa sa în trăirea vieţii creştine).

Nu mi-am închipuit că acest rezumat ne va lua atât de mult timp pentru a-l formula şi a-l discuta. Era necesară o altă întâlnire în care să vedem dacă doctrina este biblică. Următoarea oră a trecut mult mai greu în timp ce discutam despre nuntă. Am descoperit destul de devreme în slujirea mea că nunţile nu prea mă emoţionau şi nici nu mă încântau prea tare. Desigur, doream să mă căsătoresc, dar nu crezusem că trebuie puse la punct atâtea detalii. Planul pentru serviciul de căsătorie îl făcusem cu mult timp înainte. Acum erau alte elemente în discuţie, care sunt mai mult pe placul femeilor decât al bărbaţilor.

Însă am încercat să mă arăt cât am putut eu de fericit şi de interesat în timp ce discutam aceste amănunte pe care Terry le amintea, dar uneori îşi dădea seama că inima mea era în cu totul altă parte. Totuşi mi s-a părut că ea nu ţine seama de acest lucru şi nici nu o supără, lucru pe care l-am apreciat. Poate că aş fi fost mult mai încântat să studiem teologia căsătoriei. Dar, aşa cum se cere în viaţa de creştin, perseveram, chiar dacă situaţia nu era prea plăcută.

CAPITOLUL 41

ESTE DOCTRINA PERSEVERĂRII BIBLICĂ?

Au trecut câteva săptămâni până când am putut continua discuţia cu Terry referitoare la perseverenţa sfinţilor. Având în vedere responsabilităţile din biserică, inclusiv câteva servicii de înmormântare, ca şi cele de la şcoală, încheierea trimestrului apropiindu-se, acest lucru nu s-a întâmplat decât la Sărbătoarea Mulţumirii, când, în sfârşit, în acea după-amiază ne-am continuat discuţiile teologice.

După ce am recapitulat ceea ce discutasem anterior despre doctrină, ne-am pus întrebarea dacă este o doctrină biblică. Am început prin a nota câteva pasaje din Scriptură care să ne ajute în această discuţie.

Siguranţa credinciosului

Mai întâi, iată câteva pasaje care ne învaţă în mod explicit că un credincios nu-şi poate pierde mântuirea:

(35) Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de

îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? (36) După cum este scris: „Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua; suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat”. (37) Totuşi, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. (38) Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, (39) nici înălţimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Iisus Hristos, Domnul nostru.

Romani 8: 35 – 39 Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; şi pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară.

Ioan 6: 37

(27) Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc şi ele vin după Mine. (28) Eu le dau viaţa veşnică, în veac nu vor pieri şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea. (29) Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi; şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.

Ioan 10: 27 – 29

Sunt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Iisus Hristos.

Filipeni 1: 6

Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi de chemarea făcută.

Romani 11: 29

Şi din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e ruşine, căci ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce l-am încredinţat până în ziua aceea.

2 Timotei 1: 12

Căci printr-o singură jertfa El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi.

Evrei 10: 14

Adevărat, adevărat, vă spun că cine crede în Mine are viaţa veşnică (oare nu este vorba despre viaţa care nu se va sfârşi niciodată?).

Ioan 6: 47

Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.

Ioan 5: 24

Perseverenţa credinciosului

Cealaltă parte a monedei siguranţei eterne a credinciosului conţine pasajele care vorbesc despre perseverenţă, adică despre faptul că adevăratul credincios va continua în credinţa sa şi nu se va întoarce la o viaţă trăită în păcat.

Matei 7: 13 – 14

Intraţi pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare şi mulţi sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o află.

Din acest pasaj am înţeles că poarta largă conduce spre o cale largă, iar poarta îngustă conduce spre o cale îngustă. Nu există nicio posibilitate ca să intri pe poarta îngustă şi să sfârşeşti pe calea largă, sau să intri pe poarta largă şi să sfârşeşti prin a merge pe calea îngustă. Dacă un om merge pe calea cea largă, înseamnă că n-a trecut pe poarta îngustă, iar dacă un om merge pe calea îngustă înseamnă că n-a intrat pe poarta largă. Şi, cu siguranţă, cuvintele Domnului – „puţini sunt cei ce o află" – ar trebui să fie un avertisment şi o atenţionare pentru noi că puţini sunt cei cu adevărat mântuiţi. Oare nu indică acest lucru faptul că mulţi din cei ce merg pe calea cea largă, dar care cred că au intrat pe poarta îngustă, stăruie într-o greşeală?

Matei 7: 16 – 18

Îi veţi cunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot aşa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune.

Am întrebat-o pe Terry care era contextul acestui pasaj. După ce a trecut rapid în revistă textele învecinate, a constatat că aceste cuvinte au fost spuse în primul rând cu referire la profeţii falşi.

Eu am întrebat: „Deci principiile enunţate aici nu sunt valabile pentru fiecare om care afirmă că este credincios?"

Fără a mai aştepta răspunsul, mi-am notat următoarele principii. Mai întâi, roadele (conduita cuiva) spun câte ceva despre o persoană.

În al doilea rând, o persoană mântuită va produce roade bune (adică va avea o conduită bună). În al treilea rând, conduita unei persoane mântuite nu poate fi în mod permanent una rea. În al patrulea rând, o persoană pierdută (nemântuită) va produce roade rele (o conduită greşită). În sfârşit, o persoană nemântuită nu va putea

produce roade bune (o conduită corectă).

Mai simplu, noi ne putem da seama dacă un om are naşterea din nou, văzând caracterul său şi direcţia vieţii sale. Persoana mântuită va avea caracterul unei vieţi sfinte şi nu se poate îndrepta în mod constant şi consecvent spre o viaţă rea. De asemenea, o persoană nemântuită va avea un caracter şi o tendinţă spre o viaţă rea şi nu poate avea o viaţă sfântă şi credincioasă în mod consecvent.

Prin urmare, este imposibil ca un om să susţină că a fost mântuit şi apoi să continue să trăiască în mod constant o viaţă lipsită de sfinţenie. Persoana cu adevărat mântuită va persevera în sfinţenie şi bunătate o perioadă mare de timp.

Matei 7: 21 – 23

Nu orişicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!" va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtati-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege".

Discutând despre acest verset, am ajuns la concluzia că Cristos spune aici că testul real al mântuirii nu este afirmarea credinţei în Cristos (aceştia îl numesc Domn), nici prezenta anumitor lucrări (predicarea sau chiar minunile), ci testul adevărat al mântuirii este împlinirea voii Tatălui. Nu se afirmă că împlinirea voii Tatălui aduce mântuirea, ci că o persoană mântuită va face voia Tatălui. Adică va persevera!

Matei 13: 5 – 6

O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc. Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; şi, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat.

Discutând acest pasaj, ne-am amintit contextul său: pilda semănătorului. În timp ce semănătorul îşi face munca, seminţele cad în diferite tipuri de sol. Unele cad pe un sol stâncos, iar plantele răsar repede, dând impresia că vor rezista multă vreme. Dar când răsare soarele se usucă şi mor, pentru că nu au rădăcini adânci.

Am ajuns la concluzia că acest pasaj arată că o persoană poate răspunde cu bucurie şi, aparent, în mod corect la mesajul Evangheliei. Mai mult, se pare că există dovezile unei convertiri reale. Dar când apar încercările şi persecuţiile în viaţa de creştin, ei cad la marginea

drumului pentru că nu sunt cu adevărat mântuiţi. Ei nu perseverează şi acesta este un semn că nu sunt mântuiţi.

În acest punct Terry a făcut următoarea remarcă: „Oh, dar acest lucru este înspăimântător!”

Cred că înţelegeam ce voia să spună, totuşi am întrebat-o: „Ce vrei să spui?”

„Păi, a început ea, aceasta înseamnă că mulţi din cei înscrişi în registrul bisericii noastre, şi pe care în mod normal îi numim creştini pentru că şi-au mărturisit credinţa, s-ar putea să nu fie mântuiţi cu adevărat!”

Am zâmbit şi ea a interpretat zâmbetul drept o aprobare, pentru că a continuat: „Serios, câţi din cei care fac astăzi o mărturisire de credinţă în bisericile noastre perseverează cu adevărat? câţi fac această mărturisire şi încep cu entuziasm şi pasiune să trăiască o presupusă viaţă creştină, pentru ca la numai câteva săptămâni sau luni să eşueze la marginea drumului? Iar noi încă îi păstrăm în registrele bisericii şi îi considerăm creştini; mai mult, le spunem că sunt asiguraţi pentru veşnicie şi că nu-şi vor pierde mântuirea, în timp ce Iisus, conform acestei pilde, le spune că nu vor fi mântuiţi niciodată!”

M-am bucurat în inima mea văzând-o că a înţeles adevăratul sens şi aplicaţia pasajului pe care l-am studiat. Ea exprima exact convingerile mele. Perseverenta este dovada mântuirii.

Matei 24: 12 – 13

Şi, din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci. Dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit.

Pentru că studiasem acest pasaj, i-am spus lui Terry care este contextul lui. Întregul text se referă la vremea sfârşitului. Unii doresc să limiteze aplicarea principiului pe care îl conţine acest verset (răbdarea până la capăt ca semn al adevăratei mântuiri) la zilele de pe urmă, nu şi la prezent.

Am căzut de acord că principiul enunţat aici este clar: dovada adevăratei mântuiri este păstrarea credinţei până la sfârşit. Versetul nu spune că obţinem mântuirea prin răbdarea până la sfârşit, ci că omul mântuit va răbda până la sfârşit. Pe de altă parte, eşecul cuiva de a persevera sau de a răbda până la sfârşit este un semn că acea persoană nu posedă adevărata mântuire.

De asemenea, am căzut de acord că acest principiu nu este valabil doar pentru vremea sfârşitului. Este posibil ca Domnul să ceară

perseverenta ca dovadă a mântuirii numai în ultimele zile, când persecuţia va fi foarte mare, iar în zilele de acum să fie indulgent şi îngăduitor, permiţând poporului Său să umble în păcat? Mai mult, este posibil ca în zilele sfârşitului mântuirea să fie mult mai evidentă şi să schimbe mai mult vieţile oamenilor decât în perioada premergătoare acestor evenimente? Oare nu este mântuirea aceeaşi în toate perioadele istoriei Bisericii?

În acest moment al discuţiei, am auzit o bătaie la uşa din faţă a casei lui Terry. La auzul bătăii am rostit obişnuita mea întrebare pastorală atunci când mă confrunt cu o întrerupere neaşteptată şi neplăcută: „Cine poate fi?"

Când Terry a deschis uşa, am fost destul de surprins să-l văd pe Todd intrând, împreună cu o tânără. Dar şi mai surprins am fost când el a prezentat-o drept logodnica sa! O ceruse în căsătorie de curând şi amândoi erau atât de bucuroşi, încât au simţit nevoia să spună acest lucru şi altora şi ne-au ales pe noi! Sigur, ar fi trebuit să mă simt flatat că am fost ales să împărtăşesc bucuria lor, însă eram puţin sceptic, întrebându-mă dacă nu cumva era puţin prematur pentru Todd, având în vedere istoria unui lung şir de relaţii romantice întrerupte.

Am încercat să ne bucurăm împreună cu ei, dar ştiam că trebuia să vorbesc cu Todd în mod serios despre această nouă relaţie, într-un viitor cât mai apropiat. Poate că aş reuşi să fac acest lucru în cadrul discuţiei noastre despre întrebările lui teologice.

CAPITOLUL 42

TÂNĂRĂ DOAMNĂ, SUNTEŢI CALVINISTĂ?

Cum sărbătoarea nunţii noastre se apropia (ne-am căsătorit în preajma Crăciunului), nu am mai avut timp pentru preocupările noastre teologice. Eram uimit să constat cum uneori timpul trece atât de repede şi alteori atât de încet. Timpul trecea foarte repede când aveam de făcut o mulţime de lucruri şi foarte încet atunci când aşteptam cu nerăbdare ziua nunţii. Dar eram hotărâţi să încheiem studiul nostru teologic înainte de nuntă.

Aşadar, în a doua vineri seara din decembrie ne-am făcut timp pentru a discuta a doua parte a doctrinei perseverenţei sfinţilor. Trăsesem concluzia că Biblia – fără nicio îndoială – ne învaţă despre siguranţa credinciosului. Dar, de asemenea, am luat în discuţie câteva versete care ne-au convins că siguranţa este doar o parte a acestui adevăr binecuvântat al punctului cinci al calvinismului. Cealaltă parte a

monedei este perseverenta. Am luat în considerare câteva pasaje cunoscute din Evanghelia după Matei: 7: 13 – 14; 7: 16 – 18; 13: 5 – 6 şi 24: 13. Acum ne-am propus să ne oprim pe scurt la alte câteva versete-cheie din Noul Testament.

2 Corinteni 5: 17

Chiar de la început am rugat-o pe Terry să citească cu voce tare acest verset:

Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

Discutând acest verset, am concluzionat că el ne învaţă că atunci când cineva se află în Cristos, acest lucru înseamnă că a experimentat o mare schimbare şi o transformare a vieţii şi caracterului său. Acum se află într-o stare diferită. Are concepţii noi despre sine, despre natura sa, despre viaţă, despre Dumnezeu, despre păcatele sale, despre lume, despre cel rău, despre adevăr şi despre scopul său în viaţă. Are sentimente noi, un mod nou de a gândi, dorinţe noi, ţeluri noi, satisfacţii noi, obiceiuri noi, speranţe noi – a început o nouă perioadă a vieţii sale.

Apoi am adăugat: „Acest pasaj ne spune, pe lângă alte adevăruri, şi ceea ce nu este mântuirea!”

„Este adevărat, a spus cu convingere Terry. Mântuirea este mai mult decât afirmarea credinţei, decât scufundarea într-un baptisteriu, decât o viaţă morală sau decât conformarea la regulile religioase exterioare. Mântuirea înseamnă mai mult decât ascunderea vechii naturi corupte sub masca educaţiei şi a culturii. Este mai mult decât o experienţă emoţională şi înseamnă mai mult decât sentimente şi gânduri pioase despre Dumnezeu. Mântuirea nu înseamnă să lucrezi într-o biserică timp de câţiva ani, nici cunoaşterea adevărurilor şi doctrinelor din Biblie. Conform acestui verset, mântuirea este o transformare supranaturală cu ajutorul căreia cineva este reînnoit în interior şi astfel vor apărea şi schimbări exterioare. Cel care a experimentat mântuirea este o făptură nouă, cele vechi s-au dus şi toate lucrurile sunt noi”.

Apoi a scos în evidentă un lucru important: „Mă întreb de ce în bisericile noastre se predică şi se aplică doar aspectul pozitiv al acestui verset – cel mântuit este o făptură nouă. Însă niciodată nu se accentuează implicaţia negativă a adevărului găsit aici: dacă nu poţi dovedi că eşti o făptură nouă, înseamnă că eşti pierdut!”

I-am răspuns jucând rolul avocatului diavolului: „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi”. Aceasta este o afirmaţie pe care am auzit-o de multe ori în discuţiile pe care le-am avut pe marginea acestui subiect cu studenţi, pastori sau chiar cu membri din biserică.

Replica ei m-a uimit şi mi-a dovedit că ea a studiat temeinic Cuvântul lui Dumnezeu: „Iisus spune înloan 7: 24: «Nu judecaţi după înfăţişare, ci judecaţi după dreptate.»”.

Cunoşteam acest verset şi de fapt îl folosisem de multe ori în discuţii, dar m-a surprins faptul că şi ea îl cunoştea, astfel că am întrebat-o; „Cum de cunoşti acest verset?”

Deşi nu şi-a ridicat ochii, răspunsul ei m-a lăsat fără replică: „Nu eşti singurul care discută teologie în fiecare zi”.

Cu aceasta am trecut la Epistola către Evrei.

Evrei 3: 6, 14

Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Şi casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită şi nădejdea cu care ne lăudăm (3: 6).

Căci ne-am făcut părtaşi ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită de la început (3: 14).

Ne-am dat seama amândoi că unor oameni le-ar plăcea să folosească aceste versete în încercarea de a dovedi că mântuirea este prin fapte, spunând că ambele versete declară că facem parte din casa lui Cristos şi suntem părtaşi mântuirii Sale dacă ne păstrăm încrederea nezguduită până la sfârşit. Astfel ei consideră că mântuirea se datorează încrederii şi statorniciei noastre.

Această interpretare schimbă însă ordinea lucrurilor. Aceste versete nu ne învaţă că mântuirea se datorează încrederii şi statorniciei noastre, ci că încrederea şi statornicia sunt rezultatul mântuirii.

Pentru a înţelege mai bine, am prezentat un exemplu.

Să presupunem că am în mână un lucru care pare a fi o bucată mică de sticlă şi afirm: „Acesta este un diamant dacă poate tăia sticla ferestrei din partea opusă a camerei”. Mă voi îndrepta spre fereastră şi, cu obiectul pe care-l am în mână, tai sticla. Oare faptul că am tăiat sticla face ca obiectul din mâna mea să devină un diamant, sau faptul că am tăiat sticla demonstrează că acest obiect este un diamant?

În mod similar, perseverenţa nu-l face pe cineva să fie creştin, ci dovedeşte faptul că el este creştin. Aceste versete din Evrei nu ne

învaţă că mântuirea este rezultatul încrederii şi statorniciei noastre, ci că încrederea şi statornicia sunt rezultatul sunt mântuirii.

Apocalipsa

Nu am petrecut mult timp discutând aceste versete, dar am observat că textele din capitolele doi şi trei ale Apocalipsei subliniază importanţa biruinţei. I-am dat lui Terry o foaie de hârtie pe care erau scrise următoarele versete:

Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu (2: 7).

Îi voi da să mănânce din mana ascunsă şi-i voi da o piatră albă; şi pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l ştie nimeni, decât acela care-l primeşte (2: 17).

Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu şi nu va mai ieşi afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, şi Numele Meu cel nou (3: 12).

Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie (3: 21).

Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte (2: 11); va fi îmbrăcat astfel în haine albe (3: 5).

Celui ce va birui şi celui ce va păzi până la sfârşit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste Neamuri (2: 26).

Am petrecut timpul care ne-a mai rămas întrebându-ne de ce bisericile de astăzi continuă să sublinieze adevărul siguranţei eterne a credinciosului, dar nu mai învaţă sau nu mai aplică doctrina perseverentei. Am formulat următoarele întrebări:

1. Este posibil ca o evanghelizare greşită (din cauza doctrinei greşite) care a produs şi rezultate greşite să aibă o doctrină a perseverentei greşită şi neadecvată?

2. Sau, altfel spus, este posibil ca, din cauza unei concepţii superficiale despre mântuire şi din cauza grabei şi a insistenţei cu care îi îndemnăm pe oameni să facă o mărturisire de credinţă, fără să-i învăţăm lucrurile esenţiale ale adevăratei mântuiri, să fim obligaţi să-i convingem pe ei, şi pe noi de altfel, că sunt cu adevărat mântuiţi, chiar dacă ei au căzut şi nu mai perseverează în credinţă?

4.

5.

7.

3. Dacă am înţeles în mod corect mântuirea, incluzând şi doctrina perseverenţei, nu ar trebui să schimbăm modul în care evanghelizăm, pentru a-i pune pe aceşti oameni faţă în faţă cu dovada că ei nu au de fapt adevărata mântuire? Şi nu ar fi acesta un lucru dificil, pentru că mulţi dintre ei sunt prietenii noştri la care ţinem mult sau rudele noastre apropiate, pe care i-am asigurat că posedă mântuirea sub forma unei false înţelegeri a siguranţei veşnice? Oare vom putea recunoaşte vreodată faptul că doctrina noastră este greşită?

Oare vom putea recunoaşte faptul că modul nostru de evanghelizare este fals?

Vom putea recunoaşte vreodată faptul că prietenii şi cei dragi ai noştri nu vor putea scăpa de mânia viitoare şi că mărturisirea lor de credinţă nu este valabilă fără perseverenţă?

Astfel trebuie să concluzionăm că doctrina biblică a perseverenţei sfinţilor a fost neglijată, iar doctrina siguranţei veşnice (care este doar o parte a adevărului) a fost exagerată pentru a justifica doctrina noastră falsă şi credinţa falsă a noilor convertiţi; şi pentru a ne linişti conştiinţele în ceea ce priveşte roadele noastre false, adică prietenii şi cei dragi ai noştri care nu au făcut dovada adevăratei mântuiri: perseverenta.

Aceasta este problema bisericii pe care o păstoresc eu şi aproape a fiecărei biserici din confesiunea noastră. Am căzut pe gânduri în timp ce Terry mergea să răspundă la telefon.

Am adus o grămadă de oameni pierduţi în biserică şi ne-am convins pe noi înşine că ei sunt mântuiţi, lăsându-i şi pe ei să creadă acelaşi lucru, cu toate că nu aveau dovada perseverentei.

I-am etichetat drept creştini „căzuţi" sau „fireşti" şi nădăjduim că ei „se vor întoarce" la Dumnezeu sau, în cele din urmă, „vor creşte în har". Dar până să se întâmple aceste lucruri, afirmăm că ei sunt oameni mântuiţi, îi păstrăm ca membri în biserică şi le dăm dreptul de a decide în problemele bisericii, deşi ei nu dovedesc că au un mod spiritual de a gândi sau preocupări spirituale, ca să nu mai vorbim despre mântuire. Ei vin la biserică doar la servicii speciale, inclusiv la întâlnirile în care se pune la cale un complot împotriva pastorului sau împotriva membrilor spirituali ai bisericii. Participă la aceste întâlniri într-un număr foarte mare, provocaţi de cei care se află în aceeaşi condiţie deplorabilă ca şi ei.

M-am înfiorat în timp ce mă gândeam la aceste lucruri, nu numai din cauza sutelor de astfel de persoane care încă erau membri în biserica pe care o păstoream, dar şi din cauza faptului că ei au afectat mărturia bisericii şi pot face mult rău la adunările generale ale bisericii. Doream să mă rog, dar nu ştiam cum s-o fac, pentru că problema părea uriaşă şi imposibil de rezolvat. Tot ceea ce am putut spune a fost: „Doamne, ajută-mă! Este peste puterile mele să rezolv această problemă, chiar şi în biserica mea!”

În adâncul flintei mele ştiam că mă voi confrunta din nou cu această problemă, la fel cum s-a întâmplat atunci când am încercat să mă mut în casa parohială.

Când Terry a revenit, i-am împărtăşit aceste gânduri care mă apăsau şi ne-am rugat împreună.

Apoi, ştiind că am terminat ceea ce ne-am propus, am întrebat-o: „Tânără doamnă, eşti calvinistă?”

Am zâmbit în timp ce-mi răspundea, fără nicio ezitare: „Da domnule, fără discuţie! Tu eşti?”

I-am confirmat cu o înclinare fermă a capului, apoi i-am spus mai mult în glumă: „Ei bine, cred că acum ne putem căsători pentru că suntem de acord cu privire la doctrină”.

Această replică m-a făcut să mă trezesc cu o pernă pe care mi-a aruncat-o direct în faţă.

CAPITOLUL 43

VEI RĂSPUNDE LA ACESTE ÎNTREBĂRI DESPRE CALVINISM?

Săptămânile din decembrie dinainte de căsătorie au trecut repede, iar eu şi Todd ne-am întâlnit în cele din urmă pentru a discuta despre întrebările pe care el le pusese într-una din discuţiile noastre. Întâlnirea a avut loc într-o sâmbătă dimineaţa în biroul meu.

I-am cerut să prezinte în scris întrebările, pentru a folosi mai eficient puţinul timp pe care-l aveam la dispoziţie. Am fost destul de impresionat să văd cât de organizat mi-a prezentat subiectele. În trecut el s-ar fi prezentat la o astfel de întâlnire fără nicio pregătire prealabilă, aşteptând ca eu să iau iniţiativa.

Todd şi-a notat următoarele întrebări:

1. îi iubeşte Dumnezeu şi pe cei nealeşi?

2. îi putem chema pe toţi oamenii să vină la Cristos, cu credinţă şi pocăinţă, deşi unii dintre ei nu fac parte dintre cei aleşi?

3. Trebuie să vestim Evanghelia tuturor oamenilor sau doar

celor aleşi?

4. Poate un calvinist să practice evanghelizarea?

5. Poate deveni calvinist un misionar?

6. Trebuie un calvinist să folosească diverse mijloace când face lucrarea lui Dumnezeu?

7. Trebuie un calvinist să expună unul din cele cinci puncte ale calvinismului de fiecare dată când se află la amvon?

Înţelegând că avem la dispoziţie doar acea dimineaţă şi nedorind să mai lungim discuţia, i-am spus lui Todd că aş dori să-i dau câteva răspunsuri scurte şi generale, sugerându-i unde poate găsi şi alte idei legate de întrebările sale. I-am spus că aceasta însemna că eu voi vorbi cel mai mult, lucru cu care a fost de acord. Dacă va fi necesar să mai discutăm despre aceste subiecte, vom face acest lucru anul următor, după nuntă şi după Crăciun.

Îi iubeşte Dumnezeu şi pe cei nealeşi?

Am început prin a-i arăta lui Todd pe ce bază ar putea unii să nege dragostea lui Dumnezeu pentru cei nealeşi. Am citat Maleahi 1: 2 – 3, text care spune că Dumnezeu l-a iubit pe Iacov şi l-a urât pe Esau. De asemenea, am amintit şi Romani 9: 13, unde Pavel citează din acest pasaj în care Dumnezeu spune: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât".

De asemenea, i-am spus că unii pot folosi pasajul din Scriptură în care se spune că mânia lui Dumnezeu este peste cel care nu crede în Iisus Cristos. Oare nu înseamnă acest lucru că Dumnezeu nu iubeşte astfel de persoane?

Am hotărât să abordăm aceste versete în ordinea inversă prezentării lor.

Am introdus un alt aspect în discuţie, printr-o întrebare: „Pe ce ne bazăm când afirmăm că Dumnezeu nu-i iubeşte pe cei nealesi? Pe convingerea că omul care se află sub mânia lui Dumnezeu nu poate să fie iubit de Dumnezeu în acelaşi timp?"

Fără să aştept răspunsul lui, am continuat, referindu-mă la Efeseni 2: 3: „Nu spune Biblia că noi toţi am fost odată copii ai mâniei? Aceasta nu înseamnă că cineva care se află sub mânia lui Dumnezeu este în acelaşi timp iubit de Dumnezeu? Dacă nu ar fi aşa, Dumnezeu nu i-ar iubi nici pe cei aleşi, pentru că şi ei au fost cândva sub mânia lui Dumnezeu, aşa cum susţine acest verset".

Todd a încuviinţat cu un semn, aşa că am continuat: „Toţi

oamenii sunt sub mânia lui Dumnezeu, conform versetului din Efeseni 2: 3. Dar, de asemenea, noi ştim că Dumnezeu i-a iubit pe cei aleşi pentru că El le-a garantat o mântuire prin har, bazată pe harul suveran şi pe dragostea Sa. Prin urmare, Dumnezeu şi-a arătat dragostea faţă de unii care erau sub mânia Sa. Dar i-a iubit pe toţi oamenii care erau sub mânia Sa? I-a iubit şi pe cei nealeşi? Faptul că ei se află încă sub mânia Lui şi vor rămâne aşa nu arată că El nu-i iubeşte?"

Pentru a răspunde la această întrebare am sugerat să deschidem la textul din Matei 5: 44 şi l-am rugat să citească acest verset. I-am cerut să fie atent la cuvintele lui Iisus.

Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc.

Dintr-odată s-a făcut lumină în mintea lui şi l-am auzit exclamând: „Sigur! Am prins ideea. Deoarece Iisus ne porunceşte să ne iubim vrăjmaşii, este clar că şi El îi iubeşte pe vrăjmaşii Săi şi că Tatăl, de asemenea, îi iubeşte pe vrăjmaşii adevărului. Cu greu ar putea Dumnezeu să ne poruncească să ne iubim vrăjmaşii dacă El nu şi-ar iubi duşmanii".

Pentru o mai bună înţelegere am adăugat: „Aceasta este dragostea *agape*, o dragoste de natură divină, de care omul nu este capabil. Vreau să spun că omul nu este capabil să iubească în acest fel (să-şi iubească vrăjmaşii) decât prin puterea lui Dumnezeu".

Înţelegând logica argumentelor, Todd a gândit cu voce tare: „Aceasta înseamnă că, iubindu-i pe oameni în acest mod, lucru posibil doar prin puterea lui Dumnezeu, Dumnezeu însuşi îi iubeşte pe aceşti oameni (duşmanii noştri) prin noi. Şi dacă îi considerăm duşmanii noştri pentru că ei sunt duşmanii lui Dumnezeu (ei ne urăsc din cauza relaţiei noastre cu Dumnezeu), înseamnă că Dumnezeu îi iubeşte pe duşmanii Săi, deci pe cei nealeşi".

Apoi am sugerat să ne oprim la textul din Marcu 10: 21 – 22 şi i-am cerut să citească şi aceste versete. Le-a găsit foarte repede şi a citit:

Iisus S-a uitat ţintă la el, l-a iubit şi i-a zis: „Îţi lipseşte un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ţi crucea şi urmează-Mă". Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe avuţii.

După citirea acestor versete am tras câteva concluzii.

„Este povestirea despre tânărul bogat care a venit la Iisus, dar nu I-a dăruit viaţa lui. Aşa cum bine ştim, el nu era unul dintre cei aleşi, dar totuşi textul spune că Iisus l-a iubit".

Ajunşi în acest punct, mi-am dat seama cât de repede a trecut timpul şi am întrebat dacă mai era cazul să zăbovim asupra acestei întrebări. Am hotărât să trecem la următoarea întrebare, urmând ca el să studieze în continuare singur acest subiect.

Îi putem chema pe toţi oamenii să vină la Cristos?

Nu am avut timp să analizăm motivele pe baza cărora unii susţin că nu-i putem chema pe toţi oamenii să vină la Cristos. Am hotărât să ne oprim la întrebarea care reprezintă esenţa acestui aspect: i-au îndemnat Cristos şi apostolii pe oamenii nealeşi să se gândească la responsabilitatea lor de a se pocăi şi a se întoarce la Cristos?

Am atras atenţia asupra faptului că mesajul lui Ioan Botezătorul a fost un mesaj al pocăinţei (Matei 3: 2) şi contextul indică faptul că acest mesaj a fost transmis tuturor celor prezenţi, chiar şi fariseilor şi saducheilor.

Apoi am afirmat că în cuvintele lui Cristos nu găsim niciun indiciu că mesajul Său, prin care cerea oamenilor să se pocăiască şi să creadă, a fost adresat doar celor aleşi (vezi Matei 4: 17; Matei 11: 20; Matei 12: 41; Luca 13: 3; etc).

Mesajul chemării la pocăinţă predicat de ucenici şi de apostoli a fost adresat tuturor (vezi Marcu 16: 15; Fapte 17: 30). Iar mesajul lui Petru în Ziua Cincizecimii nu s-a adresat tuturor celor prezenţi în acea zi?

Concluzia trebuie să fie că nu vom găsi în Biblie nicio îngrădire a sferei de proclamare a mesajului Evangheliei. El trebuie prezentat tuturor oamenilor. Chiar şi Marea însărcinare îndeamnă Biserica să ducă Evanghelia la orice făptură (Marcu 16: 15), iar Pavel însuşi spune că Evanghelia a fost predicată la orice făptură (Coloseni 1: 23).

Având în vedere că timpul ne presa, i-am spus lui Todd că lucrurile pe care le-am prezentat răspund de fapt la mai multe dintre întrebările ridicate de el.

1. Putem să cerem tuturor oamenilor să vină la Cristos cu credinţă şi pocăinţă, chiar dacă mulţi dintre ei nu fac parte dintre cei aleşi? DA. Trebuie să îi chemăm pe toţi. Aşa au procedat Cristos şi apostolii.

2. Trebuie să vestim Evanghelia tuturor oamenilor sau numai celor aleşi? DA. Trebuie să vestim Evanghelia tuturor oamenilor. Aşa au procedat Cristos şi apostolii.

3. Poate un calvinist să practice evanghelizarea?

CU CERTITUDINE DA. Trebuie să o practice. Este porunca din Marea însărcinare. El trebuie să-i evanghelizeze pe oameni încrezându-se în Dumnezeu, care va împlini scopul şi voia Lui.

4. Poate să devină misionar un calvinist? DA. Trebuie să fie un misionar. Trimiterea misionarilor face parte din Marea însărcinare. Misionarii trebuie să se încreadă în Dumnezeu care va împlini scopul şi voia Lui.

Aş fi dorit să am mai mult timp pentru aceste întrebări, dar nu puteam decât să-l cer Duhului Sfânt să-l călăuzească pe Todd în cercetarea mai profundă a acestor subiecte. Ne-au mai rămas doar două întrebări.

Trebuie un calvinist să folosească diverse mijloace când face lucrarea lui Dumnezeu?

Esenţa acestei întrebări este: „Dacă sfârşitul este predestinat, de ce trebuie să fim preocupaţi de mijloacele care vor duce la realizarea acestui sfârşit?"

Întrebarea poate fi şi mai specifică, având în vedere alegerea: „Dacă unii sunt aleşi, nu vor fi ei salvaţi indiferent de mijloacele sau evenimentele care preced sau însoţesc convertirea?"

Putem raporta această întrebare şi la perseverenţa credinciosului: „Dacă celor aleşi li se garantează perseverarea în credinţă, trebuie să fie ei preocupaţi de modurile în care vor persevera în perioada dintre convertire şi mântuirea finală?"

I-am spus lui Todd: „Răspunsurile la aceste întrebări n-ar trebui căutate în gândirea umană, ci numai în Cuvântul lui Dumnezeu". Apoi mi-am dat seama că cineva ar putea să se întrebe unde anume în Cuvântul lui Dumnezeu va găsi tratat acest subiect.

I-am spus lui Todd despre afirmaţia lui Cristos că ucenicii Săi nu vor pieri în veac (Ioan 10: 27 – 29). Cu toate acestea, Cristos însuşi se roagă pentru protecţia ucenicilor (Ioan 17: 11). În mod evident, predestinarea lui Dumnezeu („în veac nu vor pieri") nu face inutile mijloacele realizării lucrurilor hotărâte de Dumnezeu (Cristos se roagă pentru ucenicii Săi).

Mai mult, i-am sugerat lui Todd să cerceteze Epistola către

Evrei, în special capitolele care conţin avertizări, cum este capitolul 10. De ce sunt necesare astfel de avertismente, dacă Dumnezeu a hotărât ca poporul Său să se asemene cu Cristos în toată sfinţenia? Oare nu ne învaţă aceste pasaje că Dumnezeu însuşi a stabilit o legătură clară între sfârşitul predestinat şi mijloacele prin care se va ajunge acolo?

Trebuie un calvinist să expună unul din cele cinci puncte ale calvinismului de fiecare dată când se află la amvon?

În mod fericit această ultimă întrebare avea răspunsul cel mai uşor. Biblia porunceşte predicatorilor: „propovăduieşte Cuvântul" (2 Timotei 4: 2). Porunca nu este: „propovăduieşte cele cinci puncte ale calvinismului" sau: „propovăduieşte doctrina". Desigur, în predicarea Cuvântului (o prezentare expozitivă, ordonată a Cuvântului lui Dumnezeu, carte cu carte sau subiect cu subiect) se va include şi predicarea doctrinei, inclusiv a celor cinci puncte ale calvinismului. Aceasta însă nu înseamnă să predicăm unul dintre aceste puncte de fiecare dată când ne aflăm la amvon.

Dar acest lucru nu înseamnă că nu se poate prezenta o serie de predici care să conţină cele cinci puncte ale calvinismului. Dacă Domnul dă călăuzire, o asemenea prezentare ar putea fi foarte valoroasă. Totuşi, acest lucru nu este identic cu predicarea de fiecare dată a unuia dintre cele cinci puncte ale calvinismului.

Când am terminat de rostit aceste gânduri, Todd a început să-şi strângă notiţele şi a închis Biblia. Amândoi ştiam că timpul se scursese. Mi-a mulţumit pentru ajutor. I-am spus că a fost bucuria şi privilegiul meu, dar că mai există un subiect referitor la viaţa sa care mă preocupă mai mult decât aceste probleme doctrinare.

Şi-a plecat capul de parcă s-ar fi aşteptat şi ar fi ştiut despre ce am să-i vorbesc.

Aşa că i-am vorbit foarte direct: „Todd, sper că eşti sigur că este voia lui Dumnezeu să te căsătoreşti cu fata cu care eşti logodit". Am continuat: „Nu voi încerca să joc rolul Duhului Sfânt în viaţa ta şi nici nu doresc să fac acest lucru, ci doar aş vrea să te îndemn să pui înaintea Lui problema aceasta şi, cu mintea deschisă, să te laşi călăuzit de El, chiar dacă aceasta va însemna sfârşitul noii tale prietenii".

Răspunsul lui mi s-a întipărit în minte.

„Vezi, Ira, dacă voi greşi în această problemă, eu voi fi singurul care voi plăti pentru greşeala mea".

N-am putut să-l las fără să-i mai spun un cuvânt prin care să-l

dojenesc cu îndrăzneală.

„Todd, cred că nu-ţi dai seama cât de mare va fi preţul pe care-l vei plăti pentru greşeala ta!”

CAPITOLUL 44

VREI S-O IEI DE SOŢIE...?

Studiul teologiei era acum încheiat. Am ajuns la o înţelegere a doctrinelor harului, adică acele doctrine cunoscute adesea sub numele de calvinism. Le-am confruntat pe toate cu Scriptura. Am căzut amândoi de acord că, atunci când sunt corect înţelese (nu privite prin ochii altora), ele nu reprezintă doar poziţia istorică a baptiştilor, ci şi punctul de vedere al Scripturii. În ultima noastră întâlnire pentru discutarea acestor subiecte ne-am gândit la efectele pe care aceste doctrine ar trebui să le aibă în trăirea şi slujirea practică.

1. Doctrinele calvinismului vor influenţa metodele de evanghelizare folosite de biserică.

Teama că teologia calvinistă va distruge evanghelizarea este nefondată, pentru că unii dintre cei mai mari predicatori şi evanghelişti din istorie au fost calvinişti. Dar, pe de altă parte, calvinismul va influenţa metodele şi practicile de evanghelizare ale bisericii. Cu siguranţă, nu este nici raţional, nici scriptural, să facem evanghelizare prin orice metodă doar de dragul de a putea spune că vestim Evanghelia. Metodele noastre de a vesti Evanghelia trebuie să fie compatibile cu Scriptura şi cu teologia ei. Evanghelizarea trebuie făcută aşa cum vrea Dumnezeu şi cu puterea lui Dumnezeu, altfel am putea crea un sistem monstruos de metode şi mijloace care vor aduce multe hotărâri de convertire, dar nu vor aduce adevăratele roade ale Duhului Sfânt.

Calvinistul trebuie să înţeleagă că el nu are puterea de a converti oamenii la Cristos şi că puterea lui Dumnezeu lucrează înăuntrul lui pentru a-i chema pe cei aleşi. Partea noastră este să predicăm Evanghelia la orice făptură şi să avem încredere că Duhul Sfânt va îndeplini lucrarea de chemare a oamenilor lui Dumnezeu.

2. Doctrinele calviniste ar trebui să-i facă pe oameni predicatori mai buni ai Cuvântului lui Dumnezeu.

Ştiind că nu avem nici puterea şi nici responsabilitatea de a-i converti pe oameni şi ştiind că Dumnezeu face această lucrare prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, vom renunţa din ce în ce mai mult la metodele fireşti şi vom vesti cu tot mai multă seriozitate

Cuvântul lui Dumnezeu. Rezultatele predicării expozitive a Cuvântului vor fi convertiţii adevăraţi şi statornici.

Am ajuns la convingerea că mulţi pastori din ţara noastră (SUA – n.ed.) predică foarte puţin din Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă unii dintre ei se mândresc cu vederile lor conservatoare. Ei nu îşi aleg un text, un pasaj sau o temă şi apoi să studieze exegetic fiecare verset, pentru ca să-şi bazeze predica pe aceste studii. Ei predică mai mult din experienţele lor sau relatează experienţele altora. Partea principală a predicii lor nu o constituie esenţa Cuvântului, ci povestiri şi ilustraţii, având înserate câteva versete la început sau pe parcursul predicii.

Nimeni nu trebuie să creadă că a predicat doar pentru că a captat atenţia ascultătorilor, pentru că a oferit informaţii, pentru că a citit un text de la amvon, pentru că a smuls câteva decizii de convertire, pentru că a vorbit despre Dumnezeu, despre Cristos, despre Biblie, pentru că a ocupat amvonul pentru un timp sau pentru că a reuşit să stârnească emoţiile ascultătorilor. Putem face toate aceste lucruri şi fără să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu.

A vesti Cuvântul înseamnă a studia Biblia în profunzime, inclusiv analizarea structurii gramaticale, a sensului cuvintelor, a contextului, a pasajelor paralele. Pe baza acestor studii trebuie alcătuită predica. Evident, ca să poţi predica, ai nevoie de timp pentru a studia în amănunţime Cuvântul. Omul care împărtăşeşte doctrinele cal-vinismului va face aceste lucruri cu bucurie, fără să fie îngrijorat de hotărârea ascultătorilor de a se converti sau nu. El ştie că responsabilitatea sa este să meargă la amvon având mintea saturată de Cuvântul lui Dumnezeu şi să predice încredinţat că Dumnezeu îi va convinge şi îi va mântui pe cei păcătoşi prin Cuvântul Său.

Pe de altă parte, dacă credem că este datoria noastră să exercităm presiuni asupra voinţei oamenilor pentru a se converti, vom apela la sentimentele ascultătorilor şi îi vom îndemna insistent să se convertească, fiind dispuşi să folosim orice metodă necinstită şi ofensatoare (necinstită şi ofensatoare din punctul de vedere al lui Dumnezeu, chiar dacă este plăcută şi atractivă pentru oameni) de a vesti Evanghelia, de a ne închina şi de a predica. Asemenea metode pot aduce doritele hotărâri ale ascultătorilor Evangheliei, dar nu vor aduce roade spirituale stabile. Aceasta nu înseamnă că predicatorii calvinisti nu trebuie să predice cu compasiune şi cu convingerea importantei chemării la pocăinţă. Dimpotrivă, ei trebuie să predice Cuvântul lui

Dumnezeu cu putere şi cu încrederea că Dumnezeu îşi va face lucrarea.

3. Doctrinele calvinismului trebuie să aibă o mare influenţă asupra metodelor noastre de primire a noilor membri în biserica locală, purificând astfel biserica şi evitând ca ea să devină o mulţime amestecată.

Baptistul care este calvinist înţelege că numai cei aleşi şi regeneraţi sunt candidaţi capabili să devină membri în biserica locală. Asemenea convingeri vor avea rezultate practice în lucrare:

1. El va primi cu bucurie noi membri în biserică, dar nu va da dovadă de un zel orb doar pentru că cineva îşi va mărturisi credinţa. Ştiind că Satan este tot timpul ocupat, încercând să înşele şi să falsifice Cuvântul lui Dumnezeu, el va avea grijă să-i avertizeze pe cei care doresc să se boteze şi să devină membri de posibilitatea ca o asemenea mărturie să fie falsă.

2. El îi va îndemna să se gândească la necesitatea de a lua în calcul costul deciziei de a deveni creştin şi de a-L urma pe Cristos.

3. De asemenea, le va vorbi despre responsabilitatea pe care o vor avea ca membri ai bisericii.

4. El îi va învăţa despre datoria bisericii de a veghea cu grijă şi iubire asupra sufletelor lor, dar şi despre necesitatea de a-i admonesta şi a le disciplina viaţa dacă vor deveni necredincioşi şi leneşi în viaţa lor de creştini.

5. Le va mai spune că ei se unesc cu poporul lui Dumnezeu şi că o asemenea unitate le cere să renunţe la tendinţele lor individualiste, spre a fi capabili de sacrificii pentru oamenii cu care au comuniune.

6. Le va cere, plin de iubire, înainte de a deveni membri ai bisericii, câteva dovezi ale adevăratei convertiri şi regenerări.

7. Le va împărtăşi standardele, doctrinele, datoriile şi obligaţiile pe care le au ca membri ai bisericii, arătându-le şi la ce se pot aştepta din partea bisericii cu privire la vieţile şi familiile lor, şi cu privire la creşterea lor spirituală.

Cu siguranţă, aceste practici, pe care baptiştii ar fi trebuit să le păstreze cu credincioşie de-a lungul anilor, ne-ar fi ferit de mulţimile amestecate din cele mai multe bisericile, aşa cum este şi biserica First Baptist Church din Collegetown, şi de evenimentele triste şi răzvrătirile păcătoase şi fireşti din cadrul adunărilor generale ale bisericii.

4. Doctrinele calviniste vor întări preocuparea bisericii locale de

a practica disciplina cu caracter corectiv.

Odată cu preocuparea de a primi în biserică doar pe aleşii lui Dumnezeu, atât de bine cât pot aprecia oamenii acest lucru, va exista şi o mare povară din partea membrilor de a demonstra în trăirea zilnică faptul că au fost aleşi şi regeneraţi. Unii vor intra în biserică fără să fie aleşi de Dumnezeu şi vor avea de a face cu disciplinarea. Alţii, credincioşi adevăraţi, vor lupta cu păcatul şi vor învăţa ce înseamnă disciplina, care de cele mai multe ori nu poate fi învăţată decât dacă este impusă de biserică cu fermitate, dar şi cu dragoste, atunci când membrii păcătuiesc. Scopul principal al disciplinării este întotdeauna gloria lui Dumnezeu – purificarea bisericii Sale prin restabilirea membrilor căzuţi sau, în ultimă instanţă, purificarea bisericii prin întreruperea relaţiilor cu membrii căzuţi în păcat care refuză să se întoarcă la Dumnezeu.

Pe baza acestor convingeri, am păşit împreună în viaţa de căsătorie în ultima sâmbătă a anului 1971. Eram convinşi că Dumnezeu, în suveranitatea Sa, a hotărât ca noi să fim împreună. Mai eram convinşi şi de faptul că vom lucra împreună prin Cuvânt pentru gloria Lui. Am constatat că aceste doctrine mi-au produs o mare bucurie şi m-au ajutat să fiu foarte serios atunci când m-am angajat prin cuvintele:

„Eu, Ira Fife Pointer o iau în căsătorie pe Terry Lynn Laşitor…”

Părăsind biserica după ceremonie, eram frământat de o întrebare: „Ce studii teologice voi face în continuare?” Răspunsul a venit imediat: „Escatologia!?” M-am întrebat imediat de ce întotdeauna aleg subiecte controversate.

Cred că înţelegeţi de ce atunci nu i-am mărturisit lui Terry nimic despre aceste gânduri. Vom avea destul timp pentru acestea – mai târziu.